

“Thiền mỗi ngày, đọc mỗi giờ,
để cuộc sống lạc nhiên.”

Ngày tâm Tà an, Sống Giờ sẽ Tan

Lý Lê viết
Thâm Gia Kha giám chế

Nguyễn Vinh Chi dịch

Lý Lê viết

Thẩm Gia Kha *giám chế*

Ngày Tâm Ta An Sóng Gió Sẽ Tan

*“Thiền mỗi ngày, đọc mỗi giờ,
để cuộc sống lạc nhiên.”*

Nguyễn Vinh Chi *dịch*

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI

OCR & EBOOK: Vinaguy

Tác giả

Thẩm Gia Kha

(Nhà văn nổi tiếng)

- Tác phẩm của anh được đăng trên các tờ báo và tạp chí quan trọng của Trung Quốc như Nhân Dân nhật báo, Quang Minh nhật báo, Báo Thanh niên Trung Quốc..., lọt vào các Top Sách bán chạy Top Sách hay của Trung Quốc.

Anh là đệ tử Thiền tông tại gia, có chuyên mục Hỏi Đáp trên Chính Tín, chuyên mục Văn Hóa trên Sina, chuyên mục Bình luận điện ảnh trên Nam Phương Cuối Tuần.

- Tản văn, tùy bút của anh ấm áp, mang tính chữa lành, sắc sảo nhưng không kém phần ôn hòa khoáng hậu, được hàng triệu độc giả trẻ yêu thích, được các hãng truyền thông lớn chuyển đăng rộng rãi, là bạn với nhiều độc giả trẻ.

Lý Lê

(Nhà văn, nhiếp ảnh gia)

- Đệ tử Tam bảo nhà Phật, là người theo chủ nghĩa lạc quan, thích áo vải cơm chay, ưa trồng hoa, yêu cuộc sống đơn giản dễ chịu.

- Cô đi khắp các nơi trong cả nước, để ý những cảnh đẹp của nhân gian, tin rằng cuộc sống cần một trái tim Thiền để phát hiện những điều tốt đẹp.

- Cô nhiều lần giữ chức Chủ biên tạp chí Du Lịch, Chủ Nhiệm Biên tập tạp chí của Hiệp Hội Phật giáo tỉnh, từng sáng lập tạp chí về sống Thiền, chuyên mục Du Lịch, chuyên mục Ăn chay trên nhiều họa báo và tạp chí.

Lời tựa

Thành một cách vui vẻ và thông minh

Tôi vốn không am hiểu về trà, nhưng tôi có một người bạn đặc biệt thích uống trà, cũng có sở trường phân biệt các loại trà. Cô giống như một bậc thầy, lấy được nước sạch từ miệng suối phun trên núi ở Giang Tây, mua được trà ngon từ làng trà ở Phúc Kiến, khó tránh ngựa ghề, thường mời chúng tôi họp mặt, lấy trà ngon ra khoản đãi, yêu cầu chúng tôi tĩ mĩ thưởng thức, chẳng khác nào hiến dâng báu vật.

Nói thật, tôi vốn không hiểu một tí gì, song theo cô uống trà nhiều rồi, nhìn lá trà, ngắm màu nước, nếm vị ngửi hương, dần dần đã có chút hiểu biết.

Sau khi uống trà gần hai năm, cô cho tôi biết, ban đầu chỉ dùng loại trà bình thường mời tôi, rồi mới từng bước cho tôi nếm trà ngon. Từ trà đỏ khẩu vị hơi thanh đậm đến trà đen, từ trà hoa đến Phổ Nhĩ lên men sâu, như vậy mới có thể phân rõ mùi vị tuyệt vời.

Uống trà phải tiến dần theo trình tự, đạo lý này giống như ăn hoa quả, ăn quả quýt chua chua ngọt ngọt trước, ăn dưa hấu ngọt lịm sau.

Cuối cùng tôi đã hiểu được nguyên nhân người xưa thêm một ngụm trà ngon. Trà ngon thượng hạng, phối hợp với nước tinh khiết, do một người sành trà pha, thật sự là hương thơm thanh thuần cứ quần quanh bên cánh mũi, vị ngọt êm dịu đọng lại mãi

trong miệng y hệt giữa mùa hè đứng trước biển, lắng nghe tiếng gió ngân.

Rồi sau đó, tôi thấy những bộ đồ trà mà cô dùng đều xinh xắn mới lạ, mỗi lần đãi khách đều khác nhau, bèn hỏi cô mua ở đâu, bao nhiêu tiền.

Cô cười vang, đâu phải mua chứ! Khi đến thôn xóm cổ xưa sưu tầm tài liệu văn học dân gian, hoặc đến chùa trong núi dự thiên thất, trong lúc nhàn rỗi đi dạo một vòng, liền nhặt được rất nhiều mảnh sành sứ vỡ. Cô căn cứ hình dạng, có mảnh dùng làm miếng lót cốc, có mảnh dùng để đựng quà vật, có mảnh dùng để đặt túi hương, còn có mảnh dùng để đựng hoa lá.

Cô dạy tôi, đừng mua những bộ đồ trà trông có vẻ quý giá kia, vì đó đều là thứ hoa hòe mà không thực dụng. Uống trà là chuyện nhàn tản, dùng bộ đồ trà bình thường là đủ rồi, bản lĩnh trà đạo thật sự dựa vào việc bỏ thời gian luyện tập, đọc nhiều sách vở liên quan và thưởng thức thường xuyên. Một số loại trà trên thị trường được thổi phồng lên là có niên đại bao nhiêu, được gọi là quý hơn vàng. Đó đều là đánh lừa người ta thôi, bởi trà không như rượu, dù bảo quản ở nơi thông thoáng râm mát thế nào thì sinh mệnh cũng có hạn, để lâu năm sẽ sinh nấm mốc, không cần uống thoáng ngửi là ngửi ra. Còn có ấm trà bằng sắt đen của Nhật Bản từng thịnh hành một dạo, nhìn từ góc độ khoa học, rất dễ bị hòa vào những chất gỉ sét, không có lợi cho sức khỏe con người.

Những lời này của cô khiến tôi nghe mà không nhin được cười.

Người bạn này của tôi chính là Lý Lê. Cô thật lòng yêu thích trà ngon và cảnh đẹp, tập thiền tu tâm một cách thực sự. Cô thích lễ

bái tụng kinh, nghiên cứu sự vật thấu đáo. Cô thích làm rõ bản chất, không bị lừa gạt.

Chúng ta theo đuổi niềm vui, trước tiên phải học cách trở nên thông minh hơn. Lau đi bụi bặm trong lòng, nhận thức bộ mặt vốn có của cuộc sống. Giống như cô vậy, thiền tâm thiền ý sống một đời.

Xưa nay ý nghĩa tinh hoa của Thiền không phải là khuyên người ta không gắng sức làm một việc gì, mà nên cố gắng tự tĩnh ngộ, sống tốt cuộc đời của mình.

Nếu chúng ta học được cách làm phép trừ một chút, khiến phiền não và dục vọng giảm bớt, thì kể cả ở chốn sâu thẳm hồng trần, thể xác và tinh thần vẫn thanh tịnh dễ chịu, yên vui với hiện tại.

Thiền tâm không phải là ba phải, cũng không phải là nhút nhát yếu kém. Bồ tát cũng có khi hiền hòa, có lúc tức giận. Kỳ thực, bất kể nam nữ, có thể dịu dàng, có thể kiên cường, là sức hấp dẫn lớn, cũng là thiền ý chân chính. Không sợ chuyện, không nhát gan, nghênh đón khó khăn mà tiến lên, là sự lớn mạnh thật sự.

Một con người càng để tâm đến cảm nhận của người khác thì càng hèn mọn, càng yếu thế. Thật ra, chỉ cần bạn muốn, bất cứ lúc nào bạn cũng có thể trở về bản nhiên, tìm thấy tia sáng của bình minh trong tâm tối, tự tin là chính mình.

Khi bạn thay đổi lối suy nghĩ của mình, không bị trói buộc bởi ám ảnh kỳ thị giới tính, bối cảnh xuất thân, khởi điểm cuộc đời, thoát ra khỏi cái lồng của quan niệm, thế giới cũng thay đổi theo bạn.

Một người có thể chung sống ôn hòa với nỗi cô đơn và chính mình, không còn lấy lòng người khác, thì cũng có thể sống đẹp, cũng có thể chung sống hòa hợp với người khác.

Chúng ta tìm kiếm người bạn đời, là để được yêu người ấy, đó mới là bản tâm.

Chúng ta có thể thật lòng thật dạ, tôn trọng đối phương, dịu dàng tự nhiên, không cần phải kiêu ngạo, cũng không cần phải xu nịnh.

Khi bạn dịu dàng, tự nhiên sẽ có sức mạnh, mềm mại bao dung, nuôi dưỡng vạn vật như nước vậy.

Chương 1

Thế giới tốt đẹp như thuở ban sơ thế hãy đừng ta bệnh ghen

Lùi Bước Hóa Ra Là Tiến Về

Trong lúc không hay không biết, tiết trời đã ấm lên, núi non tràn trề hơi thở mùa xuân.

Tôi và đồng nghiệp ngồi trong phòng tranh ở tầng hai gác Từ Vân chùa Hoàng Mai Tứ Tổ*, đợi pháp sư Minh Giám. Căn phòng cực kỳ yên tĩnh, chậu mai trắng lộng lẫy tỏa ra mùi thơm thoang thoảng, đậm nhạt vừa phải, đẹp dễ đúng mực. Ngay lúc này, có người đẩy cửa bước vào. Thầy mặc chiếc áo sư bằng vải bố màu xám sẫm, vẻ mặt ung dung. Lúc này, thầy là nhà sư trong núi Minh Giám.

Trước kia, pháp sư Minh Giám là tiên y nội mã, thích uống rượu ca hát, tinh thông thư pháp, hội họa và khắc dấu, cũng có nghiên cứu qua về khúc nghệ* và hí kịch. Thầy còn là hiệp khách diễn cuồng không chịu gò bó, ngâm nga chậm bước*, một khi linh cảm sáng tác chợt đến thì cho dù hai giờ sáng cũng ngồi dậy vẽ tranh.

Cuối cùng, thầy nhẹ nhàng buông xuống tất cả. Năm 2006, pháp sư Minh Giám xuống tóc xuất gia làm đệ tử của Hòa thượng Tịnh Tuệ, rời đô thị vào rừng núi ở ẩn. Hôm trước khi quyết định xuất gia, thầy cất công đến nhà cũ ở Thiên Tân của pháp sư Hoằng Nhất* để tưởng niệm, thề rằng mình nguyện học tập tinh thần từ bi “Độ chúng sinh nào tiếc xẻ tim gan” của đại sư. Trong tiếng chuông sớm trống chiều ngày lại qua ngày, thầy chống gậy đi giữa núi rừng, nhặt nhạnh lá rụng, chụp ảnh cây cối hoa lệ giữa thế giới băng tuyết, hoặc nằm trên bãi cỏ sau núi chăm chú quan sát cội mai già hoa nở hoa tàn. Trước khi xuất gia, thầy từng thích nét phóng khoáng tự nhiên đẹp dễ của thư pháp Vương Hi Chi*, cũng rất tôn sùng vẻ cổ kính chất phác cứng cáp của thư pháp Phó Thanh Chủ*. Giờ đây, phong cách thư pháp của thầy đã phát sinh thay đổi vi diệu, dần dần rộng mở trong sáng, mùi trần tục ngày càng ít, mùi rừng núi ngày càng nhiều.

Dưới núi Song Phong, bên cầu Linh Nhuận, pháp sư Minh Giám dùng bút mực ghi lại vẻ đẹp của trời đất, dùng thiền tâm cảm nhận mùi vị của trà trong, thăm khắp nghìn núi muôn sông, chẳng qua là:

*“Mãi ngắm Hoàng Sơn cảnh đẹp tươi,
Trở về bên giậu cúc dài rồi.
Đình bên khe suối trông sơn cốc,
Nấu trà, chấm mực, bỗng biếng lười.”*

Cuộc sống hiện nay đúng như pháp sư Minh Giám yêu thích: Đơn giản tự do, không làm bộ làm tịch.

Mỗi người sống ở thành phố đều gánh chịu áp lực sinh tồn khắc nghiệt, lúc cảm thấy mệt mỏi và lo lắng cũng cần đến nơi xa hít thở không khí thông thoáng một chút, thoát khỏi cuộc sống phẳng lặng trật tự. Nhưng chúng ta không cần ngưỡng vọng cuộc sống của người khác. Bởi vì, thâm tâm mỗi người đều có một ngọn Linh Sơn, nơi đó:

*“Hoa đón xuân về khoe đỏ rực,
Tùng cao mưa gội tán xanh om.
Hoa thắm quả thơm chịu chút quanh năm,
Linh thiêng phượng múa ôi tuyệt đẹp...”**

Nơi đó không có lừa dối và tranh đấu mà giấu kín tâm tình chân thực nhất, dịu dàng nhất.

Thay vì chỉ đứng bên vực nhìn ngó mà mong có cá, chi bằng về nhà dệt lưới.

Cứ cách một quãng thời gian, tôi lại chọn một dịp cuối tuần mang theo bộ đồ trà, ngồi tàu cao tốc đi du lịch. Có lẽ đó là nơi cả nhà cư sĩ Bàn Uẩn* tự cày cấy giữa núi rừng vào sinh ra tử mà vẫn bình thản nói cười; có lẽ đó là chốn ngày xưa đại văn hào Tô Đông Pha ngâm thơ xướng họa với nhà sư; có lẽ đó là chỗ có thể cùng người nhà bạn bè uống chén thiền trà, nếm bát cháo trắng; có lẽ đó là điểm dừng bước ngẩng đầu là nhìn thấy ngay, tiếp đó một ý nghĩ thanh tịnh sẽ khiến ô nhiễm tự động rơi rớt cả; có lẽ đó là rừng sâu nơi cao tăng lớp lớp xuất hiện nên danh tiếng lan

xa, khói xanh bảng lảng, tiếng tụng kinh rì rầm; có lẽ đó chỉ là một ngôi miếu cổ thanh nhàn ẩn giữa thôn quê chẳng ai hỏi tới.

Khi đi đến nóng người, bèn ngồi dưới gốc thông thấp một cây hương ngải, nhấp vài ngụm trà trắng lâu năm, mọi thứ đều vừa khéo.

Thật ra, từ mấy năm trước, Huệ - cô bạn tôi đã trở thành người được lợi của cuộc sống phép trừ*. Đã chăm sóc con gái, cô từ bỏ công việc Giám đốc Đầu tư ở công ty quản lý quỹ đầu tư chứng khoán, về nhà làm bà nội trợ. Nhằm giảm nhẹ áp lực kinh tế, cô bán đi căn nhà lớn ở khu thương mại trung tâm của thành phố, đổi căn hộ hai phòng ngủ ở khu trường học. Lúc chuyển nhà, cô bỏ một lần hết mười mấy thùng giấy đựng đồ linh tinh, lập tức thấy nhẹ cả người.

Huệ thông cảm cho chồng phải làm việc với áp lực lớn, về đến nhà đã mệt mỏi rã rời nên cô tận dụng thời gian học cách quán xuyến tất cả việc nhà. Người từng đến nhà cô đều cảm thấy căn nhà hơn tám mươi mét vuông kết cấu chặt chẽ, lại tàng phong tụ khí*, gọn gàng ngăn nắp, rất có hương vị tổ ấm. Hoa tươi trong phòng khách mỗi tuần thay một lần, hết thảy đồ dùng nhà bếp nhất định phải lau rửa sạch bóng. Cô tự lắp ráp đồ dùng trong nhà, nấu cơm trồng hoa, mệt đến độ đầu vừa chạm gối liền ngủ ngay. Vậy mà không biết từ lúc nào, bệnh trầm cảm ở mức độ trung bình đã quấy nhiễu cô nhiều năm lại không thuốc mà khỏi.

Đồng thời, nội dung WeChat của cô cũng thay đổi đột ngột, từ đăng túi xách hàng hiệu và đồng hồ đeo tay phiên bản giới hạn, đại tiệc hải sản, đổi thành đăng học đàn cổ, làm bánh mì, hái trà, nhuộm vải, toát lên khí chất thần tiên giữa nhóm bạn đầy mùi khói lửa trần tục.

Hàng ngày làm xong việc nhà, lúc đêm khuya người vắng, cô tập viết phỏng theo chữ mẫu, chép *Tâm Kinh** bằng kiểu chữ khải nhỏ trong nửa tiếng.

Giữa sớm sớm chiều chiều, đời sống trong lành như thế. Nếu chúng ta học được cách làm phép trừ một chút, giảm đi phiền não và dục vọng vốn quá nhiều, thì dù ở chốn sâu thẳm hồng trần, thể xác và tinh thần vẫn thanh tịnh dễ chịu, yên vui với hiện tại, thấm nhuần trong Thiên

duyet* và Pháp hỷ*. Xem hết phồn hoa, ngắm khắp trúc biếc, khi cuối cùng thân tâm phiêu bạt có thể dừng chân chốn núi thiêng trong lòng, khoảnh khắc ấy, chỉ có tĩnh lặng vui sướng.

Thiền Tâm Không So Đo

Tôi từng đọc chuyện tình của một nữ họa sĩ nổi tiếng, rất thú vị. Khi du học ở Bỉ, nữ họa sĩ này đã có ấn tượng đặc biệt sâu sắc với một chàng trai người Trung Quốc.

Chàng trai ấy có tiếng nói trầm ấm, dễ nghe, hơn nữa lại thích mèo. Nữ họa sĩ đã rung động, phải lòng anh.

Điều khiến cô xao xuyến nhất là thái độ vô cùng tôn trọng của chàng trai ấy đối với các nữ sinh. Khi chơi bóng với cô, anh luôn hết sức nghiêm túc, tuy rốt cuộc lúc nào cô cũng thua, nhưng sau khi thua, anh vẫn rất khách sáo mời nữ họa sĩ cùng đi dạo công viên. Thái độ này ghi điểm với cô. Nữ họa sĩ một lòng muốn theo đuổi chàng trai ấy. Khi anh bị cảm, cô đích thân chạy đến ký túc xá của anh, nấu cháo cho anh. Những người khác đều tận mắt chứng kiến, chàng trai cảm thấy rất hạnh diện. Cứ thế, hai người họ yêu nhau, rồi cuối cùng cũng kết hôn.

Về sau chàng trai mới vỡ lẽ, hóa ra cô gái này không thích nấu cơm, phần lớn thời gian cô chìm đắm trong hội họa, hưởng thụ niềm vui mỹ thuật. Sau khi trở thành chồng cô, anh cũng không thích chơi bóng với cô cho lắm, cho dù cùng chơi cũng kết thúc qua loa. Khi đọc được câu chuyện này, tôi không nhịn được cười.

Tôi nhớ đến một câu chuyện thú vị khác về nữ nhà văn Băng Tâm và ông Ngô Văn Tảo chồng bà. Lúc còn trẻ, Băng Tâm du học ở Mỹ, từng gửi về cho bố mẹ hai tấm ảnh. Năm 1930, sau khi mẹ Băng Tâm qua đời, ông Ngô bèn xin tấm ảnh lớn từ chỗ bố vợ về, bày trên bàn sách của mình. Băng Tâm hỏi chồng: “Anh sẽ ngắm hàng ngày thật hay chỉ là một kiểu bày biện thôi?” Ngô Văn Tảo đáp: “Đương nhiên là sẽ ngắm hàng ngày.”

Có một hôm ông Ngô đi dạy, Bằng Tâm liền thay tấm ảnh của Nguyễn Linh Ngọc - ngôi sao màn bạc xinh đẹp thời đó vào trong khung ảnh. Mấy ngày trôi qua, ông Ngô vẫn không phát hiện. Thế là, Bằng Tâm chủ động nhắc chồng xem thử tấm ảnh trong khung. lúc này ông Ngô mới nhận ra bên trong đã không phải là tấm ảnh của vợ. Ông Ngô hơi ngượng ngùng, vừa cười vừa đổi lại tấm ảnh trong khung.

Bằng Tâm và Ngô Văn Tảo cùng trải hoạn nạn suốt năm mươi sáu năm. Nếu phán đoán tình yêu của họ bằng mắt thường, hiển nhiên không hoàn mỹ như thế không phù hợp tiêu chuẩn của đôi vợ chồng thần tiên - trong mắt ta chỉ có nàng.

Tính thử tuổi tác, nữ họa sĩ ấy đã trên bảy mươi, mấy năm trước chồng bà bị bệnh qua đời. Họ đã cùng nhau trải qua mấy mươi năm, vẫn luôn không rời không bỏ, vô cùng ân ái, mãi đến khi cái chết chia lìa họ.

Hai ví dụ này, một ví dụ xem ra đã thể hiện sự lừa dối lẫn nhau của nam nữ trẻ tuổi, bày ra mặt tốt nhất để thu hút đối phương, sau khi vừa kết hôn liền lộ rõ bản chất thật. Một câu chuyện khác thì giống như đang châm biếm đàn ông ngoài miệng luôn nói để tâm, hàng ngày đều ngắm vợ. Song, kết quả là ngay cả người trong khung ảnh đã đổi cũng không để ý thấy. Như vậy xem ra cũng đã thể hiện thói khẩu thị tâm phi của đàn ông. Tuy nhiên, khi quan sát chân tướng của thế gian, chúng ta phải nhìn toàn diện, đừng bị sự bất hòa nhất thời đánh lừa đôi mắt. Có một bài kệ rằng:

*“Xuyên giấy dán song tìm ánh sáng,
Loay hoay chẳng thoát được ra ngoài.
Thình lình gặp lại đường vào cũ,
Mới biết trước kia mắt thấy sai.”**

Trong cuộc đời dài đằng đẳng, họ đã thực sự bầu bạn bên nhau, mang đến cho nhau tình yêu và cuộc sống hôn nhân đáng quý.

Nếu nói Thiên là một cảnh hoa, thế thì cảnh hoa này đúng đưa lay động muôn màu muôn vẻ, để lộ tâm tư tình tế đặc sắc trong cuộc sống. Con người ta yêu nhau, kết hôn, chung sống là có duyên phận, cũng có

thiền ý sâu sắc. Sông có khúc, người có lúc. Trong những giai đoạn khác nhau, con người chung sống với tâm thái khác nhau. Con người vốn không phải không hề thay đổi.

Thiết nghĩ, ngày tháng sau khi kết hôn, nếu nữ họa sĩ vẫn luôn quần lấy chồng chơi bóng, chắc chắn người chồng khổ sở khôn tả, tránh còn sợ không kịp. Nhưng cô viết ra rồi cười xòa, bản thân cô có sự nghiệp vẽ tranh của mình, hiểu rõ tâm tình chân thực của chồng việc gì phải miễn cưỡng anh ấy. Chồng biết vợ thích nghệ thuật, không thích tiếp xúc với củi gạo dầu muối tương dấm, cũng không miễn cưỡng cô ấy phải nấu một ngày ba bữa, gặp sao yên vậy, có thì ăn, không thì ra ngoài dùng bữa. Ông Ngô Văn Tảo bị vạch trần lời khoác lác, đổi lại tám ảnh, chưa hẳn là sự nhắc nhở của Băng Tâm đối với chồng. Sau đó đương nhiên ông sẽ càng thêm yêu quý vợ! Nếu không, họ làm thế nào cùng nhau đi đến phía cuối con đường chứ!

Thế giới Ta Bà mà kinh Phật nhắc tới, chính là chỉ thế giới của con người, vĩnh viễn tồn tại chỗ thiếu sót đáng tiếc, không hoàn mỹ. Ý nghĩa tiếng Phạn của “Ta Bà”, chính là “Kham nhẫn”, lúc nào cũng phải chịu đựng tạp niệm đau khổ. Chuyện bé xé ra to, so đo theo kiểu thông qua hiện tượng đánh giá bản chất, đương nhiên sẽ có phiền não vô cùng. Làm sao rời xa phiền não? Chỉ có giữ một trái tim thiền nơi trần thế.

Tôi nghĩ điểm mấu chốt nhất trong chuyện này là: Họ có thể đối mặt với nhân tính đúng như thực tế, không quá đòi hỏi khe với bạn đời, cũng không yêu cầu quá nhiều đối với bản thân, chấp nhận khiếm khuyết của nhân tính. Thậm chí, họ có thể chỉ rõ nhược điểm thiếu sót này một cách hóm hỉnh, xem là một chút chuyện vui, điều này chứng tỏ trong thâm tâm, họ đã buông bỏ sự so đo. Nếu bị nổi thất vọng mà mắt thường nhìn thấy lừa dối, đương nhiên sẽ bỏ lỡ người ấy.

Giải quyết êm thấm những chuyện nhỏ nhặt, không kìm nén trong lòng để chúng giãn nở lên men, mà đem ra phơi nắng một lát, pha trò một phen, để gió thổi tan. Thiền tâm chuẩn xác theo đuổi phân rõ chân

tướng, làm rõ bản chất, nhưng không so đo mà hiền hậu và độ lượng với người khác.

Con Khi Tu Luyện Thành Phật

Tôi cùng anh bạn đến một trường học thực hiện buổi tọa đàm. Tôi chủ yếu nói về trà đạo và làm thế nào cảm nhận cái đẹp trong cuộc sống với các em học sinh phía dưới. Trà đạo, cũng là đạo lý học làm người. Đồng thời, tôi đã tìm anh bạn là nhà văn làm khách mời đặc biệt.

Đến khâu giao lưu hỏi đáp với các em học sinh. Có một nam sinh đứng dậy nói, hứng thú và sở thích của em rất rộng, nhưng phần lớn không kiên trì tiếp được.

Nam sinh nói về bản thân: “Cái gì em cũng chỉ được vài ba ngày, sau một thời gian chán là em bỏ dở. Thưa cô, cô có thể mách bảo em làm thế nào kiên trì tiếp không?”.

Anh bạn nhà văn hỏi nam sinh này: “Em có những hứng thú và sở thích gì?” Nam sinh đáp: “Đàn ghi-ta, vẽ tranh, hát, chạy bộ ạ!” Anh bạn liền hỏi tiếp: “Thường ngày em có bạn thân nào không?” Nam sinh đáp: “Có ạ, có một người anh em tốt, hôm nay cũng đến nghe tọa đàm về trà đạo.” Anh bạn liền mời cậu bạn của nam sinh này đứng lên, hỏi một vài chi tiết: “Người anh em tốt của em làm việc thiếu nghị lực, em có thể giúp bạn ấy. Chẳng hạn giám sát đôn đốc bạn ấy. Khi học tập một mình tương đối biếng nhác, nếu có người giám sát đôn đốc lẫn nhau thì có thể thúc đẩy nhau tiến bộ. Thường ngày hai em làm gì với nhau?”

Kết quả, cậu bạn kia cười, trả lời: “Thế thì chắc chắn bạn ấy sẽ đuổi em ra khỏi phòng ký túc xá mất thôi. Thường ngày bọn em chơi game với nhau.” Anh bạn cũng bị chọc cho bật cười. Anh hỏi nam sinh nêu câu hỏi lúc đầu: “Nếu người anh em tốt của em luôn quản em, ép em kiên trì, em

sẽ đuổi bạn ấy ra khỏi phòng ký túc xá thật chứ?” Nam sinh ấy đáp: “Cũng không đến nỗi thế! Có điều, em nghĩ em sẽ nghỉ chơi với bạn ấy.”

Anh bạn bắt lặc: “Điều quan trọng nhất trong đời người chẳng qua là kỷ luật tự giác và kỷ luật ép buộc. Nếu em không muốn chọn kỷ luật ép buộc thì chỉ còn lại kỷ luật tự giác. Có thứ gì em đặc biệt tiếc rẻ, đặc biệt để tâm không?” Nam sinh đáp: “Có lẽ là tiền.” Anh bạn nói: “Thế thì, em hãy giao năm trăm đồng cho tôi làm tiền cược, em kiên trì học xong một thứ, tôi sẽ trả lại cho em.” Nam sinh trả lời: “Em không giao tiền đâu, em tiếc lắm.” Mọi người trong phòng lập tức cười ồ lên.

Anh bạn cười ha hả: “Điều đó chứng tỏ em vốn không muốn kiên trì! Không sao, lúc nào em muốn, hãy nhờ bạn cùng phòng theo dõi em chặt chẽ, hoặc em đến tìm tôi, đưa cho tôi năm trăm đồng nhé.” Đối mặt với nam sinh cực kỳ cố chấp như thế, dường như anh bạn tôi cũng bó tay. Nhưng hiển nhiên, đây không phải là tổn thất của anh.

Trong *Tây du ký* có một điển hình.

Tôn Ngộ Không không chịu nổi quản giáo, bị sư phụ Tam Tạng đuổi đi. Tôn Ngộ Không tức giận, “bãi công” không làm nữa. Nhớ đến lúc ban đầu luôn mồm nói phải bảo vệ Đường Tăng đến Tây Thiên thỉnh kinh, tu thành chính quả, nhưng kết quả lại bỏ dở giữa chừng, Tôn Ngộ Không tâm tình buồn bực liền chạy đi tìm lão Long vương uống trà.

Lão Long vương bèn khuyên vị Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không rằng: thoải mái thì không có thành tựu, có thành tựu thì không thoải mái, muốn có một phen thành tựu thì phải chịu quản thúc, theo Đường Tam Tạng tu hành, nếu không người vẫn là một con khỉ hoang dại lang thang bốn bể, mãi không tu thành chính quả. Tôn Ngộ Không bưng tỉnh ngộ, lĩnh hội được đạo lý này, thay đổi ý định, muốn chủ động tìm sư phụ nhận lỗi, mong được giữ lại, tiếp tục cùng đi thỉnh kinh. Nhưng y lại ngại cú thế trở về thì mất mặt lắm.

Lúc bấy giờ Quan Âm Bồ tát hiện thân, khuyên nhủ: “Đi cho sớm, đừng bỏ lỡ!” Lần này, Tôn Ngộ Không đã nghe lời.

Chỗ sâu xa huyền diệu của thiền pháp là không tách rời cuộc sống thường ngày. Khởi tâm động niệm của chúng ta quyết định cơ hội nhân duyên của chúng ta.

Nào ai bằng lòng chịu khổ chịu mệt kia chứ? Thích an nhàn, không thích vất vả sẽ thoải mái hơn. Nhưng trạng thái thoải mái thì không hưởng thụ được niềm vui cao hơn, không giúp được bản thân trở nên hoàn thiện hơn. Thời gian lâu rồi, con người cũng phí hoài, hai mươi mấy tuổi chẳng kiên trì việc gì cả, lúc ba mươi, bốn mươi tuổi mở miệng là oán trách, cho rằng mọi thứ đều là lỗi của xã hội, cảm thấy bản thân có tài mà không gặp vận. Chỉ là khởi tâm động niệm, có tâm niệm tốt vẫn chưa đủ. Giống như nam sinh nọ học tập, trông có vẻ hứng thú rộng rãi, nhưng nhiệt tình được chốc lát, chẳng bao lâu đã uể oải lơ lửng. Hứng thú và sở thích ngược lại là thứ không quan trọng nhất, thậm chí tài hoa và năng khiếu cũng không phải là thứ quan trọng nhất. Điều quan trọng nhất là ý chí vững vàng.

Tâm niệm của con người luôn dao động bất định. Nhân lúc ý chí của mình còn tích cực cầu tiến, sớm chủ động thêm vào ràng buộc cho bản thân. Khi bản thân không đủ kiên định, có thể nhờ cậy sức mạnh bên ngoài.

Đọc một cuốn sách “khó nhằn”, đọc giả sẽ học được thứ có ích thật sự. Kết giao một người bạn tốt có ý chí kiên định, giám sát đôn đốc bạn làm việc. Tìm cho mình một người thầy, nghiêm túc quản giáo bản thân, có thể dẫn dắt mình đi đến thành tựu cao hơn.

Bộ phim truyền hình *Tây Du Ký* có sự cải biên đối với nguyên tác, đặc biệt làm nổi bật một đoạn đối thoại, tương đối có trí tuệ lớn. Sau khi Tôn Ngộ Không và Đường Tam Tạng đều tu thành Phật, bản thân Tôn Ngộ Không vẫn không biết trên đầu đã không còn chiếc vòng kim cô kia, còn năn nỉ sư phụ niệm chú nói lỏng. Tam Tạng cười đáp, con sờ đầu mình thử xem.

Trong nguyên tác, nguyên văn là: “Lúc đó chỉ vì con khó quản, nên dùng cách này để kiểm soát. Nay đã thành Phật, đương nhiên vòng mất

đi rồi, đâu có lý còn ở trên đầu con! Con sờ xem.”

Giai đoạn sau của hành trình thỉnh kinh, Tôn Ngộ Không trở nên thông minh hiểu biết, thấu chuyện đời, khoan hòa có tình người, không còn kẻ tính tình nóng nảy hấp tấp, làm việc lỗ mãng, thích khoe khoang, gây họa khắp nơi năm xưa.

Điều này giống như người thưởng trà, phải nhắc nhở bản thân tuân theo quy củ, hai tay dâng trà cho người khác, lâu ngày, tự nhiên quen lễ phép, nhường nhịn, có lòng khiêm tốn. Gần gũi với người, người ta cũng vui lòng giúp bạn. Cũng giống như người học đàn piano, thời thơ ấu cần mẫn luyện đàn, cảm thấy đau khổ, nhiều năm tích lũy công lực, đã thuộc lòng bản nhạc, động tác của ngón tay vô cùng thành thạo, đầu ngón tay và nốt nhạc giai điệu phối hợp nhịp nhàng có thể biểu đạt nghệ thuật một cách tự do tùy theo tâm ý. Thời khắc ấy, họ đã có được tự do thật sự.

Một con khỉ ngỗ ngược khó thuần phục, phóng túng không chịu gò bó cũng có thể luyện thành Phật, chúng sinh ra đã hình hài con người, nên đối đãi với bản thân thế nào, không nói cũng rõ.

Đừng Lãng Phí Sinh Mệnh Trong Sự An Nhàn

Tiểu Quân là một thanh niên tuổi ngoài hai mươi, vừa tốt nghiệp đại học, đã gửi rất nhiều hồ sơ xin việc cho các công ty lớn ở gần đó. Sau này cậu vào một công ty truyền thông điện ảnh mới nổi.

Công ty này đang vào thời kỳ phát triển đi lên trong nước, rất cần tích lũy một khối lượng lớn tài liệu thực tế. Tiểu Quân hứng khởi bừng bừng bắt đầu đi làm, gửi thư mời đi khắp nơi: chỉ cần bạn ký hợp đồng với chúng tôi, sau một năm bảo đảm bạn có thu nhập ít nhất là một trăm nghìn đồng, hơn nữa công ty còn có rất nhiều hoạt động phúc lợi, chẳng hạn cùng ra nước ngoài du lịch, định kỳ tổ chức chương trình ở các thành phố lớn, điều này rất có tác dụng hỗ trợ đối với người sáng tác.

Điều kiện công ty đưa ra với bên ngoài khá hậu hĩ, đãi ngộ dành cho nhân viên nội bộ cũng không xoàng, thậm chí cao hơn một chút so với mức lương cùng ngành. Thường ngày, cậu còn gặp được một số ngôi sao yêu thích, rất dễ lấy được ảnh có chữ ký và vé xem phim. Điểm này càng thỏa mãn cái tâm hư vinh của Tiểu Quân. Công việc của cậu vừa làm hài lòng cha mẹ, lại có thể diện với nhóm bạn bè. Tiểu Quân rất hài lòng với công việc hiện tại, hàng ngày tuân tự hoàn thành nhiệm vụ. Cậu lần lượt gửi tài liệu gốc nhận được lên app* của công ty, app này chính là dự án chủ đạo trong hai năm gần đây của công ty.

Kế hoạch ban đầu của app là hàng ngày liên tục cập nhật nội dung, rồi thông qua độ phổ biến không ngừng được mở rộng để kéo về nhiều quảng cáo và đầu tư hơn, nếu hiệu quả tốt sẽ tách ra thành lập công ty con.

Sau hơn nửa năm, app này vẫn vận hành một cách bình lặng. Tiểu Quân bắt đầu cảm thấy không còn hoài bão lớn lao thuở ban đầu nữa. Dự án tiến hành được một năm, lãnh đạo cấp trên bận rộn với công việc quan trọng hơn, cũng không muốn đầu tư tinh lực để truyền thông, mở rộng hướng phát triển.

Một hôm, Tiểu Quân đột nhiên phát hiện cô đồng nghiệp ngồi bên cạnh không đến làm. Cậu kín đáo hỏi cô đồng nghiệp đó đi đâu trên WeChat, hóa ra cô đã nhảy sang một công ty truyền thông cá nhân về giải trí. Phải biết rằng, đó chỉ là một ê-kíp khởi nghiệp nhỏ, bất kể thế nào cũng không thể sánh với quy mô lớn của công ty điện ảnh dạng này.

Trong khi trò chuyện, cô đồng nghiệp hỏi Tiểu Quân có muốn gia nhập không, tuy nhiên đãi ngộ tiền lương và trích phần trăm đều phải dựa vào bản thân đi lôi kéo đơn hàng, viết đề án. Tiểu Quân ngẫm nghĩ, một mặt lo bị công ty phát hiện, suy cho cùng nơi công sở đặc biệt kiêng kỵ việc tự sáng lập truyền thông cá nhân; mặt khác, cậu cảm thấy bản thân lôi kéo đơn hàng kiếm tiền cũng không tránh khỏi vất vả. Thế nên cậu đã từ chối lời mời của cô đồng nghiệp cũ.

Cứ thế, thắm thoát nửa năm lại trôi qua. Mùa xuân của năm mới, người phụ trách cấp cao bỗng dựng triệu tập cuộc họp, thông báo với mọi người rằng việc để một dự án app tách ra hoạt động độc lập không có tương lai cho lắm. Hiện giờ, những thứ tương tự quá nhiều, công ty không dự định tiếp tục đầu tư nữa, hủy bỏ cập nhật nguyên bản hàng ngày, chỉ tạm thời duy trì đăng lại. Còn đội ngũ của cả dự án đều sẽ bị cắt giảm, những người ở lại sẽ được điều phối sắp xếp lại, chuyển đến các phòng ban như quản lý bản quyền, tuyên truyền hợp báo...

Tin tức này như sét đánh giữa trời quang, Tiểu Quân buồn bực hồi lâu, cuối cùng vẫn xin nghỉ việc. Hai năm tuổi xuân của cậu đã tiêu hao hết vào một dự án không tiến hành được.

Cô đồng nghiệp trước đây, do làm truyền thông cá nhân rất xuất sắc, có tiếng tăm trong ngành. Về sau, cô được một công ty lớn khác trả lương cao mời về, trở thành người phụ trách bộ phận tiếp thị của công ty đó. Bản thân cô tiếp tục phát triển mảng truyền thông cá nhân, hợp tác chuyên sâu với đối tác.

Tiểu Quân vẫn chỉ là một nhân viên nhỏ bình thường, công ty tìm được người mới với mức lương thấp hơn làm thay công việc của cậu.

Tiểu Quân lại không muốn làm tuyên truyền xúc tiến gì đó, phải đi khắp nơi xin xỏ người ta, thế nên cậu đành xin nghỉ việc.

Sau khi Tiểu Quân nghỉ ngơi suy ngẫm một thời gian, tôi rủ cậu cùng đi thiền viện, dự thiền thất. Ở trọ trong chùa, chúng tôi chuẩn ra ngoài ngắm cảnh và chụp ảnh.

Gần đó có một mảnh ruộng nước lớn, có lúa thì có côn trùng, ếch mùa hè nhảy nhót, kêu ộp oạp trong ruộng, tự do nghỉ ngơi, không lo cái ăn cái uống. Nhưng ven đường chính là đường quốc lộ, xe cộ qua lại nhiều. Kết quả, không ít ếch bị dân làng chạy xe điện đi ngang qua bắt đem bán, hoặc bị cán chết.

Tôi chỉ về phía Bắc, chính là hậu sơn ngôi chùa ở cách đó không xa, có rất nhiều ao, ở đó trời đất rộng lớn, nếu lũ ếch dời nhà sang đó thì không đến nỗi gặp bất trắc. Tiểu Quân đắm chiêu.

Tu hành của chúng ta cũng có đạo lý giống như vậy. Hướng đến an nhàn chắc chắn, không có chí tiến thủ, thì sẽ giống như những con ếch kia, nguy cơ đã tiềm ẩn, một khi thời đại thay đổi, quy hoạch mới xuất hiện, thì sẽ mất đi vốn liếng lập thân.

Qua tuổi hai mươi, bạn càng nên thấu hiểu, đừng lãng phí sinh mệnh trong sự an nhàn.

Lòng Đa Của Một Bát Canh Đạm Đà

Tôi có cô bạn tên Châu Châu, làm công việc về kinh tế tài chính ở Hàng Châu. Cô qua lại với một anh chàng học nghiên cứu sinh. Châu Châu vừa tốt nghiệp đại học đã đi làm, làm việc hơn ba năm, dành dụm được một ít tiền. Cả đám bạn chúng tôi cùng ăn cơm, trêu đùa hai người họ, lúc nào định mời bọn tớ uống rượu mừng đây.

Châu Châu cười mà không nói nhìn anh chàng kia. Anh ta hơi thẹn, uống chút rượu, nghĩ một lát mới mở miệng đáp: “Chúng tôi đã bắt đầu chuẩn bị, tôi sắp tốt nghiệp nghiên cứu sinh, cũng tìm được việc rồi, hai người có thể cùng gánh vác.”

Lúc này Châu Châu mới nói hùa theo bạn trai: “Tớ đã xem mấy căn hộ, bọn tớ định mua nhà ở đây. Kiếm tiền ở thành phố có mức lương tương đối cao, về đây trả tiền vay mua nhà cũng không có áp lực gì.”

Trong quá trình ăn cơm, có một anh bạn nhà văn am hiểu bất động sản nói: “Viễn cảnh phát triển của thành phố này khá tốt, trên lịch sử từng là thành phố lớn trong số các đô thị toàn quốc, sau này vào những năm 80 của thế kỷ XX đã bỏ lỡ phát triển nên lạc hậu. Hiện giờ nơi này vội vùng lên đuổi theo, trong tương lai giá nhà chắc chắn sẽ tăng gấp bội.”

Anh bạn này khuyên Châu Châu: “Hai bạn còn trẻ, có thể xem xét mua hai căn hộ chung cư nhỏ, đợi đến khi tăng giá, bán đi một căn, rồi đổi căn lớn hơn.”

Châu Châu nghe xong đề nghị này, mắt ngời sáng, tỉ mỉ xin anh bạn này chỉ bảo rất nhiều vấn đề.

Lúc đó những người xung quanh đều không để ý, chỉ có tôi nhìn thấy sắc mặt bạn trai Châu Châu thoáng biến đổi, trở nên hơi khó coi.

Hơn nửa năm sau, tôi cùng anh bạn am hiểu bất động sản này uống trà, nói tới việc giá nhà ở thành phố này lại tăng lên. Chúng tôi nhắc đến Châu Châu và bạn trai cô, anh liền nói, chắc hai người họ mua nhà và kết hôn rồi!

Tôi nói cho anh biết sự thực, sau bữa cơm lần đó của chúng tôi, Châu Châu liền liên tiếp đi xem rất nhiều căn hộ cỡ nhỏ, chỉ mất hơn một tuần, cô đã chọn được hai căn, lấy ra toàn bộ số tiền mình đi làm kiếm được ở Hàng Châu để thanh toán đợt đầu.

Anh bạn khen Châu Châu, thật là một cô gái rất có tác phong quyết đoán, hẳn là hiện nay hai người họ vui lắm, theo giá cả thị trường hiện nay tương đương với chỉ bỏ ra giá thành của một căn nhà.

Tôi bổ sung: “Có điều, Châu Châu và bạn trai cô ấy đã chia tay. Vì lúc đó bạn trai Châu Châu rất đỗi căng thẳng, cho rằng cùng lúc trả nợ vay mua hai căn nhà áp lực quá lớn, bất đồng ý kiến với Châu Châu.”

Hóa ra, Châu Châu cảm thấy bạn trai cá tính nhút nhát, không suy nghĩ cho hạnh phúc sau này của họ, cô cũng không muốn thỏa hiệp, cuối cùng hai người không vui mà tan.

Lại mấy tháng trôi qua, tôi nhận được thông báo của Châu Châu, cô đã có bạn trai mới làm việc ở ngân hàng, định tổ chức đám cưới vào cuối năm.

Châu Châu còn nói, có dịp sẽ về mời mọi người ăn cơm, nhất là phải cảm ơn anh bạn đã khuyên cô hạ quyết tâm mua hai căn nhà. Vì cuối cùng cô đã bán ra cả hai căn hộ chung cư ở thành phố này, trừ đi tiền vốn, lợi nhuận ròng quy thành tiền mặt hơn năm trăm nghìn. Sau này cô chuẩn bị định cư ở Hàng Châu. Tôi cảm thán với anh bạn: “Anh thật là người thông minh, nhìn rất chuẩn.”

Anh lại nói: “Trên thực tế, trước khi đưa ra kết luận, tôi đã đọc nhiều văn bản công khai của Chính phủ, quy hoạch dài hạn, tài liệu tin tức và thông tin do những người quen là công chức tiết lộ. Lúc đó trong bữa cơm, Châu Châu hỏi rất tường tận, chứng tỏ cô ấy thật sự quan tâm tương lai của mình, đồng thời muốn tìm hiểu, nghiên cứu rõ ràng rồi bắt tay làm.”

Anh nói: “Tôi từng nói những lời tương tự với nhiều người, đừng bỏ lỡ thời cơ, nhưng trong mười người chỉ có một hai người nghe lọt tai, phần lớn đều sợ được sợ mất, không muốn tìm hiểu thêm.”

Tôi nhớ đến câu nói: “Ngựa nhanh một roi, người nhanh một lời.” Đây là câu chuyện được giải thích trong *Cảnh Đức Truyền Đăng Lục**: Tuần mã chạy nhanh chỉ cần quát một roi liền đi xa nghìn dặm; người có năng lực phân tích lý giải vấn đề chỉ cần nói với anh ta một câu liền thông hiểu mọi điều, lập tức hành động.

Anh bạn nhà văn cười bảo: “Một người kiếm sống trong xã hội, có kinh nghiệm làm việc phong phú, đương nhiên ánh mắt và tầm nhìn tốt hơn nhiều so với người chỉ học ở trường lớp. Mấu chốt của vấn đề là ở chỗ, hai người chung sống, nếu người hơi lạc hậu dừng cảm đuổi theo thì quan hệ sẽ cân bằng. Nếu gọi người đã chạy xa lắc trở về xuất phát trở lại thì rất khó.”

Tôi rất tán thành lời nói của anh. Có thể nghĩ là biết, chắc chắn khi chia tay anh chàng kia cũng chẳng vui vẻ gì, bất mãn với Châu Châu.

Anh bạn than thở: “Huống chi trong lòng rất nhiều đàn ông đều có chủ nghĩa gia trưởng, nếu khí lượng bản thân hơi hẹp hòi, nhất định không quen nhìn bạn gái áp đảo mình như thế. Tuy nhiên, đợi khi anh ta đi làm, tầm nhìn mở rộng, bản thân được nâng cao, chắc sẽ tốt hơn nhiều. Nếu bạn trai trước của Châu Châu là một bát canh đậm đà, thêm thìa muối này của Châu Châu, thì hợp quần tăng sức mạnh, vẽ rộng thêm mắt, mùi vị nồng đậm. Nhưng bạn trai trước của cô chỉ là một cốc nước, thì sẽ cảm thấy mặn quá, uống vào hết sức đau khổ. Mỗi người đều phải tìm được hạnh phúc của mình nằm ở đâu.”

Tôi cũng cười. Như vậy xem ra, mấu chốt vẫn là tu tâm. Xưa nay ý nghĩa tinh hoa của Thiền không phải là khuyên người ta không gắng sức làm một việc gì, mà nên cố gắng tự tĩnh ngộ, sống tốt cuộc đời của mình.

Bất kể là bạn đời, đồng nghiệp, hay bạn bè, chúng ta không thể yêu cầu người khác lùi lại, hạ thấp xuống đến chuẩn mực của mình. Chúng ta nên tự mình tích cực tiến thủ, có lòng dạ của một bát canh đậm đà, song song tiến bước trên con đường đời, cùng gánh chịu mưa gió, chia sẻ thu hoạch.

Sống Theo Giác Mơ Đời Mình

1

Phi Vũ là một kỹ sư phần mềm, hàng ngày sớm đi tối về, làm thêm giờ miệt mài.

Bên cạnh đều là tình nhân có đôi có cặp, vậy mà anh vẫn là một kẻ độc thân cô đơn. Anh không cam tâm tiếp tục chìm ngấm giữa đám đông bình thường hôm nay có thể đoán được ngày mai, năm nay có thể đoán được sang năm, hiện giờ có thể đoán bản thân của mười năm sau đi theo con đường như thế nào. Vậy là, anh nộp đơn xin nghỉ việc cho công ty, nói muốn ra ngoài giải khuây.

Chuyến đi này tròn một năm.

Điểm đầu tiên anh tới là hồ Thanh Hải, rồi một mạch đi về phía Tây, rồi đến tu viện Kumbum, hang Mạc Cao, Ngọc Môn quan, thảo nguyên núi Kỳ Liên... Sau khi chơi thỏa thích ở Tây Tạng, anh lại đến Nepal trekking*, ngày ngày dạo bước trong mây ở vùng núi Hinalaya, gió mưa không nghỉ.

Chơi gần khắp trong nước và các nước xung quanh, anh lại đi du lịch mười nước châu Âu.

Trong hành trình dài dang dở, anh chụp ảnh, chơi ghi-ta, thỉnh thoảng làm công, đóng vai đầu bếp cho hostel (nhà trọ), từ chàng trai học ngành kỹ thuật công nghệ dần dần biến thành chàng trai yêu thích văn nghệ.

Sau khi về nước, cảm thấy chưa tìm được lối sống mình muốn, một thời gian rất dài anh không muốn nộp hồ sơ tìm việc. Nguồn kinh tế bị cắt đứt, đương nhiên cuộc sống túng bấn hơn trước.

Điều gay go nhất là, bố mẹ ngày ngày giục anh kết hôn, đôi tình nhân thuê chung nhà lại thường xuyên cãi vã, gây gổ đến mức gà chó không yên, nhưng tiền thuê nửa năm đã trả trước, nhất thời chẳng có cách nào dọn nhà, anh đành trốn sang nhà bạn chơi game.

Đồng nghiệp trước đây của Phi Vũ cho hay công ty chuẩn bị lên thị trường chứng khoán. Nếu thành công, tính ra, số cổ phần vốn có của Phi Vũ trị giá mấy trăm nghìn. Nhưng khi nghĩ việc anh đã trả hết cổ phần, lấy tiền mặt ra nước ngoài du lịch. Điều này khiến tâm lý anh mất cân bằng.

Bạn học đại học của Phi Vũ làm việc ở công ty khoa học kỹ thuật cùng ngành, đã trù bị lên thị trường chứng khoán, là nhân viên sở hữu cổ phần ban đầu, có được cơ hội làm giàu lớn nhất. Sau một thời gian nữa, người bạn học này có dự định gom tiền, tự mình khởi nghiệp, hoan nghênh Phi Vũ gia nhập.

Phi Vũ càng thêm phiền muộn. Mọi người đều tốt nghiệp từ một trường đại học Khoa học Tự nhiên, làm chung ngành, chỉ vì Phi Vũ theo đuổi tự do, khao khát du lịch và biển rộng trời cao nên đã trở thành một “động vật hoang dã” lang thang mà bạn học cũ ra sức cạnh tranh trong xã hội thì phát triển mạnh mẽ, đã kéo giãn khoảng cách.

Chúng tôi đều thấy tiếc cho anh.

2

Vốn dĩ Phi Vũ cho rằng bạn học cũ chỉ khoe khoang, huênh hoang thể thôi, nào ngờ vẫn ném ra cảnh ô liu cho anh thật. Nghe nói anh ta còn lôi kéo được đầu tư mạo hiểm, dùng “Internet Plus”^{*} tân trang khái niệm

mới về âm nhạc, đã tuyển dụng mười mấy sinh viên trẻ tuổi tại các trường đại học cao đẳng địa phương. Người bạn của anh hứa, sau khi Phi Vũ sang sẽ có một chức vụ quan trọng.

Ngày xưa ở trường, người bạn học ấy còn từng rớt môn. Khi Phi Vũ viết được chương trình phần mềm hay và đoạt giải, anh ta mới vừa cất bước.

Phi Vũ do dự, có nên đi làm lại không nhỉ? Anh thật sự không thích hàng ngày ngồi trước máy vi tính nữa.

Thế là, Phi Vũ đã lựa chọn tiếp tục cuộc sống du lịch khắp nơi của mình.

Một hôm, anh đến làng đại học giải quyết công việc, vô tình nhìn thấy có cửa tiệm chuyển nhượng liền nảy ra một ý định. Sau khi khảo sát, anh lập tức quyết định mở quán, tìm họ hàng bạn bè gom đủ hai trăm nghìn tệ, sửa chữa thuê người, việc gì cũng đích thân làm.

Khi gặp lại Phi Vũ, anh đang đeo tạp dề carô bận rộn trong quán cà phê nhỏ. Thấy tôi bước vào, anh cười khà khà nói: “Mau tới đây nếm thử món nem rán Việt Nam tôi làm.”

Đúng như dự đoán của tôi, món nem rán mà quán Phi Vũ làm cũng cẩn thận tỉ mỉ như chương trình anh viết, không chút cầu thả, hơn nữa vỏ mỏng, thơm giòn, phối với nước chấm được pha theo bí quyết riêng, khế cắn một miếng, mùi thơm đọng lại trong miệng.

Sự thực chứng minh, kinh nghiệm đi đây đi đó khiến Phi Vũ được lợi không ít, anh đã từng trải qua rất nhiều việc nên nói chuyện thú vị, rất dễ hòa đồng với khách. Cứ thế, quán của anh buôn bán ngày càng tốt, chẳng bao lâu đã đứng vững.

Hiện giờ anh chuẩn bị mở cửa hàng chi nhánh thứ hai ở gần một trường đại học khác.

Khi sắp ra về, tôi hỏi anh có cảm thấy chuyên môn của mình bị lãng phí không. Anh cúi đầu thoáng ngẫm nghĩ rồi đáp: “Con người ta sống không phải để cho người khác xem. Tôi muốn sống cuộc sống thế này!”

Thời đại này của chúng ta thay đổi quá nhanh. Công ty mà bạn học Phi Vũ nhờ vào độ hot của internet lôi kéo được đầu tư mấy triệu mở ra đã đóng cửa.

Thế giới này quả thật biến đổi nhanh chóng, cũng phong phú hơn thời đại trước kia nhiều. Sắc tướng* muôn ngàn, phá bỏ suy nghĩ mê muội, chúng ta mới nhận thức được sinh mệnh không ngừng thay đổi.

Không thể áp dụng một mô thức sống cho hàng nghìn hàng vạn người khác nhau.

Kinh nghiệm du lịch và sự tinh thông đối với món ăn các nước của Phi Vũ là điều mà những người đi làm như chúng ta không có. Trông có vẻ như anh không làm việc dang hoàng, lang thang khắp chốn. Song, kết quả là anh đã mở ra một con đường khác.

Trong quán của anh, thật sự là đủ các kiểu phong tình xứ lạ, tự sáng tạo vô số thực đơn khác nhau. Nét đặc sắc này không thể bị thay thế. Tạp chí văn nghệ địa phương tìm anh kể lại câu chuyện, đưa tin cả bài dài kèm ảnh về anh.

Cuộc đời của mỗi người không giống nhau. Có người là chim ưng, bay vút lên trời, tìm thấy bản thân trên một con đường. Có người là cá voi, cứ mãi ăn uống vỗ béo, rồi trở nên to lớn, đột nhiên cất tiếng hát, khiến mọi người vô cùng kinh ngạc; chú cá voi ấy đã chuẩn bị đầy đủ để có thể làm tốt được công việc của mình. Kiểu người này tuy đi vòng vo nhưng vẫn tìm thấy bản thân trên một con đường khác.

Do đó, sự lãng phí trong mắt người khác thật ra là thời kỳ tích lũy của chính bạn.

Bạn bè đã hiểu rõ vì sao việc làm ăn của Phi Vũ tốt như thế. Kiên trì làm việc mình thích là được, không cần nghĩ quá nhiều, cứ làm tiếp sẽ có kết quả. Sống theo giấc mơ đời mình sẽ có phong vị và thành quả xứng đáng.

Sự Lớn Mạnh Thật Sự Của Mọi Tâm

hiều hôm đó tôi ngồi xe buýt về nhà, đúng giờ cao điểm tan tầm.

Trên xe buýt chen chúc, cậu trai đeo ba lô vừa lên xe liền chần phía trước máy quét thẻ, có người nhẹ nhàng bảo cậu ta di chuyển vào bên trong một chút, nhưng cậu ta để ngoài tai, cố ý chậm rãi móc tiền ra bỏ vào thùng, qua một trạm, lại thừa cơ chiếm được một ghế trống.

Một chị béo quả thật thấy chướng mắt, quở trách bằng tiếng Vũ Hán: “Đây là ghế dành riêng cho người già yếu bệnh tật, có mấy ông già bà cả đang đứng bên cạnh, cậu nhường chỗ cho họ đi!” Cậu ta bất lực, đành lễ mễ đứng dậy, vẻ mặt không vui, lầu bầu: “Rõ ràng người đầy cả xe, dựa vào đâu mà bắt tôi nhường chỗ?”

Chị béo nhướn mày, cao giọng: “Thế nào, còn muốn giờ thối hung hăng à, tôi thấy cậu chưa từng chịu thiệt thì phải!” Giống như một vị nữ hoàng khí thế mạnh mẽ xuất hiện. Cậu ta thấy tình thế không ổn. vội im re. Khoảng cách giữa chị béo này và những cô gái nhỏ chịu chút ầm ỹ liền khóc suốt suốt đâu chỉ là muôn ngàn dặm.

Tôi còn từng gặp một phụ nữ toàn năng.

Trong buổi họp báo nặng nề nhạt nhẽo, tôi đang mơ màng muốn ngủ thì một tiếng gọi vang dội truyền đến bên tai: “Người đẹp!” Tôi giật nảy mình, cơn buồn ngủ lập tức bay biến, ngẩng đầu ngơ ngác nhìn quanh thấy một người phụ nữ áo đen cao to không cho phân bua nắm lấy tay tôi.

Cô tự xưng là chủ quản bộ phận Kế hoạch của công ty này, sau khi vồn vã trò chuyện vài câu, lại phóng tới bàn khác chào hỏi “Người đẹp!” như một cơn gió lốc đen.

Sau màn trình diễn của người mẫu, người dẫn chương trình định mời diễn giả lên sân khấu thì bất thành linh khâu ánh sáng xảy ra chút trục trặc. Cô chủ quản “gió lốc đen” cấp tốc hét lên: “Các người làm việc kiểu gì thế, quá không để tâm!”

Cô không kịp đợi nhân viên công tác hậu cần đến, vút bột da, ba chân bốn cẳng leo lên thang gấp, thay bóng đèn một cách sạch sẽ, gọn gàng,

phủi bụi trên người, nói: “Giải tán cả đi, mau lo việc chính!” Có người quen thừa cơ trêu: “Cô chính là nữ hán tử văn võ song toàn mà người ta vẫn đồn đấy à!”

Cô giả vờ giận dữ, mặt mày tươi cười ôi chao một tiếng, không thừa nhận. Cô lại khôi phục vẻ nữ tính yếu điệu, từng chiêu từng thức đều nắm bắt đúng mực, khiến người ta thấy rất dễ chịu. Khoảnh khắc ấy, tình cảm ngưỡng mộ của tôi đối với cô tựa như nước sông cuộn cuộn, liên miên bất tận.

Người ta đều nói trong cuộc sống nên có một trái tim thiện, nhưng thiện tâm không phải là ba phải, cũng không phải là nhút nhát yếu kém. Bồ tát cũng có khi hiền hòa, cũng có lúc giận dữ. Hành động ra mặt nóng nảy trên xe buýt là sự dịu dàng tốt bụng đối với những người thật sự cần chỗ ngồi.

Kỳ thực, bất kể nam nữ, có thể dịu dàng, có thể kiên cường, là sức hấp dẫn lớn, cũng là thiện ý chân chính. Không sợ chuyện, không nhát gan, ngênh đón khó khăn mà tiến lên, là sự lớn mạnh thật sự.

Phật Tâm Của Lương Gia Huy

Có một câu chuyện xảy ra nơi công sở. Cô bạn thân của tôi là giám đốc cấp cao của một công ty du lịch, ê-kíp của cô luôn dẫn đầu về thành tích nghiệp vụ trong công ty.

Có lần, tôi tò mò hỏi cô: “Cậu làm được điều này bằng cách nào?” Cô cười bảo: “Một người sếp tốt không phải tự mình ngày ngày xung phong lên trước, việc gì cũng đích thân làm, bận rộn mệt chết đi được mà phải tạo nhiều cơ hội cho các thành viên trong nhóm, giúp họ trưởng thành. Như vậy, tớ cũng nhẹ nhõm hơn nhiều.”

Vốn tỉ mỉ, cô phát hiện nhân viên mới Tiểu Mai sau khi trải qua bồi dưỡng nghiệp vụ bắt đầu làm việc, hàng ngày họp buổi sáng xong, gọi

điện thoại cho một vài khách hàng, liền không biết nên làm gì nữa, tính tích cực trong công việc không cao như lúc mới đến.

Cô tìm Tiểu Mai tâm sự, được biết khi gọi điện thoại Tiểu Mai không khắc phục được chứng ngại tâm lý, gọi điện thoại xong chân liền nhũn ra.

Đối với tình huống này, cô đích thân làm mẫu, dạy Tiểu Mai nên chuẩn bị những tài liệu nào rồi mới gọi điện thoại, tránh tình trạng không cố gắng, còn chủ động cùng Tiểu Mai đi thăm khách hàng vài lần. Trải qua cày sâu cuốc bẫm như vậy, cuối cùng Tiểu Mai đã ký được đơn hàng đầu tiên.

Nửa năm sau, tổng nhân viên mới như Tiểu Mai từ ngồi chờ phân công nhiệm vụ đến chủ động ra tay, không cần bảo ban nên làm thế nào đã hoàn thành công việc một cách xuất sắc, tinh thần làm việc và hiệu suất của cả ê-kíp cũng được nâng cao rất nhiều. Giờ đây, Tiểu Mai đã trở thành một người giỏi giang trong ê-kíp.

Chuyện này khiến tôi nhớ đến một bản tin nhân vật từng đọc.

Ảnh đế Lương Gia Huy rất được đông đảo khán giả yêu thích. Nhưng nhiều người không biết rằng, ở phim trường, ngôi sao lớn này là người đặc biệt chú ý đến các chi tiết hiện trường, còn chú ý đến những chuyển vận vật hơn cả đạo diễn. Thấy trên mặt đất có đồ vật anh liền nhặt, thấy dây điện của máy móc thiết bị bị rối anh bèn giúp thu dọn. Anh nói: “Quay xong một cảnh phim, kết quả phát hiện có tờ khăn giấy bay ở đó, hoặc có mảnh giấy gói kẹo của thời nay phản quang trên mặt đất, những điều này đều rất tốn thời gian hoặc sức lực của đoàn làm phim.”

Tuy nhiên, về sau Lương Gia Huy dần dần thay đổi phương thức tự mình làm này, anh nói: “Bạn giúp một nhân viên phục vụ nhặt rác, nếu sếp của cậu ta nhìn thấy thì hôm sau cậu ta không cần đến làm nữa. Nói chuyện với cậu ta, cậu ta còn cho rằng, anh Gia Huy thích lo chuyện bao đồng thật, anh xem sếp không cho tôi ngày mai đến làm nữa rồi.”

Thế là, Lương Gia Huy đổi việc đích thân làm trước kia thành nhắc nhở: “Cậu xem bên đó có một đầu mẫu thuốc lá có thể vướng vào trong

ống kính, cậu nên nhặt nhé.”

“Để cậu ta tự đi nhặt, thế thì cậu ta sẽ trở thành nhân viên phục vụ chuyên nghiệp, chứ không phải là một công nhân đến làm công ở hiện trường.”

Hai câu chuyện này trông có vẻ khác nhau, thật ra bản chất giống nhau.

Tiểu Mai là thành viên ê kíp trực thuộc của cô bạn tôi, do đó cầm tay làm mẫu dạy cô ấy. Nhân viên phục vụ là lao động gián tiếp của phim trường, bạn không thể vượt quá chức phận làm thay người khác, vì như thế sẽ làm mất bát cơm của cậu ta. Do đó Lương Gia Huy bắt đầu chỉ tỉ mỉ nhắc nhở mà không vội tự mình ra tay.

Cùng là chỉ bảo giúp đỡ người khác, lại có khác biệt nho nhỏ. Người gần gũi, có thể trực tiếp dạy dỗ; người cách nhau khá xa, thì phải xem xét hoàn cảnh của đối phương. Điều này thể hiện Phật tâm trí tuệ, trước khi giúp người khác giải quyết vấn đề, nhất định phải xem xét đến nhu cầu thật sự của họ.

Gặp Được Điều Tốt Đẹp Vào Đúng Lúc

*H*oa mai, trà xuân là những từ ngữ ấm áp nhất của mùa xuân này. Cuối tuần, người bạn ở tỉnh khác đến Giang Thành* ngắm hoa, tìm một chỗ bên Đông Hồ ngồi chơi nói về kỷ niệm cũ.

Có người nói: “Vào đúng lúc, gặp đúng người, là hạnh phúc; vào đúng lúc, gặp sai người, là đau buồn; vào sai lúc, gặp sai người, là bất lực.”

Tôi nghe xong rất đồng tình. Chê củi lấy nước, uống trà ăn cơm trong cuộc sống thường ngày, nơi nơi là thiền cơ, việc việc có thiền ý. Người có duyên mới có thể gặp gỡ vào thời khắc đẹp nhất, trà cũng vậy.

Trước Tết, cuối cùng có thời gian rảnh rỗi dọn dẹp nhà cửa, thắp nén hương, một mình cầm củi lau cửa sổ, lau sàn nhà, đồng thời mơ ước sân

nhà mới nên sửa chữa thế nào. Trên bàn, cây tràu bà lại trở mấy phiến lá mới, một tờ giấy vuông vẽ màu đỏ dát vàng vết mực chưa khô, tràn trề không khí vui tươi.

Trong lúc làm việc, tôi an nhiên hưởng thụ hạnh phúc đơn giản này, trong lòng cực kỳ yên tĩnh, bởi vì biết mình có thể làm gì, cũng biết thứ mình muốn là gì. Đúng như lời của Thiền sư Đại Châu Tuệ Hải*, tu hành chính là đói thì ăn cơm, buồn ngủ thì chợp mắt, như thế mà thôi.

Trong quá trình thanh lý từng chút một, tôi lục ra hai gói trà Điền Hồng mọc hoang từ trên nóc tủ sách. Đây là mẫu trà mà anh bạn Lão Khương đi Côn Minh công tác mang về, nghe nói chọn lá tươi của cây trà mọc hoang trăm năm ở Bảo Sơn Vân Nam làm nguyên liệu chế biến, giá cả cũng phải chăng.

Cuối hè năm ngoái khi nhận được sản phẩm ban đầu, tôi thấy trà này tuy sợi to chắc, màu nước vàng óng, nhưng mùi hương không rõ, vì thế ấn tượng để lại không sâu.

Nếu đã làm việc hơi mệt, chỉ bằng uống chút trà nhớ nhung ánh nắng ngày hè! Thế là tôi nhân lúc có hứng nấu nước, chuẩn bị ấm chén, trải chiếu. Thật bất ngờ, khi nhấp ngụm trà đầu tiên, mùi sơn dã hừng hực đó liền khiến tôi kinh ngạc, không những môi răng thơm ngát, mà từng lỗ chân lông trên người dường như đều được mở ra. Uống thêm ngụm thứ hai, miệng đầy vị ngọt, niềm vui sướng tràn trề ấy chỉ có thể hiểu ý chứ không diễn tả bằng lời được.

“Trải qua chuyển hóa giai đoạn cuối trong vài tháng mùi vị của Điền Hồng mọc hoang thật sự quá tuyệt!” Trong cơn hưng phấn, tôi vội vàng gọi điện thoại cho Lão Khương, thông báo phát hiện mới vừa rồi và hỏi anh có còn hàng tồn không.

Anh trả lời với vẻ tiếc nuối, lần trước thấy đánh giá của chúng tôi về nó không cao nên không đặt hàng nếu muốn uống đành chờ thêm một năm nữa.

Đích thực, có một số thứ đã bỏ lỡ là bỏ lỡ. Từ sinh trưởng, hái, chế biến đến vận chuyển, pha trà, hội đủ thiên thời địa lợi nhân hòa mới tạo nên

một chén trà ngon, còn phải không sớm cũng không muộn, có thể gặp được đúng lúc. Điều này khó khăn biết bao!

Trong cuộc đời ngắn ngủi, chúng ta mãi mãi không biết tiếp theo mình sẽ gặp tương lai thế nào. Chuyên chú hiện tại, thì sẽ không bỏ lỡ những điều tốt đẹp.

Đúng như câu: “Ngồi cũng thiền, đi cũng thiền, một hoa một thế giới, một lá một Như Lai, xuân đến hoa tự thắm, thu sang lá vàng rơi, trí tuệ vô tận tâm, nói im động tĩnh thấy an nhiên.”

Vì vậy, bất kể là một chén trà, hay một cây hoa, một con người, có lẽ chỉ có một lần gặp gỡ vào đúng lúc, ta nên cảm kích và trân trọng, như vậy mới không để lại nuối tiếc.

Một Mình Chữa Lành Vết Thương

Một hôm, tôi xem chương trình ẩm thực, trong đó có ngôi sao Hồng Kông Tạ Đình Phong. Tôi nhớ từng đọc được tin anh và nữ minh tinh Trương Bá Chi ly hôn.

Tạ Đình Phong nói xưa nay anh rất thích ăn, nhưng sau khi ly hôn với Trương Bá Chi, anh mới tự mày mò học nấu ăn.

Anh kể: “Sau khi ly hôn, tôi phải tự mình nấu cơm. rửa bát. Từ lúc đó tôi mới thật sự bắt đầu chuyên tâm nghiên cứu nấu ăn và xem nấu ăn là người bạn chữa trị vết thương của mình.”

Tôi còn đọc được bản tin về Ngô Ngạn Tổ. Sau khi bệnh tình của mẹ anh trở nặng rồi qua đời, anh thưởng lái xe một mình. Anh xuất phát từ nhà mình, vài phút sau đã đến vịnh Bích Sa, cách đó gần nhất, một mình đỡ ván trượt từ nóc xe xuống một tay ôm ván trượt, một tay ôm mái chèo, đi về phía bãi cát.

Nghe nói Ngô Ngạn Tổ luôn yêu thích hoạt động trên nước, thường bị chụp ảnh cùng cả đám bạn ra biển chơi.

Nhưng lần này, anh một mình từng chèo từng chèo bơi ra giữa dòng, không tìm người khác lái ca-nô dẫn đường phía trước, cũng không tìm bạn bè đi cùng.

Hiển nhiên, anh muốn yên tĩnh ở một mình.

Các ngôi sao con cưng của công chúng là những ví dụ rất điển hình. Nữ thì xinh đẹp, nam thì tuấn tú, vì ưu thế nghề nghiệp nên họ rất dễ có được điều kiện đời sống vật chất sung túc, sống cuộc sống tươi sáng. Thế nhưng, một khi họ bị tổn thương về tình cảm thì cũng giống như người bình thường, trốn nấp để chữa trị vết thương.

Nói đi cũng phải nói lại, con người ta thường có đặc tính như vậy. Nếu bị thương, họ một mình nghiên rãng kiên trì, không nhụt chí nản lòng trải qua đau khổ bi thương, thì chẳng bao lâu sẽ đứng dậy. Ngược lại, nếu ai đó được nhiều người quan tâm, không ngừng kể khổ, mong an ủi, thì càng ngày càng yếu đuối.

Tôi nhớ đến câu chuyện về con hươu. Con hươu trong rừng bị ốm, rất nhiều bạn của nó rủ nhau đến thăm. Con hươu bị ốm cảm kích khôn xiết, cho rằng: được bạn bè quan tâm và yêu thương. Tuy nhiên, những con hươu kia đã ăn sạch cỏ ở gần đó. Con hươu bị ốm vẫn chưa bình phục hẳn, cũng cần ăn. Nhưng sau khi bạn đến chơi, thoát một cái nó liền không tìm được cỏ để ăn, cuối cùng đã chết đói.

Sự quan tâm che chở mà người khác dành cho chúng ta vốn là chuyện tốt, song hơi nhiều một chút, cũng sẽ làm ý chí của chúng ta trở nên yếu đi.

Bởi vậy, động vật hay con người đều có xu hướng tự chữa lành, khiến mình hồi phục nhanh nhất.

Khi yếu đuối, về mặt tâm lý, chúng ta đặc biệt khao khát sự đồng cảm, nhưng nhiều sự đồng cảm kéo đến mà ta không từ chối, thì nó sẽ hút đi sức mạnh đứng dậy của chúng ta.

Chẳng Có Thế Giới Nào Đã Hình Thành Mà Không Thế Thay Đổi

M hững năm qua, tôi đã lần lượt hướng dẫn rất nhiều thực tập sinh. Trong ấn tượng, Tiểu Uyển học chuyên ngành Biên kịch và Đạo diễn là một cô gái rất đổi cởi mở, vui tươi.

Trong thời gian xin việc, Tiểu Uyển bị từ chối không dưới mười lần. Lần nào cũng là lý do mà cô không thể nào chấp nhận: vì cô là nữ. Trơ mắt nhìn các nam sinh cùng lớp dễ dàng xin được việc, tuy cô bất bình nhưng cũng không muốn để người nhà nhờ vả và quan hệ tìm người giúp đỡ.

Sau đó, Tiểu Uyển thấy một công ty phim ảnh nổi tiếng đang tuyển dụng. Một ý nghĩ chợt lóe lên. Cô vội lên mạng tra tìm. Quả nhiên, thông tin của Tổng giám đốc một công ty lớn thế này trên mạng đầy rẫy. Đương nhiên, cô cũng tìm được cả địa chỉ trang mạng chính thức của công ty. Cô tra được đuôi tên miền, nhập vào phiên âm tên, phiên âm tên và tuổi, viết tắt phiên âm tên của Tổng giám đốc, đồng thời viết một lá thư điện tử thật dài.

Phần chính của thư là tìm hiểu tường tận của Tiểu Uyển về ngành phim ngắn và một bản kế hoạch công việc chính phụ phân minh, bố cục rõ ràng. Cuối cùng, cô đính kèm giấy chứng nhận đoạt giải và bản điện tử của tác phẩm đã được đăng, chỉ nhẹ nhàng xóa đi hai chữ trên bản sơ yếu lý lịch.

Một tuần sau, di động của Tiểu Uyển reo.

“Xin hỏi là anh Phan phải không?” Giọng nói rất chín chắn.

“Chào anh, là tôi đây.”

Người ở đầu bên kia điện thoại sửng sốt: “Cô là con gái à?” Không sai, cô đã viết thiếu hai chữ ở cột giới tính. Mà công ty này lại thật sự không chú ý tới. Người gọi điện thoại chính là Giám đốc Nhân sự. Anh ta hoàn toàn không ngờ Tiểu Uyển xuất sắc như thế lại là con gái.

“Điều kiện của cô khiến Tổng giám đốc rất hài lòng. Có điều, thật ngại quá, chức vụ này của chúng tôi vì thường xuyên làm thêm giờ nên chỉ cần nam...”

Đổi là người khác, có lẽ đã đánh trống rút lui. Nhưng sao Tiểu Uyển có thể bỏ qua cơ hội này.

Cô quyết định quay lưng vào sông mà đánh một trận* - chiến đấu với thành kiến giới tính: “Lý lịch và tác phẩm của tôi khiến các anh không phân biệt được nam nữ, điều này chứng tỏ tôi không thua kém nam giới. Trong quá trình chế tác hậu kỳ, tôi còn có thể phát huy ưu thế của nữ giới như chặt chẽ cẩn thận, tinh tế, tỉ mỉ, kiên nhẫn...”

Đúng vậy, vì sao phải bỏ qua nhân tài thế này chứ? Sau khi bộ phận Nhân sự và Tổng giám đốc bàn bạc, họ đã cho Tiểu Uyển một cơ hội, đồng thời cũng sửa đổi kế hoạch tuyển dụng của công ty.

Lúc này, có lẽ các bạn nữ cảm thấy nếu là nam giới thì sẽ không gặp phải phiền phức như vậy. Thật ra trong đời thực, sự phân biệt đối xử đầu đầu cũng có. Giới tính, học vấn đều là cửa ải. Nam giới cũng không thoát khỏi.

Năm đó, tôi và Tiểu Vạn - phóng viên nhiếp ảnh của đơn vị cùng đi công tác. Tiểu Vạn có bằng cử nhân, thời đại học đã chú ý đến tòa soạn chúng tôi.

Trước khi tốt nghiệp, đúng lúc thấy thông báo tuyển dụng của tòa soạn, cậu lập tức gửi hồ sơ. Đúng như dự liệu, ngay cả cơ hội phỏng vấn cậu cũng không có. Câu trả lời đơn giản mà khách sáo, từ chối không nhận cậu. Nhưng với trải nghiệm đã đăng không ít tác phẩm trong thời gian thực tập tại bộ phận nhiếp ảnh một tờ báo buổi chiều của thành phố, cậu có phần không cam lòng.

Thế là, cậu xông thẳng đến tòa soạn, dẫm ba câu vượt qua bảo vệ, tìm đến văn phòng của Tổng biên tập, nhẹ nhàng gõ cửa - gặp thẳng Tổng biên tập. Đối phương vô cùng bất ngờ, sao lại có người xông thẳng vào?

Thật ra, trước đó ông đã nghiêm túc xem hồ sơ của Tiểu Vạn, chỉ vì vấn đề học lực nên đã buộc lòng bỏ qua. Nói cho cùng, hiện nay cử nhân

nhiều như thế, không sợ không có người để chọn.

Tiểu Vạn nắm bắt cơ hội giới thiệu bản thân: “Chào ông! Tôi chưa có bằng đại học, nhưng tôi có thể chịu khổ, từng làm chủ tịch Hội sinh viên của trường, viết văn cũng khá. Nếu được dành cho cơ hội làm việc hiếm có này, tôi sẽ vô cùng quý trọng nó và mong muốn gắn bó lâu dài...”

Tổng biên tập khâm phục khả năng tự tiến cử của Tiểu Vạn nên phỏng vấn ngay tại chỗ. Một tiếng sau, từ văn phòng đi ra, Tiểu Vạn mỉm cười. Cậu thầm vui mừng vì may mắn, mặc dù không có trình độ đại học ở thành phố mà nhân tài cử nhân, thạc sĩ, tiến sĩ đông như kiến này, cậu đã thành công vượt qua cửa ải, không bị kẹt lại ở thanh chắn về kỹ năng cứng.

Ba tháng sau, Tiểu Vạn được chuyển thành nhân viên chính thức như nguyện vọng.

Bố mẹ Tiểu Vạn bận rộn việc đồng áng thời vụ, lúc rảnh rỗi nhận công trình sửa chữa ở thành phố, thu nhập ít ỏi, còn phải chu cấp cho em trai và em gái cậu đi học, gia cảnh như vậy đương nhiên không dư dả.

Vì vậy, Tiểu Vạn trông có vẻ bướng bỉnh không thuận, nhưng sự tự ti trong cốt cách luôn như hình với bóng, tuy làm việc cần cù, song không thích trò chuyện lắm, thường ngày luôn đi về một mình.

Khoảng thời gian đi công tác đó, Tiểu Vạn vẫn đang suy nghĩ chuyện có nên điều chuyển nội bộ không. Cậu đã làm phóng viên nhiếp ảnh một năm, nhưng xét đến điều kiện gia đình của mình, trong lòng rất muốn thử công việc kế hoạch kinh doanh có thu nhập hậu hĩ hơn, khao khát đón nhận thử thách lớn hơn.

Được biết bộ phận quảng cáo tiêu thụ có chỗ trống, cậu muốn sang đó thử xem. Nhưng điều khiến cậu do dự là, bộ phận tiêu thụ có áp lực đánh giá thành tích, cậu chưa từng làm kế hoạch kinh doanh, không tự tin có thể làm tốt.

Thường ngày tôi quan sát và tiếp xúc lâu rồi, phát hiện tính cách của Tiểu Vạn thận trọng, vững vàng thân thiết, hòa nhã, là một người không cam lòng tụt lại phía sau người khác, dám gánh vác. Chỉ cần cậu nâng

cao kỹ năng giao tiếp, cộng thêm đã có kinh nghiệm và được rèn luyện nghề nghiệp khi làm phóng viên, càng dễ tìm hiểu nhu cầu khách hàng trên thị trường. Do đó, tôi khuyên cậu xem xét từ góc độ sinh kế từ nay về sau, nhân lúc còn trẻ, cứ mạnh dạn thử xem sao.

Thực tế cho thấy, mắt nhìn của tôi không sai.

Để tìm kiếm khách hàng mục tiêu, khi được mời tham gia các chương trình lễ mừng, người khác bận xem tiết mục, gặp bạn bè, còn cậu đối chiếu bảng hướng dẫn chạy lên chạy xuống trong khách sạn, lần lượt gõ cửa gửi danh thiếp; tuy không khéo ăn nói nhưng mỗi lần tiếp xúc giao lưu với người khác, cậu nhất định mang theo giấy bút, nghiêm túc lắng nghe ý kiến cải thiện mà khách hàng đề xuất, rồi khiêm tốn cải thiện công việc.

Khi các đồng nghiệp khác đều nhắm vào tiếp thị trang quảng cáo, cậu lại lặng lẽ cày sâu cuộc bấm, tổng hợp tài nguyên nhiều mặt, giới thiệu một cách có trọng điểm các chương trình quy mô lớn như bảng xếp hạng thương hiệu, diễn đàn triển lãm, chọn cảnh nhiếp ảnh. Do nhiều năm liền hoàn thành nhiệm vụ tiêu thụ vượt mức, cậu được tòa soạn thăng chức làm Tổng giám sát nghiệp vụ.

Mặc dù không có kinh nghiệm, không có từng trải, không có quan hệ xã hội, Tiểu Vạn không rơi vào trạng thái cô lập trợ trọi đánh trống rút lui.

Vốn nghèo khó và hai bàn tay trắng, cậu bắt đầu suy ngẫm sự cân bằng giữa lý tưởng và cuộc sống của mình, sau đó mang ra toàn bộ dũng khí lúc xin việc, dốc hết tinh lực, thời gian của mình vào công việc, bắt đầu cuộc phấn đấu gian nan nơi đất khách quê người.

Trên đường đời dài đằng đẵng, khi chúng ta gặp khó khăn, trắc trở, điều chỉnh tâm niệm của mình cho đúng đắn, sẽ có thể thay đổi số phận của mình. Chẳng có thể giới đã hình thành thì không thể thay đổi, chỉ có bản thân đã hình thành thì không thể thay đổi.

Khi bạn thay đổi lối suy nghĩ của mình, không bị trói buộc bởi ám ảnh kỳ thị giới tính, bối cảnh xuất thân, khởi điểm cuộc đời, thoát ra khỏi cái

lòng của quan niệm, thế giới cũng thay đổi theo bạn,

Thuật Luyện Kim Lạc Quan

 ời người khó tránh gặp phải thời kỳ suy sụp không thuận lợi. Mùa xuân đó, định sẵn không hề thi vị. Suốt dọc đường cơn mưa như hình với bóng. Tôi cầm tờ giấy điều động công tác trong tay, thần sắc ủ rũ, thất thủ đi trong mưa, không thể chấp nhận sự thực từ trung tâm thành phố phồn hoa bị “sung quân” đến kho ở hồ Bùn Đen.

Khi tôi đi đến ngã rẽ đã gần giữa trưa, bầu trời trông có vẻ vẫn đục hơn trong bụi dày, xe chở than của mỏ rải rắc vụn than suốt dọc con đường xóc nảy, bùn nhão đen sì bắn tung tóe.

Trong tiểu thuyết *Phong cảnh* và *Niên phổ hồ Bùn Đen* của nhà văn Phương Phương từng nhiều lần xuất hiện một địa danh, đó chính là “hồ Bùn Đen”. Mà nguyên mẫu của hồ Bùn Đen chính là hồ Bùn Đen trước mặt tôi.

Đây là một hoang đảo ẩn sau bóng râm của cao ốc đô thị, người chưa đến hồ Bùn Đen không thể nào tưởng tượng được sự hoang vắng và căn cỗi nơi ấy. Tôi nghĩ, tôi và hồ Bùn Đen đều bị mùa xuân quên lãng, chúng tôi cùng co ro trong góc khuất này của thế giới, chịu đủ lạnh nhạt, trăm nghìn lỗ thủng.

Quy mô kho của đơn vị chúng tôi rất nhỏ, không nổi với tuyến đường sắt chuyên dụng, cho dù toàn bộ gia sản cộng lại cũng chẳng qua chỉ là một chiếc xe cẩu, năm sáu chiếc xe tải Đông Phong mười mấy gian nhà kho. Công việc của nhân viên quản lý kho luôn đơn giản, khô khan, cả ngày tôi đeo bọc tay áo, cầm một xấp phiếu lấy hàng, vâng vâng dạ dạ theo sát sau sư phụ, chỉ huy mấy công nhân bốc xếp vận chuyển các túi nguyên liệu nhựa.

Tuy nhiên, tôi vẫn tự nhủ, nhất định phải tìm thấy một chút động lực từ trong cuộc sống cứng nhắc thúc đẩy mình tiếp tục tiến lên. Trên bệ

cửa sổ văn phòng, tôi dùng vò rượu Nữ Nhi Hồng Thiệu Hung cầm một bó lau sậy. Khi không xuất hàng, tôi thường ngồi bên bàn làm việc ngắm ngơ ngắm nó.

Một hôm, tôi vô tình phát hiện một cây thạch lựu gầy bé mọc trong góc bên cạnh nhà kho. Thế là, hàng ngày khi xuất hàng, tôi đều đi đường vòng thăm cây thạch lựu đó, tha thiết mong đợi nó nở hoa. Tất cả mọi người đều cười nhạo niềm si mê của tôi, nhưng tôi vẫn cố chấp trước sau như một.

Sư phụ nói với tôi, gốc cây này vì không ai chăm sóc nên sống dở chết dở mấy năm rồi. Có lẽ, trái tim chân thành của tôi đã đánh thức cõi lòng của hoa. Cuối cùng hoa đã nở đúng kỳ hạn.

Vì vẻ đẹp của mùa này, chúng thận trọng nở bung từng đóa một giữa mưa bụi, trút hết tâm sự của hoa, màu sắc đỏ thắm như áng mây rực lửa chạng vạng ngày hè, nhiệt liệt, phóng khoáng. Hoa như biết nói chuyện, dường như tươi cười hỏi tôi trong gió: “Thật ư? Thật ư? Phải là hồng phai xanh thắm!”

Mùa mưa, vì mong đợi bé nhỏ này mà trở nên nhẹ nhàng thoải mái.

Thế là, nỗi buồn về mọi thứ ở hồ Bùn Đen đều tan đi thật xa. Hoa thạch lựu đỏ như lửa này khiến quãng thời gian ở hồ Bùn Đen không còn tăm tối nữa.

Trong *Bàn về niềm vui*, Tiền Chung Thư cũng nói: “Tắm một lần, ngắm một đóa hoa, ăn một bữa cơm, nếu bạn cảm thấy vui vẻ, không phải vì tắm sạch sẽ, hoa nở đẹp, hay thức ăn hợp khẩu vị của bạn, mà chủ yếu vì trong lòng bạn không có lo lắng, tâm hồn nhẹ nhõm, có thể chuyên chú vào cảm giác của thể xác, để thưởng thức, để thẩm định. Do đó, niềm vui do tinh thần quyết định, thuật luyện kim của tinh thần có thể khiến nỗi đau khổ của xác thịt biến thành đề tài của niềm vui, đời người tuy có điều không vui, nhưng vẫn có thể lạc quan.”

Đây là niềm kiêu hãnh khi chúng ta sinh ra làm người.

Chương 2

*Nhờ mãi không quên, cuộc sống luôn có tiếng vọng âm
áp.*

Rời Xa Người Không Phù Hợp

Từ bé đến lớn, Giản luôn là một cô gái ngoan ngoãn nghe lời.

Thời niên thiếu, lần đầu tiên cô làm trái ý nguyện của bố mẹ, bất chấp sự phản đối của họ, tự quyết định bỏ công việc ổn định, một mình chạy đến Thượng Hải kết hôn với đàn anh trên cô một khóa.

Hai người tay trắng làm nên, sự nghiệp dần có khởi sắc, không những mở một công ty nhỏ còn có đứa con trai thông minh đáng yêu.

Giản dứt khoát từ bỏ công việc, lấy việc chuyên tâm chăm sóc chồng con làm niềm vui.

Đúng vào lúc cô tưởng rằng mình sẽ sống hạnh phúc suốt đời như vậy thì thật không ngờ, ông xã xưa nay mực thước nề nếp lại

có người khác. Biến cố đột ngột ập đến khiến cô trở tay không kịp, cũng khiến gia đình nhỏ vốn ấm cúng trở nên tan nát.

Khi gặp lại Giản, tôi quả thật không dám tin người phụ nữ tiêu tụy mệt mỏi này chính là cô. Cô vẫn chưa đến ba mươi tuổi kia mà. Tuy máy tuổi bật hết công suất, cô vẫn quần áo lông vũ dày cộp ngồi đối diện tôi, mặt mày nhợt nhạt.

Nhắc đến lời thề hẹn ngọt ngào ngày xưa giờ trôi theo dòng nước, Giản nói, cô gằn như cả ngày dùng nước mắt rửa mặt, trong lòng tràn đầy oán hận đối với chồng trước, cảm thấy mình luôn bị người ta lừa dối.

Tôi bèn hỏi: “Cậu còn trẻ, việc gì phải khổ sở giày vò bản thân như thế?”

Cô đáp: “Tớ cảm thấy làm người mệt quá, toàn tâm toàn ý trao ra, nhưng đổi lại kết quả như vậy. Cậu bảo tớ sống còn có ý nghĩa gì?”

Trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng tôi hỏi: “Trước đây cậu sống như thế nào?”

Giản bắt đầu nhớ lại: “Lúc đó, tớ một mình ngày ngày tự do tự tại, không lo không lắng, rất vui vẻ.”

Tôi nói: “Hiện giờ cậu cũng có thể sống như vậy mà.”

Nghe xong đề nghị của tôi, cô dời ánh mắt khỏi đôi tay đang siết chặt cốc cà phê, ngẩng đầu lên, dăm chiêu.

Hai năm sau, Giản thuận lợi thông qua cuộc thi tư pháp, dựa vào kiến thức luật thương mại và khả năng ngoại ngữ của mình vào một văn phòng luật có vốn đầu tư nước ngoài làm việc, hàng ngày bận rộn đến mức chân không chạm đất.

Năm thứ ba, mối tình văn phòng của cô đơm hoa kết quả, cô đã kết hôn với đối tác ở văn phòng luật - người đối với cô rất mực

quan tâm, và trở thành mẹ của đứa con thứ hai.

Nếu không tốt đẹp như tưởng tượng mong đợi, hoặc là bạn mau mắn chịu thiệt rút lui, không độ sức với quá khứ nữa, cho bản thân một con đường sống; hoặc là ru rú giữa đầm lầy, khiến tất cả tôn nghiêm bị chà đạp, sau đó tắt thở mà chết. Đây chính là cuộc sống.

Chúng ta có thể nhớ mãi không quên thời gian tốt đẹp trong quá khứ, nhưng không nên mê muội với những từng trải tồi tệ, liếm láp nhớ lại mãi. Lúc này, hoàn toàn không phải là người khác có lỗi với mình, mà là tự mình say sưa trong đau khổ.

Núi cùng nước tận, chỉ là hiện tượng bề ngoài mà chúng ta hù dọa bản thân.

Đi khắp non xanh, người vẫn chưa già. Rời khỏi chỗ dựa, rời khỏi những người không thích hợp, chúng ta độc lập, là chính mình, cuộc đời thậm chí càng thêm đặc sắc. Thay đổi cách nghĩ, nơi liễu xanh hoa thắm chính là làng quê thuộc về chúng ta.

Lấy Lòng Là Một Dang Đầu Cơ

Tiểu Hạ là người dẫn chương trình của một đài truyền thanh, rất nhiều người thích tìm cô thổ lộ.

Bà con bạn bè của người nhà thông qua một số quan hệ tìm đến cô, có lúc là rơi đồ trên taxi, nhờ cô phát thanh, có lúc là xin xỏ gửi gắm cho con trẻ ở nhà, muốn đoạt giải trong cuộc thi viết văn. Trên cơ bản cô đều nhận lời ngay tắp lự.

Có lần, một thính giả nghe đài gọi điện thoại cho Tiểu Hạ, kể về những nỗi bất hạnh trong cuộc sống của mình, còn khóc nức nở

trong điện thoại, Tiểu Hạ an ủi thính giả đó rất lâu. Sau khi kết thúc chương trình Tiểu Hạ còn gọi lại, trò chuyện hơn một tiếng.

Cuối năm, khi tiến hành bình chọn chương trình, rất nhiều thính giả viết thư khen ngợi. Trong chương trình của mình, Tiểu Hạ còn kêu gọi bạn nghe đài bầu chọn cho cô qua điện thoại. Quả nhiên có người hâm mộ bầu chọn, còn để lại lời nhắn khen Tiểu Hạ gần gũi hơn những người dẫn chương trình khác. Tiểu Hạ cảm thấy rất thỏa mãn.

Trong một chương trình, tôi tình cờ gặp được một thính giả của Tiểu Hạ. Đó là chương trình giao lưu gia đình do tôi lên kế hoạch, đã mời người dẫn chương trình truyền thanh lớn tuổi khác. Có một phụ huynh đề nghị mời người dẫn chương trình giao lưu với con mình một chút sau chương trình, chung quy là nhân sĩ chuyên nghiệp, sẽ có ảnh hưởng tốt với đứa bé.

Người dẫn chương trình này hơi ngạc nhiên, thái độ uyển chuyển, nhưng đã từ chối vị phụ huynh này một cách rõ ràng.

Phụ huynh hơi không vui, liền nhắc đến Tiểu Hạ. Hóa ra Tiểu Hạ có giao lưu với cô sau chương trình, cô vẫn luôn là “người hâm mộ trung thành” của Tiểu Hạ.

Sau khi chương trình kết thúc, vị phụ huynh này vẫn cảm râm. Tôi liền nói với cô ta: “Rất xin lỗi chị, người dẫn chương trình hôm nay thật sự đã rất vất vả, do đó không thể giao lưu thêm ngoài chương trình.”

Cô ta cười khẩy: “Cô không cần giải thích, trong lòng tôi biết cả. Tìm người tư vấn tâm lý đắt như thế, một tiếng mấy trăm đồng, nên đương nhiên mọi người thà rằng gọi điện thoại cho đài truyền thanh. Thật ra, chúng tôi đều biết không giải quyết được vấn đề gì, nhưng có thể thổ lộ miễn phí cơ mà. Dù sao người dẫn chương

trình của các cô cũng muốn được thánh giả khen, để chúng tôi cổ vũ bầu chọn. Bỏ phiếu trên điện thoại đâu có tốn xu nào.”

Nói đến bản chất, thật ra Tiểu Hạ đang dùng sự “cho thêm” để lấy lòng thánh giả.

Sau đánh giá thành tích của năm thứ hai, cơ quan thấy rằng tài trợ quảng cáo trong mấy kỳ chương trình của Tiểu Hạ có hạn, nên hy vọng Tiểu Hạ nhanh chóng thay đổi chương trình.

Tiểu Hạ bắt đầu cảm thấy sự tận tụy quá không xứng đáng ngần ấy “đánh giá tốt” của thánh giả vậy mà không thể đem lại hiệu quả kinh tế, suy cho cùng áp lực sinh tồn là hàng đầu. Thế là cô tìm doanh nghiệp, bàn bạc việc hợp tác quảng cáo sản phẩm, rút thời gian giao lưu với những thánh giả thích giải bày kia.

Các “thánh giả trung thành” đó loáng cái lại bị chọc giận, nói cô đã thay đổi, cực kỳ xu lợi, chỉ biết đọc quảng cáo, lộ ra bộ mặt thật, hoàn toàn không phải là người dẫn chương trình tri kỷ gì cả. Điều này khiến Tiểu Hạ cảm thấy bị tổn thương sâu sắc, trong lòng rất mệt mỏi.

Sau đó Tiểu Hạ nói, thật ra, cô tất nhiên mong rằng chương trình được hoan nghênh, đồng thời cũng đích thực không tìm được mà thỏa mãn nhu cầu của người khác.

Theo nhà Phật: Lấy lòng là một dạng đầu cơ về lòng người. Là chính mình như vốn có, làm tốt công việc xuất phát từ bản tâm là được. Chúng ta phải vững tin rằng, thông qua việc nâng cao năng lực bản thân, có được khách hàng của mình nhờ vào chất lượng cao trong thời gian làm việc, thì không cần lấy lòng người khác, mua vui cho người khác ngoài phận sự.

Hai Lần Bắt Tay

Một hôm, tôi nhận lời mời của một tòa soạn đến Đại học Khoa học kỹ thuật Hoa Trung, phỏng vấn viện sĩ Dương Thúc Tử, cựu hiệu trưởng của trường.

Thầy Dương đã lui về tuyến sau, nhưng công việc vẫn bận rộn, chỉ cần không ra ngoài giảng dạy, hàng ngày ông nhất định ở trong văn phòng. Tôi và đồng nghiệp đúng giờ đi vào tòa nhà Học viện Cơ khí của Đại học Khoa học Kỹ thuật Hoa Trung, gõ nhẹ cửa văn phòng.

“Mời vào.” Viện sĩ Dương mái tóc bạc phơ đứng dậy, rất khiêm tốn hòa nhã chào hỏi chúng tôi. Mặc dù có trợ lý, ông vẫn kiên trì tự mình dùng bút máy chăm chú viết phong bì thư. Ông luôn miệng xin lỗi, ra hiệu cho chúng tôi ngồi xuống trước, đợi ông viết xong sẽ tiếp.

Trong quá trình chờ đợi, tôi nhân tiện ngắm nghía xung quanh. Văn phòng rộng rãi này hơi cũ kỹ, nền xi măng nứt nẻ. Tuy điều kiện làm việc sơ sài, song nơi đây lại có không khí nhân văn sâu đậm.

Chồng sách Ghi chép về nhân văn đại học Trung Quốc tuyển chọn biên tập cho sinh viên được chất trên chiếc bàn làm việc lớn, sách xếp đầy trong tủ sách bằng gỗ cao to. Chỉ có hai món đồ trang trí là lan quân tử trên bàn trà và bộ cờ tướng bày trên bàn.

Còn nhớ hôm ấy trước sau chúng tôi đã trò chuyện hơn nửa tiếng. Thấy ông Dương nói say sưa, trợ lý buộc lòng phải nhắc nhở, chúng tôi là tốp khách thứ tư ông tiếp trong sáng hôm ấy, lát nữa còn có lãnh đạo Hội Nhà văn đến thăm, ông cần nghỉ ngơi. Anh ta chưa dứt lời, khách đã đến.

Vốn nghiên cứu học thuật nghiêm túc cẩn thận, ông đeo kính, tỉ mỉ đọc lại sổ ghi chép, đối chiếu xong một số liệu trong tài liệu, mới yên tâm giao nó cho chúng tôi.

Hôm đó, khi chúng tôi bắt tay tạm biệt, ông nắm chặt tay tôi, kiên quyết mạnh mẽ, khiến tôi ngạc nhiên, hoàn toàn bị nhiệt tình của ông làm cảm động. Từ đó có thể thấy được phong độ của ông.

Mấy hôm đó còn có cuộc phỏng vấn khác. Khi tôi gặp Phó tổng giám đốc một công ty lớn có tiếng tăm, ông ta nở nụ cười, đi về phía chúng tôi, chìa tay ra, nắm một thoáng như chuồn chuồn điểm nước rồi buông ra ngay. Phương thức bắt tay lơ đãng này, trong vài giây, khiến người ta nhanh chóng cảm nhận được sự dãi dãi trong lòng đối phương.

Quả nhiên, cuộc phỏng vấn sau đó tràn đầy khoe khoang dương dương đắc ý, rằng công ty không thiếu tiền, công ty chuẩn bị đầu tư dự án lớn hơn, nếu có người không tệ có thể giới thiệu đến, những điều như thế.

Hai năm sau khi đưa tin, tôi đọc được tin sự nghiệp của vị Phó tổng này có vấn đề, những tin đồn trên phố rằng ông ta vi phạm quy định về tài chính dần dần trở thành sự thật.

Ngôn ngữ cơ thể nhỏ bé của con người sẽ tiết lộ ý nghĩ chân thực nhất trong lòng.

Trong tiếp xúc qua lại giữa người và người, bất kể là một ánh mắt, tư thế tay, tư thái, hay một lần bắt tay ngắn ngủi, chúng sẽ giống như máy giải mã phóng ra một lượng thông tin lớn, thể hiện rõ đối phương nhiệt tình hay lạnh nhạt, khiêm tốn hay ngạo mạn, căng thẳng hay tự tin, là thật lòng đối đãi hay qua loa cho xong chuyện.

Đối nhân xử thế, bắt tay là tiếp xúc thân mật đầu tiên khi gặp mặt, cũng là bí quyết nhỏ giúp chúng ta nhận biết và hiểu rõ một con người.

Mang Cây Gậy Chống Ấy Đi

Tôi có một người bạn, có lần tôi hẹn dùng cơm với anh thấy anh xách một gói rất to. Tôi hỏi đó là gì, anh đáp, chăn bông và mấy bộ quần áo.

Tôi cảm thấy rất kỳ lạ. Mang những thứ này đi làm gì? Nhà anh ở ngay thành phố này, lẽ nào định thuê nhà riêng, trải nghiệm cuộc sống hoặc đóng cửa tu hành?

Hóa ra, anh có lòng từ bi, thường xuyên tài trợ cho một học sinh cấp Ba trong thành phố này. Anh cũng từng trao đổi với thầy cô giáo của trường, tiến hành hỗ trợ sinh hoạt. Thấy thời tiết ngày đông lạnh lẽo, anh bèn mang chăn bông tặng cho em học sinh ấy.

Thường ngày, anh chỉ tặng văn phòng phẩm và sách. Quần áo mặc rách rồi, lại lạng thêm một ít. Còn thỉnh thoảng mời em ăn cơm, nhưng anh sẽ chú tâm lựa chọn địa điểm, chỉ chọn những quán tốt hơn nhà ăn của trường một chút ở gần đó.

Một người bạn khác của tôi liền cười, vì sao phiền phức đến thế? Còn phải hẹn đứa trẻ đó ra gặp mặt ăn cơm, chẳng lẽ cậu cảm thấy như vậy sẽ khiến đứa trẻ đó có áp lực?

Kết quả, anh móc di động ra tải xuống một tấm ảnh cho người bạn này xem một phiếu thu. Thì ra trước đây anh còn từng tài trợ cho con một gia đình ở tỉnh khác.

Lúc đó phương thức giúp đỡ người ta của anh là hằng tháng định kỳ chuyển khoản. Tiếp tục như vậy khoảng hơn một năm, anh đột nhiên nhận được thư. Không ngờ đứa trẻ được tài trợ lại tìm anh mở miệng xin tiền, nói là không đủ tiêu.

Anh kinh ngạc, bắt đầu cảm thấy trong lòng không thoải mái lắm, vì trước khi tài trợ, anh đã điều tra mức sống của địa phương, thật ra là đủ ăn và duy trì việc học. Có điều, anh vẫn trích ra một phần từ tiền lương của mình, chuyển cho đứa trẻ đó. Sau khi mãn hạn tài trợ ba năm, anh không tiếp tục nữa.

Giúp đỡ người khác là việc tốt, nhưng phương thức khác nhau sẽ mang lại hiệu quả khác nhau.

Giúp người thật sự là phải thực hiện đến bản thân người đó. Tài trợ tiền bạc trực tiếp nhất, nhưng hiệu quả chưa chắc tốt nhất, nhất là đối với hỗ trợ sinh hoạt trong thời kỳ trưởng thành dài như vậy.

Tính cách của mỗi người khác nhau.

Có những đứa trẻ có lòng tự giác, biết rằng được người khác tài trợ chỉ là mượn cây gậy chống, cần phải làm lấy mà ăn càng sớm càng tốt. Có những đứa trẻ thì hình thành thói ỷ lại trong quá trình nhận tài trợ. Một khi có mầm mống như vậy, nhất định không thể thuận theo.

Anh nói, giữa anh và em học sinh cấp Ba này có một lời hứa nhỏ. Nếu em thi đỗ đại học, anh sẽ tiếp tục tài trợ học phí, nhưng bản thân em nên cố gắng đạt được học bổng của trường và khoản cho vay của Nhà nước để giải quyết chi phí sinh hoạt, anh sẽ không phụ trách. Đến tuổi học đại học là đã trưởng thành, có thể vừa làm vừa học. Anh không cần đứa trẻ này cảm ơn mình, thậm chí yêu cầu sau khi mãn hạn đừng liên lạc với mình. Chẳng ai biết tên đứa trẻ này, đây là một ước hẹn bí mật thuộc về hai người họ.

Anh bình tĩnh nói xong, chúng tôi khẽ vỗ tay.

Tôi nhớ đến trong cửa Phật cũng chú trọng truyền thống tự lực cánh sinh. Chẳng hạn, bậc Đại đức của Phật là Hòa thượng Hư

Vân* vô cùng coi trọng việc tự lập tu hành.

Lúc đó hòa thượng ở chùa Vân Môn trên núi Vân Cư, là vùng sâu trên núi cao, điều kiện thật sự hết sức gian khổ. Tuy lúc khó khăn cũng tiếp nhận cúng dường* của các tín đồ, đi Nam Dương hóa duyên vài chuyến, nhưng phần lớn thời gian hòa thượng xây chùa, nung gạch, trồng ruộng trồng rau ở chùa Vân Môn, đều đề xướng tự cấp tự túc.

Tương tự, trong y học càng là như vậy. Trong khoa phục hồi chức năng của bệnh viện, có rất nhiều người bệnh đi lại không tiện, thời kỳ đầu quá yếu ớt, cần gậy chống. Nhưng muốn người bệnh nhanh chóng hồi phục thì phải mang gậy chống đi, tăng thêm thời gian tập luyện dựa vào sức mạnh tay chân của mình để đi lại.

Bất kể là tự mình tu hành hay giúp đỡ người khác, đều nên lấy đề xướng sự tự lực cánh sinh của một người làm quy tắc đầu tiên, đây mới là cái tâm từ bi thật sự.

Một Mình Cũng Phải Sống Đẹp

Tôi đến thành phố B du lịch, nhân tiện đi thăm đồng nghiệp cũ là Phan Phan.

Cúp điện thoại, tôi lần mò tìm đến phòng làm việc nằm ở ngoại ô thành phố của Phan Phan. Phòng làm việc của cô có thể xem là “trước tiệm sau xưởng”, trong ngoài được quét dọn rất sạch sẽ, còn có một khoảnh sân nhỏ trồng đầy hoa cỏ. Vừa ngồi xuống, đứa con lớn của cô liền ôm quả bóng da nhỏ cầm đầu xông vào, đứa con thứ hai nằm trong xe đẩy em bé cắt đứt cuộc trò chuyện bằng tiếng khóc nôn nóng. Phan Phan khẽ xoa đầu bọn trẻ, nở nụ cười ấm áp.

Nhìn thấy cảnh này, tôi chợt nhớ tới, cô gái mang một chút cố chấp trong cốt cách này đã là mẹ của hai đứa con, và là vợ của người đàn ông Pháp tên Como. Cuộc sống của cô vì hạnh phúc mà năm tháng tĩnh lặng rời xa đời gian và lo nghĩ, cũng không có sợ hãi và đau buồn.

Thời đại học Phan Phan học chuyên ngành cơ khí công nghiệp hóa chất, sau khi tốt nghiệp làm công việc tiếp thị. Là một cô gái lẫn lộn trong thương trường cô có thể khiến người khác cảm thấy rất gần gũi, khi ứng phó khách hàng lớn luôn ung dung thành thạo, do đó hằng năm duy trì thành tích xuất sắc. Thế nhưng, dưới vẻ ngoài xinh xắn ngọt ngào của cô ẩn giấu nội tâm kiên nhẫn, người thường hoàn toàn không thể tiếp cận.

Kỳ nghỉ lễ mừng Một tháng Năm năm đó, hai chúng tôi kết bạn đi trek trong núi. Khó khăn lắm mới xuống khỏi bậc thang trời, tôi đã mệt nhoài, lưng nhức chân mỏi, vậy mà cô hứng chí không giảm, kéo một đám bạn phượt vừa nhảy vừa hát bên đồng lửa, chơi đến đêm khuya. Hiển nhiên cô đã quá chén, mặt đỏ bừng, ánh mắt mơ màng, được mọi người khuyên can, vẫn nhất định vùng vẫy không chịu về phòng nghỉ ngơi. Sau đó cô nói, dạ dày cô khó chịu cả đêm. Có lẽ, khó chịu hơn dạ dày chính là trái tim cô chăng?

Kể ra, câu chuyện tình yêu của Phan Phan quả thật có chút quen thuộc.

Cô từ bé gia cảnh bần hàn, sau khi bố mẹ ly dị, do mẹ một tay nuôi lớn. Thời đại học, cô gặp được bạn trai mối tình đầu, nhưng bố mẹ bạn trai cho rằng đứa trẻ lớn lên trong gia đình đơn thân tính cách không tốt, cô mãi vẫn không lọt được vào mắt họ.

Để bảo vệ tôn nghiêm của mình, Phan Phan ra sức kiếm tiền, dành dụm từng hào từng xu làm của hồi môn. Tuy nhiên, những cố gắng cô hao tâm tổn trí thực hiện không có được phản ứng như

mong muốn. Lần cần tận mấy năm, bạn trai vẫn giấu cô kết hôn với người mà gia đình anh sắp xếp.

Hôm nhận được tin, Phan Phan gọi tôi cùng ăn cơm. Mặt trời lặn về hướng Tây, cờ quạt phấp phới, trong tiếng hô của tiểu nhị, chúng tôi bước vào một quán nhỏ lấy võ hiệp làm chủ đề. Bàn bên cạnh tiếng người huyên náo, vô cùng tưng bừng. Phan Phan ngồi đối diện tôi, không hề che giấu nỗi hụt hẫng của mình. Cô thở dài nói: “Bọn tớ chung sống năm năm rồi, vậy mà nói chia tay là chia tay! Đời người có thể có mấy lần năm năm chứ? Bất kể tương lai ra sao, anh ấy đều là người mãi mãi không thể nào quên trong đời tớ.”

Tôi an ủi: “Chẳng phải có câu dĩ cực thái lai đố sao? Hiện giờ nói mãi mãi không quên được một người thật sự là hơi sớm. Nào nào nào, uống chung trà này, xốc lại tinh thần sống cho tử tế” Phan Phan gạt lệ mỉm cười, hào khí ngút trời vỗ bàn: “Được! Chị đây sẽ làm như thế.”

Đúng vậy, nếu sự thực không thể thay đổi, thế thì cứ thuận theo, nhẫn nại tiếp nhận! Khổ sở kéo dài, cũng chẳng qua là khiến bản thân thêm khó chịu mà thôi!

Phan Phan quả nhiên là một nữ hiệp nói được làm được. Kiếm tiền không còn là mục tiêu phấn đấu của cuộc đời cô nữa, cô cũng không còn dè dặt cẩn thận, xem sắc mặt của người ta vì bất cứ việc gì. Thả chậm bước chân, cô bắt đầu biết yêu thích bản thân, yên ổn hưởng thụ nỗi cô đơn.

Cô một mình ăn cơm, một mình dạo phố, một mình nghe nhạc, xem phim, còn học làm mộc, ban ngày vẫn đi làm như thường, vừa tan sở liền đến xưởng mộc làm thợ học việc.

Thiền sư Thạch Ốc* thời Nguyên có một bài thơ Thiền rất nổi tiếng:

*“Chuyện trong quá khứ đã trôi qua,
Tương lai bất tất nghĩ sâu xa.
Hiện tại thì nói việc hiện tại,
Mơ chín, dành dành lại nở hoa.”*

Lúc đêm khuya người vắng, cô đứng trên nền nhà đầy dăm bào, dùng giấy nhám tỉ mỉ đánh bóng hoa văn gỗ. Tự tay làm ra chiếc thìa gỗ óc chó đầu tiên, đối với cô là một ngày rất quan trọng giống như tái sinh. Dần dần, cô lại vui đầu làm ra thớt gỗ, còn có ghế đầu, bàn, tủ sách.

Cô chỉ sống vì bản thân, không miễn cưỡng bản thân vì yêu cầu của người khác. Giống như bình minh và nắng sớm đến, không phải vì tiếng chuông; giống như ánh trăng rọi khắp mặt đất, không phải vì một người nào đó.

Ở đây, cô và đại sư huynh Como, xuất thân là nhà thiết kế, kết duyên nhờ gỗ. Hàng ngày, sau khi làm xong công việc, hai người cùng quét dọn bàn làm việc, trao đổi làm thế nào nâng cao tay nghề, chẳng biết từ lúc nào họ đã nắm tay, cùng nhau thành lập phòng làm việc.

Một người có thể chung sống ổn thỏa với nỗi cô đơn và chính mình, không còn lấy lòng người khác, cũng có thể sống đẹp, cũng có thể chung sống hòa hợp với người khác.

Cậu Không Phải Si Tình Thật Sự

*T*ôi có cô bạn thân tên Cúc Diệp. Gần đây gặp mặt, tinh thần cô hoảng hốt, con người cứ ngơ ngẩn. Nói phải theo tôi học pha trà, nước nấu sôi, đổ vào chén trà nóng bỏng, vậy

mà cô bỏ qua chiếc kẹp để bên cạnh, trực tiếp cầm bằng tay. Nói tới nói lui, vẫn là vì một người đàn ông. Vừa nhắc đến, cô liền đỏ hoe mắt, sắp khóc đến nơi.

Cúc Diệp nói, bạn gái trước của bạn trai bỗng dưng xuất hiện, đeo bám không thôi. Cô bị kẹt ở giữa, mệt mỏi rồi, cô nói cô sắp thất tình rồi. Cô nguội lòng nản chí, vì sao quen nhau mấy năm trời, kể cả thời sinh viên, cuối cùng lại rơi vào cục diện này. Thấy cô nước mắt lã chã, tôi thật không biết an ủi cô thế nào.

Thông thường mà nói, khi bạn thân bị đàn ông làm tổn thương, cả hai sẽ đều cùng nhau nhieć móc anh ta. Cúc Diệp nói, thảo nào từ xưa đến nay, phụ nữ si tình nhiều, đàn ông bạc bẽo càng nhiều.

Nhưng sau khi bắt đầu tu hành, cách nhìn của tôi đối với rất nhiều sự việc đã thay đổi. Cúc Diệp quá lấn cấn, việc cô cầu mà không được, bỏ thì đáng tiếc không giống là tình cảm sâu sắc, mà giống tâm lý ăn thua. Tôi nói, cậu thế này không phải là chân tình, mà là không chịu thua. Cúc Diệp nói với vẻ bất chấp tất cả: “Tôi phải cướp anh ấy về.”

Cô đến dưới tòa nhà công ty anh chàng kia làm việc, đứng đợi anh ở con đường ắt phải đi qua. Cô chú tâm làm sẵn đồ ngọt, dâu, đào, nho, quýt, màu sắc tươi đẹp. Mùa hè thời tiết nóng nực, buổi trưa đưa đến một hộp đồ ngọt hoa quả phong phú thế này, quả thật là quá săn sóc, quá ngọt ngào. Anh chàng kia nhận lấy, mang về văn phòng ăn.

Còn tình địch là cô bạn gái trước cũng không cam lòng tỏ ra yếu kém, chuyển phát nhanh một két nước ngọt mời đồng nghiệp ở văn phòng bạn trai cùng uống.

Đúng là có một hạng đàn ông đặc biệt hưởng thụ sự theo đuổi tranh đoạt của phụ nữ, nhằm thỏa mãn cái tâm hư vinh của mình.

Chúng tôi nhắc nhở Cúc Diệp, anh ta thế này là đang hưởng thụ cái phúc của người Tề* đấy.

Cúc Diệp rõ ràng là một cô gái vô cùng thanh tú xinh đẹp, lại bị một người đàn ông lớn hơn những mấy tuổi dắt mũi. Nói đi cũng phải nói lại, thật ra không phải là người đàn ông đó quá tồi tệ, mà là bản thân Cúc Diệp không chịu buông tay.

Bạn bè than thở, Cúc Diệp thắng thì có tác dụng gì đâu? Người đàn ông đó xem cậu là hạng mục lựa chọn A, lựa chọn B, thật ra là một sự thiếu tôn trọng. Hạng đàn ông này, e rằng bản tính bên trong không tốt.

Tôi nhớ đến câu chuyện về con lừa ương ngạnh. Một vị thiền sư dắt lừa vân du bốn phương, đi khắp núi cao sông lớn. Khi đi ngang qua một ngọn núi, đột nhiên lừa vấp ngã, lăn đến bên vách núi, thiền sư vội vàng nắm lấy đuôi lừa. Thế nhưng con lừa nổi cáu, không chịu quay đầu, giằng co với thiền sư, ra sức vùng vẫy, không chịu nhận thua.

Kết quả thế nào? Con lừa thắng thiền sư, bản thân rơi xuống vách núi.

Trong sự quẩn quít của tình yêu, trừ phi để Cúc Diệp tranh thắng, bằng không cô từ đầu đến cuối canh cánh trong lòng.

Cuối cùng, sự việc vẫn có cơ hội chuyển biến. Hóa ra, bạn gái cũ của bạn trai của Cúc Diệp gặp được một anh chàng ngoại hình tuấn tú, còn chuẩn bị bàn việc cưới gả. Cô ta quyết đoán buông bỏ việc đeo bám tình cũ. Bạn trai Cúc Diệp rất thất vọng, cũng đề nghị sớm kết hôn với Cúc Diệp.

Lòng người kỳ lạ như vậy đấy, không còn sự cạnh tranh của tình địch, Cúc Diệp liền giống như quả bóng rổ đã xì hơi, không hăng hái nổi. Cô quay đầu hỏi tôi vì sao cảm thấy bạn trai hiện giờ kẻ

khác không thềm chẳng lẽ tở là một trạm thu hồi đồ kém chất lượng sao?

“Cậu xem, cậu hoàn toàn không phải si tình gì cả, cậu chỉ hiếu thắng mà thôi. Không có người tranh giành nữa liền không còn thấy thú vị.”

Cúc Diệp không thể không thừa nhận, bản thân thật sự là như vậy.

Cô quyết định cho mình nghỉ phép dài hạn, đi du lịch nước ngoài. Cô đề nghị chia tay, tắt di động, tránh sự quấy nhiễu của bạn trai, ngồi máy bay đi Thái Lan. Trên đường

du lịch, Cúc Diệp nghe nói, cô tình địch kia đã mang thai ngoài ý muốn, đành phải tái hợp với bạn trai cũ.

Cúc Diệp kinh sợ toát mồ hôi lạnh, bản thân quả thật may mắn, thoát thân khỏi vòng xoáy tình cảm này.

Chúng ta tìm kiếm một người bạn đời, là để được yêu và yêu người ấy, đây mới là bản tâm. Mãi mãi đừng nên bị thói hiếu thắng

che mắt, đừng để bản thân bị thói cố chấp khổng chế, trở thành một con lừa ương ngạnh, rơi xuống vách núi thịt nát xương tan.

Hoa Chua Mỏ Hết Trăng Chua Tròn

Tiểu Tụng hai mươi tư tuổi, tóc dài váy đỏ, là một cô gái xinh đẹp, miêu tả bằng lời lẽ cổ điển: giống như một gốc sen chớm nở.

Cô làm việc ở khoa Cấp cứu của bệnh viện, sau khi tan sở, cả đám đồng nghiệp trẻ tuổi hẹn nhau đi ăn khuya ở quán ven đường. Trong bữa ăn, Tiểu Tụng và một anh làm việc ở khoa Nha ngồi chung bàn, hai người trò chuyện rất vui vẻ. Anh cười khen: “Chiếc váy em mặc rất đẹp.”

Ăn xong, anh gọi điện thoại về nhà báo sẽ về muộn, rồi cất công giúp cô bắt tắc xi, đưa cô đến dưới tòa nhà ký túc xá dành cho nhân viên độc thân.

Tiểu Tụng ngoài mặt tỏ ra hờ hững nhưng trong lòng sớm đã hoảng loạn. Anh cao to, đẹp trai, phóng khoáng đứng ở bất cứ nơi nào cũng có thể khơi lên tiếng cười nói vui vẻ của mọi người. Trong khoảnh khắc cô dự cảm được, những ánh sáng chói chang ấy đủ để sưởi ấm cả đời cô.

Thế nhưng, từ bé đến lớn, gia giáo nhà cô đều rất nghiêm, rõ ràng mền mọ, si mê cũng chỉ đành biểu hiện kiềm chế hơn. Cho dù anh cách dăm ba ngày lại liên lạc, cô cũng chỉ trả lời vài câu đơn giản. Khi cô suy nghĩ rất lâu, cuối cùng đành bạo muồn đón nhận anh thì lại truyền đến tin anh đã yêu. Tình cảm này từ đó không thấy được ánh mặt trời, bị cô giấu sâu tận đáy lòng.

Cô trơ mắt nhìn anh kết hôn sinh con, rồi cả nhà di dân sang Canada. Đêm được biết anh ra đi, Tiểu Tụng che mặt khóc sụt sùi suốt hồi lâu.

“Vì sao không nói ra mình thích anh ấy sớm một chút, nếu ban đầu có thể tiếp tục qua lại thì hẳn là tốt biết bao!” Hiện giờ mỗi lần nhớ lại, Tiểu Tụng vẫn vô cùng hối hận.

Vật đổi sao dời, tình cảm dịu dàng như nước giữa mày mắt anh dần dần mờ nhạt. Tuy nhiên, nghe thấy y tá trường bắt đầu sắp xếp giới thiệu đối tượng xem mắt cho mình, cô vẫn cảm thấy lúng túng trong thoáng chốc mặt đỏ đến tận mang tai, kiên quyết từ chối: “Em chỉ muốn tìm một người bạn trai có cơ hội ra nước ngoài.”

Đúng thế, từ lâu Tiểu Tụng đã khắc một khuôn mẫu nơi đáy lòng, người chồng tương lai, bất kể tướng mạo, thân hình hay khí chất đều không thể thua kém anh ấy. Cho dù không thể trở về quá khứ, thế thì, một điểm này tuyệt đối không thể thỏa hiệp. Hiềm nỗi người lớn hơn cô thì trông có vẻ già, người nhỏ hơn cô thì lại không đủ chín chắn, trước sau vẫn là cao không được, thấp không xong.

Do làm ca đêm trong thời gian dài, trên mặt Tiểu Tụng dần lộ vẻ mệt mỏi, thân hình cũng bắt đầu đầy đặn. Để trốn tránh lời trách móc và thúc giục của người nhà, hễ có kỳ nghỉ, cô liền đi du lịch nước ngoài.

Cô nói: “Tớ thích ngồi trên xe ngắm phong cảnh, mong đợi hành trình mãi mãi không có tận cùng.” Nhưng đã đi vô số con đường đã gặp rất nhiều người. cô vẫn thui thủi một mình, buồn bực kém vui.

Buổi chiều, chúng tôi ngồi dưới giàn nho của quán trà, lặng lẽ uống trà hoa nhài.

Tiểu Tụng ngẩng đầu nhìn trời, vẻ mặt hơi cô đơn: “Muốn tìm một người tâm đầu ý hợp thật khó.” Tôi không trả lời. Người con trai đã bị bỏ lỡ năm xưa quả thật chính là người ấy của Tiểu Tụng sao? Trên thực tế, chuyện chưa chắc đã như vậy.

Hầu hết mọi người đều cho rằng thứ không có được vĩnh viễn là tốt nhất, càng không có được càng muốn có được. Tâm lý học gọi điều này là “hiệu ứng Zeigarnik”*. Sở dĩ Tiểu Tụng không nở ròi khỏi quá khứ, đối với anh ấy nhớ mãi không quên, chính là bắt nguồn từ mối tình dang dở đó.

Bởi vì “hoa chưa nở hết, trăng chưa tròn”, cho nên chúng mới đẹp để lạ thường.

Nếu năm xưa họ chung sống, có lẽ từ lâu đã vì ngày ngày ở bên nhau mà lòng sinh chán ngán, thậm chí sẽ vì chướng mắt với thói quen sinh hoạt của đối phương mà đường ai nấy đi.

Những mộng tưởng tình yêu chưa kịp hoàn thành đó giống như từng cây từng cây gai, nhiều lần đâm đau nhói ký ức. Đau đến cuối cùng. Tiểu Tụng đã muốn thôi mà không được, định vĩnh viễn đóng khung quang cảnh ở tuổi hai mươi tư, nhất định phải đo sức với hạnh phúc của mình, dù cho bỏ lỡ người trước mắt.

Bướm bướm mẩn mộ ánh sáng của đèn dầu, lao về phía đốm lửa ấy, kết quả lại rơi vào trong dầu. Trong môn học tình yêu này, có thể nói cô đã sai lầm.

Tâm bệnh dạng này phải làm thế nào? Thật ra nói khó thì khó như lên trời, nói dễ thì dễ dàng tan thành mây khói. Tôi có người bạn đã ghi lại một câu chuyện Một cô gái gặp lại mối tình đầu mà đến năm mơ cũng mong mãi.

Tuy nhiên, lúc đó cô không nhận ra anh.

Người đàn ông có cuộc sống an nhàn, từ cậu thanh niên gầy gò trở thành người trung niên phát tướng, mặt mày ngán ngẩm nhìn con trẻ ôn ào, và bà vợ say mê với việc mua túi xách, dạo phố. Ngược lại, người đàn ông đó đã nhận ra cô gái. Nỗi khó xử vào khoảnh khắc ấy khiến tất cả ảo tưởng của cô gái này đều tan biến.

Chỉ có chân thực mới có thể hóa giải cố chấp.

Thời gian của mỗi tình đầu đẹp để vốn ở lại trong ký ức, vô cùng mạnh mẽ, vô cùng chói mắt.

Chúng ta phải làm người chủ của nội tâm, bản thân tu hành cũng cần thời gian làm sáng tỏ chân tướng cho chúng ta.

*Dù Sao Cũng Không Đến Mỗi Sống Không
Thấu Hiểu Bằng Một Đứa Bé*

Ngọc tiểu thư tham gia chương trình kết bạn của trang mạng tongcheng, nên đã quen biết một kỹ sư điện, hai người vừa gặp như đã quen lâu, đôi bên đều có thiện cảm về nhau. Do công việc, đối phương hay đi công tác xa, hai người gần ít xa nhiều, thường thưởng một hai tháng mới gặp mặt một lần.

Từ châu Phi đi công tác trở về, bạn trai đề nghị chia tay, lý do là cô chỉ có bằng cao đẳng dạy nghề, học môn gì đều chỉ nhiệt tình được vài ba phút, giống như một bình hoa, vẻ ngoài tươi sáng nhưng bên trong ấu trĩ, đối nhân xử thế cao ngạo hư vinh.

Trước lời chỉ trích, Ngọc tiểu thư hơi ngạc nhiên, kể đó cảm thấy tức giận. Bản thân thường ngày rất ít mua quần áo và túi xách hàng hiệu, chỉ là xuất phát từ tính cách trời sinh của cô gái đẹp,

thích dạo phố và trang điểm mà thôi. Ở nhà thỉnh thoảng nổi cáu một chút, không thích nói lời ngon tiếng ngọt, a dua nịnh hót lãnh đạo chính là cao ngạo sao?

Ngọc tiểu thư tự hỏi lòng, bản thân đối với anh ấy cũng xem là trọn tình trọn nghĩa, khi hai người chung sống, lúc nào cũng là cô thỏa hiệp nhượng bộ, thà rằng bản thân chịu ảm ức cũng không muốn để anh khó xử.

Gia đình bạn trai làm kinh doanh không quay vòng vốn kịp, cô tìm bố mẹ mượn năm mươi nghìn chữa cháy; thời gian bạn trai bị tai nạn xe gãy xương để điều trị cho anh, cô dầm mưa dãi gió chạy tới chạy lui, đưa anh chuyển mấy bệnh viện, liên tiếp mười mấy ngày, cô đều ở trong phòng bệnh chú tâm chăm sóc anh.

Lúc đó, anh nắm tay cô, nói phải “Cầm tay nàng hẹn mấy lời. Sống bên nhau mãi đến hồi già nua”*. Cô cảm động khôn xiết. Hiện giờ nhớ lại, đúng là nực cười, lúc tình cảm nồng nàn thì nghìn điều tốt vạn điều tốt, một khi quyết định quay người bỏ đi, bước chân lại không mảy may chần chừ do dự.

Oán hận và phần nộ giống một lưỡi dao nhọn đâm thẳng vào trái tim. Từ đó, Ngọc tiểu thư gục ngã không đứng dậy nổi, hàng ngày đều sống ù lì, đêm xuống trần trọc khó mà yên giấc. Có lúc, cô mơ thấy mình tham gia kỳ thi đại học, cầm đề thi được phát, cảm thấy đầu óc trống rỗng, không sao trả lời được, sau đó liền giật mình thức giấc.

Một hôm, Ngọc tiểu thư đưa đám trẻ của trường mẫu giáo ra sân chơi, khi cô dặn dò bọn trẻ “chạy từ từ, cẩn thận không vấp ngã”, một bé gái lớp Chồi trả lời cô bằng giọng non nớt: “Cô giáo ơi, ngã không đau đâu ạ, giống như nằm mơ vậy, một lát sau là quên mất.”

Ngọc tiểu thư đắm chiêu. Cô ôm đứa bé ấy, nói: “Cảm ơn em.”

Đôi khi lời nói của trẻ con ngắn gọn mà trúng điểm chính, đi thẳng vào bản chất. Có lẽ cô vẫn nên thầm thấy may mắn, may mà chưa kết hôn, nếu không, có thể sẽ đau khổ suốt đời.

Không phải con người ta cứ trưởng thành thì đương nhiên sẽ trở nên thông minh. Hãy trở về góc nhìn của trẻ thơ để xem xét đời người, trái tim bị thương, như trẻ nhỏ vấp ngã, đứng dậy thì nên quên đi.

Trên đường tan sở về nhà, Ngọc tiểu thư nhớ đến một bài hát cũ - *Em chỉ quan tâm anh* của Đặng Lê Quân: “Nếu không gặp được anh, em sẽ ở nơi đâu? Sẽ sống thế nào, đời người có đáng trân trọng không? Có lẽ quen biết một ai đó, trải qua những ngày bình thường Không rõ liệu em cũng có một tình yêu ngọt ngào như mật chăng?”

Cô từng cho rằng, yêu một người thì phải bên nhau. đời đời kiếp kiếp, không màng tất cả, tốt với anh ấy, từ đầu đến cuối kiên trì không rời không bỏ. Vì vậy, cô tuyên bố với thái độ quyết liệt: Em hận anh.

Giờ đây, cô tự giấu, dù sao cũng không đến nỗi sống không thấu hiểu bằng một đứa bé chứ!

Chương 3

*Đời người là một bữa tiệc thịnh soạn, hãy trân trọng
tất cả vĩ ngon từng nếm.*

臨江惜
辛未六月
雪石子
大坂旅舍

Kiến Thức Từ Chợ Thức Ăn

Tôi rất thích chương trình truyền hình của Thái Lan - một nhà phê bình ẩm thực nổi tiếng.

Có lần nghe ông nói, thu hoạch lớn nhất của đi chơi và ăn uống là biến những thứ xa lạ thành quen thuộc, từ đó tìm hiểu bối cảnh văn hóa của địa phương và tình trạng sinh hoạt của người bản xứ.

Thái Lan là một trong bốn tài tử lớn của Hồng Kông*, thời trẻ đeo ba lô đi du lịch, sau này quay phim điện ảnh, phụ trách phần ngoại cảnh cho phim của Thành Long, mười mấy năm trước bắt đầu làm giám chế cho phim của Thành Long, còn từng sống một năm ở Thái Lan với đạo diễn nổi tiếng Ngô Vũ Sâm.

Quay phim điện ảnh cần rất nhiều tiền, làm giám chế thật ra là phải quản lý sổ sách, không thể chỉ vượt kế hoạch. Cả đám người phải ăn phải uống là một khoản chi rất lớn. Thế là, đường đường đại tài tử Thái Lan, mỗi lần đến nơi nào liền nhất định phải đi dạo chợ thức ăn của địa phương.

Năm xưa, ông ở Nam Tư, đi dạo chợ thức ăn liền nắm rõ vật giá ở nơi đó và mức sống của dân địa phương.

Quay phim ở đây, dân địa phương bắt nạt người nước ngoài lạ nước lạ cái, tùy tiện hét giá với Thái Lan.

Thái Lan có chuẩn bị mà đến, cười tủm tỉm nói, số tiền này có thể mua bao nhiêu bao nhiêu cân thịt lợn.

Độ sức một lần như vậy, người kia liền biết người ngoại quốc này không dễ bắt nạt, đành thành thật bán cho ông theo giá địa phương. Thái Lan nói: “Đây là kiến thức có được từ việc đi dạo chợ đồ ăn.”

Nhưng mua thức ăn phục vụ cho các sư, ni và tín đồ của chùa lại không giống như vậy, cần có một sự lựa chọn khác, đó chính là hoan hỷ bố thí, Tôi thường đến chùa phục vụ, mua thức ăn mang đi. Bạn đồng hành liền nhiệt tình chọn rau, trả giá với người bán.

Chúng ta hãy tỉ mỉ ngắm xem, tiểu thương trong chợ vốn không dễ kiếm sống, một quả cà, một cây rau diếp ngồng, một miếng đậu phụ, chênh lệch giá cả giữa một cân một lạng mới có thể gộp lại thành thu nhập của họ.

Lúc này thì không cần cò kè trả giá. Nhường một chút, họ sẽ cảm nhận được thiện ý của bạn. Đây là sự bố thí tiện tay có thể làm được hàng ngày.

Nói xong giá cả còn phải nói đến nguyên liệu nấu ăn ta mua. Người tu hành chú trọng gạo nếp, cơm nước đạm bạc, quý trọng đồ vật, không theo đuổi hưởng thụ vị giác. Điều này có nghĩa là khi mua thức ăn chúng ta không nên lãng phí.

Người bán thức ăn ở chợ chỉ là buôn bán nhỏ. Nguồn hàng của họ rất dễ bị tổn hao. Bạn chọn một bó rau, càng lựa tỉ mỉ thì lợi nhuận của họ càng ít ỏi, có những chỗ bị sâu ăn, trông không đẹp mắt, nhưng chúng tỏ không phun thuốc, là thực phẩm lành mạnh bỏ bớt vài lá không tươi là được rồi.

Kỳ thực kiến thức thật sự đến từ những điều thường gặp trong cuộc sống. Tu hành thật sự cũng là từ một giỏ cơm, một gáo nước, quý trọng một tờ giấy, tụng niệm một trang kinh. Quay phim là dự án thương mại, cần thận đề phòng bị gạt, tiết kiệm giá thành, tính toán chi li, đây gọi là làm tốt chức trách. Thường ngày mua thức ăn

phục vụ công chúng, nhường một chút lợi, bản thân vui vẻ, người bán vui vẻ, đây thật ra là hoan hỉ bố thí.

Điền Quân Mạn Nhật

Trước khi xuất gia, pháp sư Hoàng Nhất - vị cao tăng thời Dân Quốc là nhà âm nhạc, nhà giáo dục mỹ thuật, nhà thư pháp, nhà hoạt động hí kịch nổi tiếng, người mở đường cho kịch nói Trung Quốc. Sau khi buông bỏ mọi thứ xuất gia, ông không màng danh lợi vân du bốn phương, dốc hết sức lực cả đời để nghiên cứu, chỉnh lý, trùng hưng Luật tông Nam Sơn.

Pháp sư Hoàng Nhất cả đời tiết phúc, quen chịu đựng gian khổ, giữ giới vô cùng nghiêm khắc. Hàng ngày, ông chỉ ăn hai bữa sáng và trưa, hơn nửa sau giờ Ngọ* không ăn, quần áo chỉ có ba bộ, cho dù có người tặng quần áo tốt hoặc đồ quý giá, ông cũng chuyển tặng hơn một nửa cho người khác.

Đầu mùa thu năm 1925, pháp sư Hoàng Nhất vì chiến sự nên ở lại chùa Thất Tháp tại Ninh Ba. Một hôm, bạn thân thời thanh niên của ông là Hạ Diễn Tôn nghe tin đến thăm. Pháp sư Hoàng Nhất giữ ông ta lại cùng dùng cơm, bữa trưa rất đơn giản, trên bàn chỉ có một đĩa dưa muối. Pháp sư Hoàng Nhất dùng đũa gắp dưa, nghiêm túc ăn sạch sẽ, trong bát không sót lại một hạt cơm nào.

Thấy ông sống kham khổ như vậy, Hạ Diễn Tôn vô cùng xót xa: “Chẳng lẽ món dưa muối này không màn sao?”

“Mặn có vị của mặn.” Pháp sư Hoàng Nhất trả lời.

Sau bữa cơm, Pháp sư Hoàng Nhất rót một chén nước đun sôi uống. Hạ Diễn Tôn lại hỏi: “Ở đây không có trà à? Sao anh lại uống

nước đun sôi chứ?” Pháp sư Hoằng Nhất cười đáp: “Có nước uống là rất tốt rồi mà! Nước đun sôi tuy nhạt, nhưng nhạt cũng có vị của nhạt.”

Lại có một lần, pháp sư Hoằng Nhất ra ngoài vân du, khi đến một ngôi chùa xin ngủ lại, vì hai bàn tay trắng lại đi một mình nên ông bị vị sư tiếp khách từ chối, nhưng ông không giận không oán, lập tức rời đi như chẳng có chuyện gì.

Sau đó, trụ trì biết được, vội vàng cử người đuổi theo, khua chuông gióng trống mời pháp sư Hoằng Nhất về. Đối với việc này, pháp sư Hoằng Nhất không kiêu ngạo cũng không tự ti, xử sự thản nhiên.

Có thể thấy, gặp sao yên vậy là một thái độ nhân sinh ôn hòa, cũng là một bài thuốc hay về xử thế lạc quan. Trong mắt pháp sư Hoằng Nhất, bất kể là vị mặn hay vị nhạt, là cung kính hay khinh nhờn, tất cả đều không có gì khác biệt. Đối mặt với bất cứ hoàn cảnh sống nào, tiếp nhận hết thảy thì sẽ không có lòng phân biệt.

Đứng trước vinh nhục được mất, chúng ta nên học cách chọn lấy cái tĩnh trong cái động, gặp biến cố không kinh sợ. Có thể sở hữu tất nhiên rất tốt, mất đi cũng chẳng có gì phải sợ, bất kể mùi vị của số phận là gì, biện pháp thông minh nhất chính là chấp nhận sự an bài trước đã. Đừng quản mặn nhạt, đối diện nó bằng cái tâm ôn hòa, thưởng thức nó bằng tấm lòng cảm ơn.

*Việc Gì Phải Sở Bị Hương Ké Hào
Quang*

ôi có người bạn rất thích nếm các loại món ngon, sau khi ăn còn viết một số bình luận về ẩm thực. Có lần chúng tôi cùng ra ngoại ô du xuân. Chủ quán nghe chúng tôi nói chuyện trên trời dưới bể, đoán được nghề nghiệp của chúng tôi, liền cười hỏi: “Các bạn đều là phóng viên và nhà văn phải không?” Xem ra ông ta đứng bên cạnh nghe một lát, trong lòng đã biết rõ.

Chúng tôi liền thoải mái thừa nhận. Lúc này chủ quán vui mừng ra mặt, bắt đầu khoe khoang tay nghề của đầu bếp nhà mình và hỏi chúng tôi: “Có muốn nếm thử rau dại theo mùa không?” Chúng tôi hứng lên, đồng thanh: “Được thôi!”

Không mất bao lâu, trà có màu như hổ phách, hoa cúc rán giòn vàng óng, đợt liễu hấp muối xanh biếc tươi rói, trứng gà xào hương xuân đang mùa, còn có đợt kỷ tử xào chay đã được dọn lên. Một bàn rau dại thế này, so với thịt cá, càng thêm phong vị độc đáo.

Đúng ra chủ quán nói, ông ta mời. Nhưng chúng tôi không muốn ăn chùa, dùng bữa xong vẫn thanh toán theo hóa đơn, chỉ để chủ quán ưu đãi một chút, giảm 10%.

Sau khi về nhà, người bạn đó của tôi có hứng, bèn viết một bài tản văn đăng trên báo Đô thị địa phương hết lời khen ngợi bữa tiệc rau dại tình cờ gặp được này.

Một thời gian sau chúng tôi lại đi ngang qua quán ăn ấy, kinh ngạc phát hiện, bản phóng lớn của bài báo được treo trên tường. Tiêu đề và bài văn đó chính là do người bạn nhà văn của tôi viết.

Đây là đang dùng văn chương để quảng cáo!

Từ xưa đến nay, những thứ đem ra sử dụng vào mục đích thương mại nên trả thù lao. Cho dù là người xưa, cũng yêu cầu nhuận bút. Từ Hàn Dũ* thời Đường đến Viên Mai* thời Thanh, đều

như thế. Đây rõ ràng là cố ý hưởng ké hào quang văn chương của người nổi tiếng mà.

Chúng tôi kể sự việc này cho người bạn ấy biết và hỏi: “Có cần bọn tớ giúp đi hỏi chủ quán không? Kết quả anh nói: “Việc gì phải sợ bị hưởng ké hào quang chứ, nếu quán cảm thấy hay thì cứ để họ treo đi. Để càng nhiều người đọc bài, thích ăn rau, ăn phong nhã một chút, lành mạnh một chút, há chẳng phải tốt hơn ngày ngày thối thà cá mú hay sao? Cơ thể khỏe mạnh, người nhà yên tâm, đây là tớ đã làm công đức!”

Chúng tôi đều bội phục sự rộng rãi độ lượng của anh bạn này.

Có một vị pháp sư Thiền tông từng nói:

*“Chịu thiệt một chút vốn không ngại,
Nhường nhịn ba phân cũng chẳng sao.
Nắng xuân mới thấy dương liễu biếc,
Gió thu lại gặp hoa cúc vàng”*.*

Diệc Thu, nhà văn nữ người Hồng Kông với văn phong sắc sảo đã viết về điều này một cách thẳng thừng hơn trong tiểu thuyết. Cô viết về một bà nhà giàu thú vị. Có người nhắc nhở bà ta, một người bạn của chị gần gũi chị là có mục đích, muốn kiếm được lợi lộc từ chị.

Kết quả, bà nhà giàu này nói: “Người ta kết giao với tôi, chẳng qua là vì một chút gia thế của tôi, nếu ngay cả chuyện này anh cũng bủn xỉn, không chịu bị người ta hưởng ké hào quang, thế thì phải cô đơn đến già thật rồi.”

Đây quả là sự thông tuệ nhìn thấu tình đời. Thế sự tinh thông đều là học vấn, nhân tình lịch duyệt mới gọi văn chương*.

Lúc nào cũng sợ người ta chiếm hời, thực ra là thói nhỏ mọn. Chúng ta đều sống trong cõi tục khó tránh qua lại với người ta, tồn

tại hợp tác lợi ích. Hợp tác mang đến cùng hưởng, đôi bên cùng có lợi.

Thứ bạn để đó không dùng tới, đổi lại sự phát triển tốt hơn của người khác, sao không vui vẻ mà làm? Trên thực tế tôi phát hiện, chính vì người bạn này không so đo cái lợi còn con nên văn chương của anh được truyền bá rộng rãi, còn rất trẻ đã nổi tiếng, sau này sách xuất bản cuốn nào cũng bán chạy.

Tâm thái không sợ bị hưởng ké hào quang này khiến mọi người đều tiến tới.

Mùi Vị Của Món Mì Nước Chay

Mấy năm trước, người bạn A từng theo dõi phim Hàn Quốc một thời gian. Sau khi xem xong *Chuyện tình Paris* và *Tôi là Kim Sam Soon*, cô hơi rầu rĩ, mấy anh chàng Tổng giám đốc bá đạo trong phim Hàn lúc nào cũng phải lòng nàng Lọ Lem. Nhưng trong cuộc sống hiện thực, vì sao xưa nay bản thân không gặp được tình yêu oanh oanh liệt liệt cơ chứ?

Người bạn B cười nói, tình yêu luôn ở nhân gian. Có điều, lần thứ nhất chúng ta còn chưa hiểu tình yêu; lần thứ hai không biết trân trọng tình yêu; lần thứ ba thứ gì cũng biết rồi, thì lại không có tư cách để yêu.

Theo tôi thấy, cuộc sống không phải là những bộ phim dài dòng sến sẩm. Song, trong những chuyện tửn mỗn một ngày ba bữa, luôn có những tiểu tiết khiến rung động lòng người.

Một hôm, tôi và đám bạn đến Dương Quang Tiền Cự hát karaoke. Không ngờ, Z trước giờ chưa từng tặng hoa cho ai đột

nhiên ôm hoa hồng và nhẫn, quỳ một gối xuống cầu hôn. Anh nói với bạn gái yêu nhau đã nhiều năm ở nơi xa: “Cho dù đi được đến nay thật sự rất vất vả, nhưng anh vẫn muốn nói rằng, tình yêu là phải ở bên nhau, chia sẻ hơi thở và nụ cười của đôi bên.” Trước lời cầu hôn đột ngột, cô gái ngẩn ra, không che giấu nỗi vui mừng và e thẹn.

Lúc đó, bạn bè có mặt đều hưng phấn không ngừng hò hét, vỗ tay, cùng hô: “Nhận lời anh ấy đi! Nhận lời đi!” Sau đó, bạn gái của Z kiên quyết từ bỏ công việc hiện tại của mình, theo anh về quê nhà ở Đông Bắc, sống rất hạnh phúc.

Khi quay phim những ngôi nhà cổ ở khu Tô giới Anh xưa kia, tôi vô tình gặp một lễ cưới Cơ Đốc giáo. Bài *Vịnh ca 127* được đệm bởi phong cầm du dương vang vọng khắp tầng hai của nhà thờ. Trong hòa thanh uyển chuyển của ban hát, đôi uyên ương ăn mặc giản dị nắm tay nhau. Cha xứ bắt đầu tuyên đọc giáo lý trong *Kinh Thánh*, cô dâu chú rể trao đổi nhẫn và thề trước mặt mọi người: “Bất kể nghèo túng hay giàu sang, bệnh hoạn hay mạnh khỏe, chúng tôi sẽ yêu thương đối phương trọn đời trọn kiếp.” Tình yêu dạng này giống như nước, tuy bình đạm nhưng lâu dài. Nó là chiếc ô giương lên khi trời đổ mưa to; là cốc nước nóng đưa cho khi bị cảm; hoặc là bát mì nước chay ăn trong bữa sáng.

Khi tôi già rồi, đầu tóc bạc phơ, tôi mong rằng có người bung trên tay một bát mì nước chay, nói với tôi: “Bà già à, đây là món mì ngon nhất, mau ăn nhân lúc còn nóng đi!” Bình đạm như thế, lại hạnh phúc như thế.

Ăn Cơm Để Dành Bụng Một Chút, Đợi Người Giữ Lại Khoảng Trống Một Chút

 Ắn là rất nhiều người đều từng ăn buffet. Trên thực tế, hầu như những người từng ăn buffet đều lưu lại hội ức đau khổ.

Là người thích ăn uống trải nghiệm của tôi tương đối phong phú, kinh nghiệm đầy mình, thường cùng đi ăn với các bạn trẻ, cũng chứng kiến nhiều màn trình diễn vô tư của vô số nam nữ già trẻ ăn vận đẹp đẽ: đại chiến dưa hấu, tập kích tôm hùm, tranh đoạt cá hồi, bá chiếm cua hoàng đế, tiêu diệt hào sồng và sò điệp, vây đánh nhím biển và cá tuyết...

Tuy nhiên, những người kinh doanh nhà hàng buffet vẫn có tính toán trong lòng để tối đa hóa lợi nhuận, họ sẽ khống chế nhịp điệu bổ sung của những món ngon. Do đó, bạn sẽ thấy đây hoàn toàn là sự căng thẳng do con người tạo ra, cố ý tạo nên cuộc chiến ác liệt để tranh đoạt của thực khách. Ăn uống thì không ngại việc lừa dối, đây quả là cuộc chiến tranh ác liệt.

Hễ là món ăn đắt giá, thường ngày không nỡ ăn, chắc chắn rất nhiều người đến nhà hàng buffet sẽ ăn ngấu nghiến, vì muốn ăn cho lại vốn, gắng sức thỏa mãn sự thiếu thốn thường ngày. Nghiêm túc phân tích một chút, ta có thể hiểu được tâm lý này, bởi vì nó đã kích thích lòng tham của con người. Rõ ràng đã không ăn nổi, không nuốt trôi nữa mà vẫn muốn đi lấy thêm chút gì đó.

Lúc này, thực khách da mặt khá mỏng chỉ số chiến đấu khá thấp thường chỉ đành đứng ở một bên, nhướng mày nhìn cảnh nghìn người cướp, cúi đầu chỉ thấy đĩa không thôi.

Một cô bạn người Thâm Quyến của tôi có bản lĩnh khác thường, một hơi có thể chén sạch năm đĩa cá hồi thái dày, vô số tôm nướng muối ớt và tám đĩa lươn nướng nguyên con. Thế nhưng, sau đó cô bắt đầu thấy chóng mặt và buồn nôn. Bởi vì cô chưa bao giờ Ăn

ngân ấy lươn, tôm và cá hồi trong một bữa, khi ra cửa suýt nữa đã nôn ra.

Ăn đến cuối cùng, dù thức ăn ngon lành đến mấy, mùi vị cũng chẳng ra làm sao. Cho nên mới nói, ăn no căng bụng chắc chắn đau khổ. Ta vẫn nên trở về đường chính, kiểm chế ham muốn của mình thì hơn.

Tôi từng thử, khi ăn buffet chỉ chọn vài món mình thích nhất và tuyệt đối không để mình no căng vừa có cảm giác no liền ra về. Lúc ra cửa, chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái, vừa phải đúng mực, còn nhớ được mùi vị của mấy món ngon đó.

Chừa lại một chút không gian cho cái bụng của mình, ngược lại là dễ chịu nhất. Một bữa cơm ăn no càn hông dạ dày sẽ ra sao?

Đời người chẳng phải cũng như thế ư? Rất nhiều lúc, cần giữ lại khoảng trống.

Ngày xưa Hòa thượng Hư Vân tiếng tăm lan rộng có ảnh hưởng khắp trong ngoài nước. Khi xây chùa, thưởng thường xây gần xong ông liền dừng tay. Người khác hỏi vì sao vẫn chưa làm xong ông đã không quản nữa? Hòa thượng đáp, tôi làm xong cả rồi thì người sau làm gì?

Đúng vậy, còn phải để lại một ít cho người sau làm.

Ngẫm xem, cả đời của hòa thượng, ảnh hưởng sâu xa chính là ở trí tuệ giữ lại khoảng trống này.

Tặng Bạn Một Chiếc Mồi Vui Vẻ

ất kể là người nổi tiếng hay ngôi sao lớn, trước những câu hỏi của phóng viên, đều để lộ tâm thái của mình.

Chiều cao 2m26 và kỹ thuật chơi bóng điêu luyện giúp Diêu Minh trở thành cầu thủ bóng rổ nổi tiếng được cả thế giới quan tâm chú ý. Cuộc giao chiến giữa anh và các phóng viên thường khiến người ta không nhịn được cười.

Chẳng hạn, một phóng viên hỏi: “Anh dự định đối phó với sự vây đuổi chặn đường của giới truyền thông như thế nào?”

Diêu Minh trả lời: “Cố gắng hết sức chạy nhanh một chút.”

Phóng viên của một hãng truyền thông khác lại gặng hỏi: “Ở đây anh sợ nhất điều gì?” “Mong rằng mọi người đừng ép tôi vào phòng vệ sinh.

Bản thân Diêu Minh nói xong cũng cười. Chuyện này là có lý do. Một lần nọ, để trốn tránh sự bao vây của phóng viên, anh chạy đến phòng vệ sinh, kết quả không ngờ phóng viên đuổi đến tận nơi.

Còn có một lần, Tôn Chính Bình - người dẫn chương trình nổi tiếng của Đài truyền hình Trung ương phỏng vấn Diêu Minh: “Anh cho rằng khác biệt lớn nhất khi chơi bóng ở NBA* và chơi bóng ở CBA* là gì?” “Chơi bóng ở NBA cần phiên dịch, còn ở CBA thì không cần.”

Lần phỏng vấn đó còn có nội dung trao giải, bình chọn nam, nữ cầu thủ có sức ảnh hưởng nhất. Diêu Minh đã đoạt giải. Tôn Chính Bình lại hỏi: “Những nơi anh đến đều có người hâm mộ đi theo cổ vũ, có người nói anh là ông chú McDonald’s, anh có cảm tưởng gì về điều này?”

“Tôi đang suy nghĩ mở một quán thức ăn nhanh. Câu trả lời của Diêu Minh khiến mọi người cười vang.

Ngôi sao phim hài Mỹ Bob Hope* giỏi nói đùa theo kiểu tự giễu, không những lấy được tiếng cười của khán giả mà còn được vô số

người yêu mến. Khi ông lần đầu tiên đến Hollywood ứng tuyển diễn viên, đạo diễn hỏi: “Anh sở trường biểu diễn gì nhỉ?”

Ông nói, ngôn ngữ cơ thể khôi hài và ăn nói dí dỏm. Đạo diễn gặp được người tự tin như vậy liền yêu cầu ông biểu diễn ngay tại chỗ.

Ông bèn nói với những người khác đang mỗi mồn chờ đợi ngoài văn phòng: “Các bạn về hết đi, công ty đã nhận tôi rồi!”

Cứ thế, bằng khiếu hài hước thông minh ông đã đi vào giới giải trí, giành được chỗ đứng cho mình.

Trong cuộc sống khó tránh tồn tại tranh chấp, khó tránh gặp phải gây hấn, hài hước là pháp bảo có thể “hóa không khí ác liệt thành mật ngọt”. Có những người nổi tiếng và ngôi sao tu dưỡng có hạn, hở một tí là cãi nhau với phóng viên. Còn có đông đảo quần chúng nói mấy câu không hợp liền lỏng đầy lửa giận, thậm chí ra tay đánh nhau, làm người cũng khiến mình tổn thương, phải bồi thường, trường hợp nghiêm trọng còn bị giam giữ, thậm chí chịu án phạt, sau khi bình tĩnh lại đều hối hận mãi không thôi.

Để cứu giúp người đời, Thiền sư Thạch Đầu Hy Thiên* - bậc cao tăng thời Đường từng kê một phương thuốc hay, ông viết: “Bụng dạ tốt một tấm, lòng từ bi một mảnh, dịu dàng nửa lạng, đạo lý ba phân, chữ tín quan trọng, chính trực một miếng, hiếu thảo mười phần, thành thực một mẫu, âm đức dùng hết, tiện lợi không hạn chế nhiều ít.”

Phương pháp sắc thuốc và cách dùng cũng rất thú vị: “Thuốc này dùng nổi vui vẻ để sao, dùng gấp, dùng vội, loại trừ ba phần tính nóng, nghiền nát trong chậu bình đẳng, lấy suy đi nghĩ lại làm bột, sáu pháp Ba La Mật* làm viên, viên thuốc lớn như hạt bồ đề, mỗi ngày uống ba lần, không hạn chế lúc nào, uống với canh hòa thuận. Nếu có thể uống theo cách này, bệnh gì cũng chữa khỏi

được. Phải tránh nói lời thị phi, lợi mình hại người, lòng dạ độc ác, miệng nam mô bụng bồ dao găm, gió chiều nào ngã theo chiều ấy, đất bằng dậy sóng, mấy điểm này phải nhanh chóng bỏ hẳn.”

Có thể nói phương thuốc này tràn đầy trí tuệ lớn, hơn nữa rất dễ dảm, đã giải quyết vấn đề khó khăn của đời người từ gốc rễ, một nhát quét sạch chất độc trong tâm hồn chúng ta. Qua đó, ta cũng thấy rõ tấm lòng cao cả giúp người của thiền sư.

“Dùng tranh chấp để chấm dứt tranh chấp, chung quy không thể kết thúc; duy có nhẫn nhịn mới có thể chấm dứt tranh chấp.” Sự tranh luận không ngừng nghỉ chỉ tăng thêm phiền não mà không có ích gì cho sự việc, không giải quyết được bất cứ vấn đề nào. Lúc này, chúng ta phải dùng từ bi và trí tuệ của bản thân khéo léo hóa giải cơn tức giận của đối phương.

Sức mạnh của tiếng cười vô cùng thần kỳ, ở trước mặt nó, những sức mạnh khác đều phải chịu thua. Một người muốn chung sống hòa bình với thế giới, chung sống hòa thuận với người khác, chỉ có ôn hòa rộng rãi, biết tự giấu, cũng biết nói nói cười cười thả lỏng, mới có thể sắt cứng rồi cũng hóa mềm.

Tặng bạn một chiếc nồi vui vẻ, rốt cuộc nó có hiệu quả không nhỉ? Mọi người có thể thử xem sao.

Mèo Đi Rồi

ần đây, con gái say mê con mèo trắng nhà hàng xóm ở tầng một nuôi. Mỗi lần lên xuống tầng, con luôn tìm cơ nán lại hồi lâu ở hành lang, chào hỏi với con mèo một tiếng, hoặc cho nó ăn một chút đồ ăn. Sau này, con không tìm được, tỏ vẻ

năn nỉ tôi: “Mẹ ơi nhà mình cũng nuôi một con mèo nhé!” Mỗi lần nhìn thấy cảnh con chơi với mèo trắng, tôi đều cảm thấy đầy trù mến, rất đổi ấm áp, rất đổi trong sáng. Thế nhưng, tôi vẫn dứt khoát từ chối yêu cầu của con.

Con gái tỏ ra hết sức thất vọng, lẳng nhặng theo sau tôi mãi: “Vì sao ạ? Vì sao ạ? Vì sao ạ?”

Thật sự rất khó nhìn thẳng vào vấn đề này. Chăm chú nhìn con người trong veo như nước của con gái, tôi cảm thấy dường như mình đang đối diện với “La La” - con mèo đã bỏ nhà đi mất trong thời gian tôi mang thai.

Hồi bé, nhà tôi từng lần lượt nuôi một con chó, hai con thỏ, dăm ba con gà, một bể cá vàng. Tỉ mỉ nhớ lại, tôi nhận ra mình luôn đứng đưng không quan tâm đến chuyện vui nuôi thú cưng này, tạo khoảng cách tốt đẹp với chúng.

Cho dù đọc được bài văn của Lão Xá, thấy trong bài ông miêu tả tính cách, cử chỉ, biểu lộ tình cảm của mèo một cách say sưa hứng thú, bị tình cảm yêu mèo của ông lay động sâu sắc, nhưng tôi cũng không dám có mảy may ý nghĩ nuôi mèo. Tôi không ngờ sau đó tôi cũng nuôi một con mèo, và kiên định nuôi hơn năm năm.

Khi đồng nghiệp đưa cho tôi con mèo bản thủ đã chuyển qua bốn gia đình, trong lúc vội vàng, tôi có phần trở tay không kịp bởi nó đến quá đột ngột. Một người một mèo nhìn nhau hồi lâu, tôi bị con vật trầm mặc này làm cảm động quyết định nhận nuôi nó, vì con người của nó trông rất đau buồn.

Trên đường tan sở về nhà, tôi né tránh đám đông cuộn cuộn như nước triều, chỉ sợ con vật nhỏ giấu trong thùng giấy bị người ta va chạm bị thương. Suốt dọc đường, nó ngoan ngoãn lạ lùng, ngoài việc khe khẽ phát ra vài tiếng kêu hài lòng khi ăn thức ăn

dành cho mèo, nó luôn lặng lẽ giường mắt nhìn trộm thế giới bên ngoài.

Lòng đầy ghét bỏ đối với nó, vừa về đến nhà, tôi liền dùng dầu gội tắm nước nóng cho nó thật kỹ. Vừa ra khỏi nước, nó liền rét cóng run lấy bầy, yếu ớt đặt chân trước lên cánh tay tôi để tôi tùy ý sắp xếp.

Buổi tối, bản năng cầu sinh thôi thúc nó hết lần này đến lần khác nhảy lên giường tôi, van xin sự bầu bạn không rời không bỏ. Sau vô số lần xua đuổi không có hiệu quả, tôi và nó đều sức cùng lực kiệt, cuối cùng tôi vẫn khuất phục, không thể không thầm khen sự bướng bỉnh và kiên nhẫn của con mèo này.

La La bản tính kiêu ngạo và cô độc, nhìn dáng vẻ nó ve vẩy cái đuôi đi về một mình, bất giác tôi nhớ đến bài *Tôi là một con sói đến từ phương Bắc* mà Tề Tần hát. Khi được nửa tuổi, nó vẫn im lặng suốt ngày, thậm chí rất ít phát ra âm thanh gì.

Bất kể ăn uống vệ sinh, vào vào ra ra, nó chỉ giữ một khuôn mặt lạnh lùng như bên cạnh không có ai, ngẫu đến nỗi khiến người ta lấy làm lạ. Mỗi lần có khách đến nhà tò mò hỏi tới, tôi chỉ đành qua loa một phen. Âm thầm, tôi ôm nó, xoa đầu nó trách móc: “Này, thật không nên thân nhé, chẳng lẽ mày là một con mèo câm à! Đây là thói đời gì vậy, ngay một con mèo cũng chơi thâm trầm mình!”

Hàng ngày lười nhác ngủ dậy, rửa ráy sửa soạn là việc không thể thiếu của nó, nó nhổ nước bọt lên chân, rửa mặt chải lông, không biết chán, vô cùng trịnh trọng.

La La nghiêm nhiên là một nhà ẩm thực, là “siêu mèo” có lòng hiếu kỳ mạnh mẽ. Nó luôn có thể phát hiện món ngon sớm nhất và chén ngay. Ăn là một phần rất đáng được coi trọng trong sinh mệnh của nó. Được chúng tôi cưng chiều, nó không những chẳng

thèm ngó ngàng tới thức ăn dành cho mèo mà thậm chí còn bắt đầu không chịu ăn đuôi cá.

Mỗi buổi sáng, việc đầu tiên sau khi bố tôi dậy là nấu bữa sáng cho nó. Nó nhảy xuống khỏi lan can ban công, không gấp không vội, rảo bước đến, mở mắt to đợi bố gọi nó ăn, thì thoảng khi hứng chí còn cúi đầu ngửi mùi rau xanh trong giỏ rau với vẻ tao nhã.

Nếu không hưởng thụ bữa ăn no nê, thì trăm phần trăm là nó tìm chỗ ngủ li bì. Tung tích của nó ở ngay trong tầm mắt chúng tôi, tìm nó không khó chút nào, chẳng qua là nắp sau bàn trà hoặc tủ lạnh, bốn vó chống lên trời, đánh một giấc mộng xuân thu của một con mèo, Khi trời nóng, nó tự tăng thời gian nghỉ trưa, sau bữa cơm thì đúng giờ nằm trong phòng tắm, phát ra tiếng ngáy trầm bổng.

Một hôm, đêm hôm trước nó ăn vụng nửa con cá sống trong bếp, sau khi ăn ngốn ngấu không tiêu hóa được nôn đầy nhà. Hồ xuống đồng bằng bị chó khinh, nó không còn kiêu ngạo như thường ngày mà chủ động nhích đến bên chân tôi, chớp mũi màu hồng dán sát xuống đất, dùng âm lượng yếu ớt phát ra mấy tiếng kêu thảm thiết, đáng vẻ đáng thương khiến người ta nhìn thấy mà con tim tan chảy.

Tôi ngần ngợ một thoảng: “Hóa ra mày cũng biết kêu à!” Vừa kinh ngạc, vừa lập tức lục tìm thuốc cho nó, tử mĩ bẻ vụn, lại nghiền thành bột hòa với nước cho nó uống. Đến đây, cái tâm hư vinh của tôi càng phồng lên, vui sướng lâng lâng, gặp ai cũng khoe La La thông minh lanh lợi thế nào, mặc kệ người khác có thích nghe hay không.

Haizzz, không còn cách nào, ai bảo nó giống hệt con mèo ngồi ở sân sau nhà Clinton, từ đầu đến chân đều giống!

Năm đó tôi mang thai, vì nghe nói nuôi mèo dễ mắc bệnh Toxoplasmosis* nên tôi cố ý giảm bớt số lần về nhà mẹ, cho dù về, cũng không chìa tay vuốt ve nó, không nắm chân nó nhẩy nữa.

La La nhạy cảm, dần dần có chút xa cách với tôi, ngay cả ánh mắt khi ngồi trên ban công ngắm cảnh cũng toát lên vẻ quạnh hiu. Khoảng thời gian đó, ngày ngày nó cũng theo sau bố tôi như hình với bóng nghiêng tai nghe thấy tiếng ông móc chìa khóa ra liền chạy đến bên cửa, vào khoảnh khắc sau khi ông mở cửa, nôn nóng ôm ống quần ông cọt tới cọt lui.

Khi tôi một lần nữa về nhà, nghe nói không thấy La La đâu. Một tuần sau, khi chúng tôi đều tuyệt vọng, nó lại xuất hiện trước cửa nhà như kỳ tích. Thế nhưng, một ngày sau, nó lại lặng lẽ không từ mà biệt, từ đó mất tăm mất tích.

Duyên khởi duyên diệt, nếu có kiếp sau, chúng ta sẽ còn gặp lại!

Sau khi La La đi, tôi nhìn thấy bất kỳ con mèo nào trên đời đều sẽ nhớ tới con mèo mình từng nuôi ấy.

Sự Tròn Vẹn Của Ngó Sen

Nếu từng xem bộ phim *Trung Quốc trên đầu lưỡi* (*A bite of China*), nhất định bạn sẽ nhớ món ngó sen Hồ Bắc.

Đất Sở* hồ ao dọc ngang đan xen, trong ao đầm lớn nhỏ ngó sen nhiều vô khối. Ngó sen giúp thanh nhiệt đổ mồ hôi, dưỡng thận bổ máu, nhưng trong mắt các nhà thơ chỉ chứa được hoa sen.

Trong *Ly tao*, Khuất Nguyên viết “Hái sen sừng cắt mạnh áo đẹp, Cắt phù dung may nếp xiêm dài”*, hoa và cành lá đủ cả, chỉ

không có ngó sen. Ngó sen ẩn sâu trong bùn không lộ ra, hăm hờ vươn dài rễ, chờ đợi một ngày thấy lại ánh mặt trời.

Bố tôi là người huyện Vân Mộng tỉnh Hồ Bắc. Ở Vân Mộng, nơi có hồ là có hoa sen, nơi có hoa sen là có ngó sen. Hoa sen dưỡng nhan làm đẹp, hạt sen thanh tâm bổ khí, ngó sen giải khát giải nhiệt.

Buổi chiều hôm, đi trên con đường nhỏ dưới quê, chưa cách mấy thôn xóm đã có sóng nhẹ lăn tăn, lá sen rập rờn, ngửi mùi thơm rạ đốt cháy từ sân nhà người nông dân bay ra, nhìn thấy trẻ em trong làng chơi dưới ao, đầu đội lá sen, tinh nghịch ngồi trong chậu rửa chân bằng gỗ đùa nước, khiến người ta bất giác mỉm cười.

Trong các anh em chú bác của bố, có người nhận thầu mấy cái ao, mùa hè hái hạt sen, mùa thu thu hoạch ngó sen, bận rộn đến nỗi chân không chạm đất. Vừa đến cuối thu, họ liền hút cạn nước trong ao, mời bà con trong làng giúp xuống ruộng đào ngó sen. Đây không phải là một công việc nhẹ nhàng cho dù mặc áo mưa liền thân, đi ủng ống cao, bao bọc cả người kín mít, nhưng vẫn có chỗ sơ suất, bùn đọng dính trên rễ ngó sen chốc chốc lại bắn tung tóe lên mặt người nông dân.

Thế là, người bị bắn phải bất giác lớn tiếng mắng mọi người cười ồ tản ra, công việc vốn đơn điệu khô khan bỗng tăng thêm mấy phần thú vị.

Trên bàn cơm của người dân quê, bà nội trợ khéo tay chế biến ngó sen vô cùng thành thạo: các món như ngó sen thái lát xào, canh ngó sen hầm, ngó sen thái sợi rán tái... đều là phong vị của bữa cơm gia đình thường ngày, chúng tươi tốt tự nhiên, một năm bốn mùa sưởi ấm dạ dày của người nhà.

Ngó sen của Hồ Bắc chia làm ngó sen đỏ và ngó sen trắng. Điều khiến tôi hơi thắc mắc là, nguyên liệu làm món ngó sen viên không cầu kỳ cho lắm. Từ phố Hán Chính đi về phía phố Vũ Thắng, trong

ngõ nhỏ có nhà hát Hòa Bình chuyên diễn Hán kịch*, gần nhà hát là một dãy dài các cửa hàng của chợ đêm.

Tùng sạp từng sạp hàng nhỏ san sát được dựng lên bằng tấm bạt nhựa che mưa. Hoàng hôn đầu mùa đông gió rét căm căm, trời đất đều hiu vắng lặng, đèn bóng tròn bắc trên giá đỡ thô sơ không ngừng chao đảo. “Khoai lang nướng, nem rau tẻ rán, chè táo đỏ hoa quế đây!”

Để có thể dọn hàng về nhà sớm một chút, từng người bán nhiệt tình rao to, thấy có người đi ngang qua, họ liền vồn vã bước tới mời chào.

Chủ sạp bán ngó sen viên rán là một bà cụ nét mặt hiền hậu, từ cách ăn mặc gọn gàng sạch sẽ có thể thấy chắc là nữ công nhân về hưu của một xưởng kéo sợi bông nào đó. Bà khoan thai ngồi trên chiếc ghế dài nhỏ, động tác không nhanh cũng không chậm, trước tiên gọt vỏ ngó sen, tỉ mỉ băm nhuyễn, thêm vào ít bột gạo, ném vào trong chảo dầu sôi sùng sục, dùng đũa khê đảo.

Ngó sen viên vừa ra lò, viên nào viên nấy tròn trịa đều đặn, nằm trên tấm lưới dây thép tí tách nhỏ những giọt dầu nóng. Sau nửa tiếng, chúng sẽ sạm màu, biến thành màu xám đen. Còn lúc này là thời khắc tốt đẹp nhất trong đời chúng, vàng ruộm, rục rở, tỏa ra mùi vị chất phác nhất của thức ăn, cảm dỗ từng người đi ngang qua nơi này.

Tôi thuộc tuýp người bẩm sinh có ý chí yếu ớt trước đồ ăn ngon, mỗi lần đi ngang qua đây, vừa ngửi thấy mùi thơm, cho dù không đói cũng nhất định phải mua một phần nhấm nháp.

Để giữ độ tươi non tự nhiên của ngó sen, ngó sen viên vốn có vị cực nhạt, bản lĩnh của chủ sạp đều nằm ở đĩa nước chấm. Dùng que tre xiên viên ngó sen, chấm một chút tương ớt được pha chế

đặc biệt, cắn một miếng, thơm giòn xốp mềm, chỉ cảm thấy dạ dày đang nóng bừng lên.

Đáng tiếc, mấy năm nay ẩm thực của người Hồ Bắc quen Tây hóa, thức ăn nhiều mỡ, nhiều nhiệt lượng, cholesterol cao đầy rẫy khắp nơi, không những người xem kịch ngày càng ít ỏi mà món ngó sen của địa phương này cũng khó mà gặp được nữa.

Nổi sầu nhớ quê của Tịch Mộ Dung* là một vùng thảo nguyên mênh mông vắng vẻ, nổi sầu nhớ quê của Dư Quang Trung* là một eo biển nông. Đêm nay, tôi rất nhớ món ngó sen viên, nổi sầu nhớ quê giống như một hạt giống vùi sâu trong xương cốt, giữa gió rét, lặng lẽ nảy mầm và lớn lên.

Ngó sen viên, khi tôi đọc tên của món ăn này, có lẽ cũng ẩn chứa linh ngộ rất lớn. Sự tròn vẹn của ngó sen là vô vàn nhớ nhung, đỉnh ninh chẳng quên của chúng ta đối với quê cũ, cần phải nương theo đầu lưỡi đi đến đáy lòng, hình thành một nỗi vấn vương.

Một Đĩa Rau Một Bát Cơm Đều Đong Đầy Tinh Cầm

 i vào chợ thức ăn mùa xuân, giống như bắt đầu một hành trình đầy thú vị: từng bó từng bó rau tể rau quyết, rau cần nước, hương xuân, lá kỷ tử mơn mơn khiến người ta cảm nhận được mùi hương thoang thoảng, càng thể hiện rõ khí chất độc đáo kiêu hãnh.

Mưa to thuộc về mùa này luôn đến vào ban đêm. Trong đêm mưa dài đằng đẵng và cái rét mùa xuân se lạnh thế này, tôi thích dựa vào câu chữ để sưởi ấm.

Lật giở *Kinh Thi*, năm tháng cứ thế bị tôi khẽ nắm trong lòng bàn tay, dường như nghe thấy tiếng cây cối yên lặng lớn lên dưới ánh nắng, dường như nhìn thấy những biểu cảm vui vẻ, đau buồn hoặc mong đợi trên mặt mọi người.

Kinh Thi cho chúng ta biết, năm xưa, rau dại mà người Thượng cổ ăn có đến mấy mươi loại, ví như: “So le rau hạnh lơ thơ, Hái theo dòng nước ven bờ đôi bên”* “Hái rau quẩy nọ, hái hoài, Nhớ ai xao lằng chưa đầy giỏ nghiêng”*, và “Rau đồ kia ai cho là đắng? Như tẻ này thì hẳn ngọt ngon”*. Rau dại tiện tay có thể hái được dưới ruộng trên bờ, ven sông bên ao, cúi xuống nhặt là được. Tuy không cao quý nhưng lại liên quan mật thiết với cuộc sống của người dân, thuật lại tâm tư nhớ người và tình cảm nhớ quê. Mà tâm tình uẩn chuyển hàm súc lặng lẽ lan tỏa này là thứ tôi thích nhất.

Thời trẻ đọc *Bài ca hái rau vi*, tôi rất không đồng tình với “đạo đức và hành vi cao thượng” của hai anh em Bá Di, Thúc Tề* - Thượng đại phu nhà Thương Tôi không thể nào nghĩ thông suốt vì sao họ lại bướng bỉnh như thế, thậm chí “vì nghĩa mà không ăn thóc nhà Chu, ẩn cư ở núi Thú Dương, hái rau vi ăn qua bữa, rồi chết đói”. Còn có Trương Hàn người thời Tấn, ở Lạc Dương. Vì thấy gió thu nổi lên, ông bất giác nhớ món canh rau rút của quê nhà, vậy mà lại từ quan về quê.

Đối với những hành động này, tôi của lúc đó cảm thấy người xưa điên cuồng đến mức không sao hiểu nổi, nói trắng ra chính là “ngốc nghếch”. Nhưng theo tuổi tác lớn dần, tôi phát hiện, rau dại cũng có sinh mệnh, cũng có tình cảm. Những tình cảm này tích lũy từng chút từng chút nơi đáy lòng, cuối cùng trở thành một mùa xuân trọn vẹn.

Giống như tất cả những người sinh vào thập niên 70 thế kỷ XX, ký ức đau khổ cầm phiếu xếp hàng mua lương thực hồi bé khiến

tôi ghi lòng tạc dạ. Tôi từng rất ham chơi, leo cây trèo tường không có việc gì là không thể, do vận động nhiều nên thường ở vào trạng thái đói khát. Vì vậy, nửa túi bột ngô sen, một quả táo, một lon quýt đóng hộp đều khiến tôi và em trai tranh nhau khó bề phân giải.

Còn nhớ đến mùa mã thầy, rất nhiều người bán hàng rong vừa đẩy xe nhỏ vừa gọt vỏ mã thầy xuất hiện ở đầu phố, thỉnh thoảng mẹ sẽ mua một chậu lớn mã thầy và mía nấu nước cho cả nhà uống.

Bắt đầu từ giây phút mã thầy được bỏ vào nồi, tôi và em trai liền đoàn kết hơn bao giờ hết. Chúng tôi bê ghế dài ra ngồi quây quần bên lò than, ngửi mùi thơm tràn trề trong không khí, cặp mắt hau háu đợi ra lò. Tình cảnh đó, hiện giờ nhớ lại trong lòng vẫn cảm thấy vô cùng ấm áp.

Trước và sau “mồng Ba tháng Ba” hằng năm, sắc xanh và bóng dáng của rau tể hiện diện khắp nơi. Rau tể, còn có tên gọi khác là rau đất, người Hồ Bắc thích dùng rau tể gói bánh chẻo và nem rán để bày tỏ sự đón xuân và chúc phúc.

Quá trình gói nem không phức tạp lắm, rửa rau, trộn nhân, nhúng nước thoa lên vỏ nem, chẳng mấy chốc, chiếc nem vàng ruộm đã rán xong. Nhân lúc còn nóng ăn một miếng, vừa cảm nhận độ thơm giòn xốp mềm trong miệng, vừa phúi vụn nem rơi trên quần áo đó là một niềm hạnh phúc không gì sánh bằng.

Điều khiến tôi lo lắng là, trong thế giới mà chúng ta đang sống này, theo sự mở rộng không ngừng của thành thị, những món rau dại “sớm uống mưa mọc lớn tối cùng gió mát ngủ” một thời không còn lãnh thổ để sinh trưởng thanh tịnh nữa.

Sự xâm nhập và tấn công dã man này của cuộc sống với nhịp điệu nhanh đối với sơn dã khiến người ta thấy hụt hẫng và buồn

bã, càng khiến lòng người không yên. Mong rằng, sang năm, khi mùa xuân đến, chúng ta vẫn có thể yên tâm ăn được một đĩa rau đại tươi non.

Một đĩa rau, một bát cơm, đủ để ôn lại niềm vui sướng và thỏa mãn thuở còn thơ.

Sự Củng Cố Đường Của Tình Yêu

 uối năm, những bữa tiệc xã giao đủ kiểu nuồn nượp kéo đến. Thật bất ngờ, trong một chương trình giám định và thưởng thức đồ chơi văn hóa, tôi gặp được Đậu Mễ - người bạn ăn hàng một thời. Vốn lưng hùm vai gấu, giờ đây cơ thể anh lại thon gọn, biến thành ông chú “ấm áp” nom vui lòng đẹp mắt.

Tôi đứng cạnh anh ngó hồi lâu, sững sờ không dám nhận. Tôi kinh ngạc hỏi: “Là cậu thật sao?” Anh nói “Thật mà”, cười hì hì.

Là người tổ chức chương trình, Đậu Mễ chuyện lớn chuyện nhỏ gì cũng phải lo liệu, đương nhiên hết sức bận rộn, nhưng khí sắc trên mặt anh rất tốt. Nghe nói, anh đã cai rượu, ăn chay hơn một năm nay. Hiện giờ, cơ thể anh thay đổi rất nhiều, cân nặng từ 95kg lúc trước giảm xuống còn 80kg, sau khi tạm biệt cái bụng to, thân thể thoải mái, tâm thái cũng dần dần bình yên. Thấy được ưu điểm của việc ăn chay, Đậu Mễ còn khuyên bảo người nhà cùng ăn chay. Hiện nay, anh và người nhà khích lệ lẫn nhau, đã trở thành người theo chủ nghĩa ăn chay trưởng kiên định. Thay đổi lớn thế này có phần vượt quá tưởng tượng, nhưng cũng phù hợp với phong cách làm việc nhất quán của anh.

Tôi quen Đậu Mễ khá nhiều năm rồi. Lúc đó, tự khoe là sành ăn, tôi thích tìm thức ăn ngon khắp phố, ở đâu có quán mới, ở đó liền có bóng dáng hò hét om sòm của tôi và đám bạn cùng sở thích.

Trong đó, Đậu Mễ và mấy người anh em “lắm thịt” của anh đều là người ủng hộ tuyệt đối của món ngon. Còn nhớ có một lần, tôi tìm một quán được tài trợ ăn uống không trả tiền. Tối hôm đó, cả đám người đến đông nghịt, cơm canh cũng vô cùng tinh tế, mọi người ăn no căng, khi ra cửa còn hưng phấn trao đổi tâm đắc về ẩm thực.

Ấn tượng lúc đó về Đậu Mễ là anh nói không nhiều, tính tình thân thiết hòa nhã. Tuy nhiên, muốn xác định rõ ràng tính cách của Đậu Mễ không phải là chuyện dễ.

Người theo phái lạc quan hiện lành nhiệt tình chẳng? Người sành điệu thông minh lanh lợi chẳng? xem ra hình như đều có một chút, nhưng ngấm kỹ cũng không hẳn. Điều duy nhất có thể khẳng định là cho dù cuộc sống tăm tối đến đâu, anh cũng có bản lĩnh dùng cách thức đơn giản trực tiếp để giải quyết những việc phức tạp rối rắm, sống đầy hương vị và sinh động, không đánh mất sự vui vẻ và cởi mở trong lòng mình.

Bên dưới vẻ ngoài cao to vạm vỡ của anh lại ẩn giấu một trái tim cực kỳ tinh tế. Ở nhà, anh thường xuống bếp, mang lại niềm vui bất ngờ cho vợ và con gái. Anh bảo món tủ của mình là rau luộc, lại vì con gái thích ăn canh nên anh thường dùng lạc nhân thêm ngó sen hầm canh bằng lửa nhỏ. Anh nói: “Mỗi lần tôi đều dùng tấm lòng cúng dường để nấu ăn, nhìn thấy người nhà ăn vui vẻ, tôi rất vui cũng rất có cảm giác thỏa mãn.”

Phòng bếp của nhà Đậu Mễ tuy không ít chai chai lọ lọ, song được sắp xếp ngăn nắp sạch sẽ.

Anh theo đuổi nguyên chất nguyên vị, luôn có cách nấu món chay một cách tuyệt vời, đặc sắc về mặt vận dụng màu sắc của món ăn cũng có chỗ độc đáo.

Đối với cảm hứng sáng tạo, anh bảo công lao thuộc về thiên nhiên: “Cà màu tím, dưa màu vàng, ớt chỉ thiên màu đỏ, đều là màu sắc tự nhiên của đất mẹ, trong lành biết mấy!

Bất kể mưa gió, Đậu Mễ đều hàng ngày dậy sớm đến công viên gần nhà tập quyền.

Một giỏ cơm, một gáo nước, cuộc sống trở về trạng thái tự nhiên vốn có, tuy đơn giản nhưng tràn đầy lòng yêu đời vô hạn.

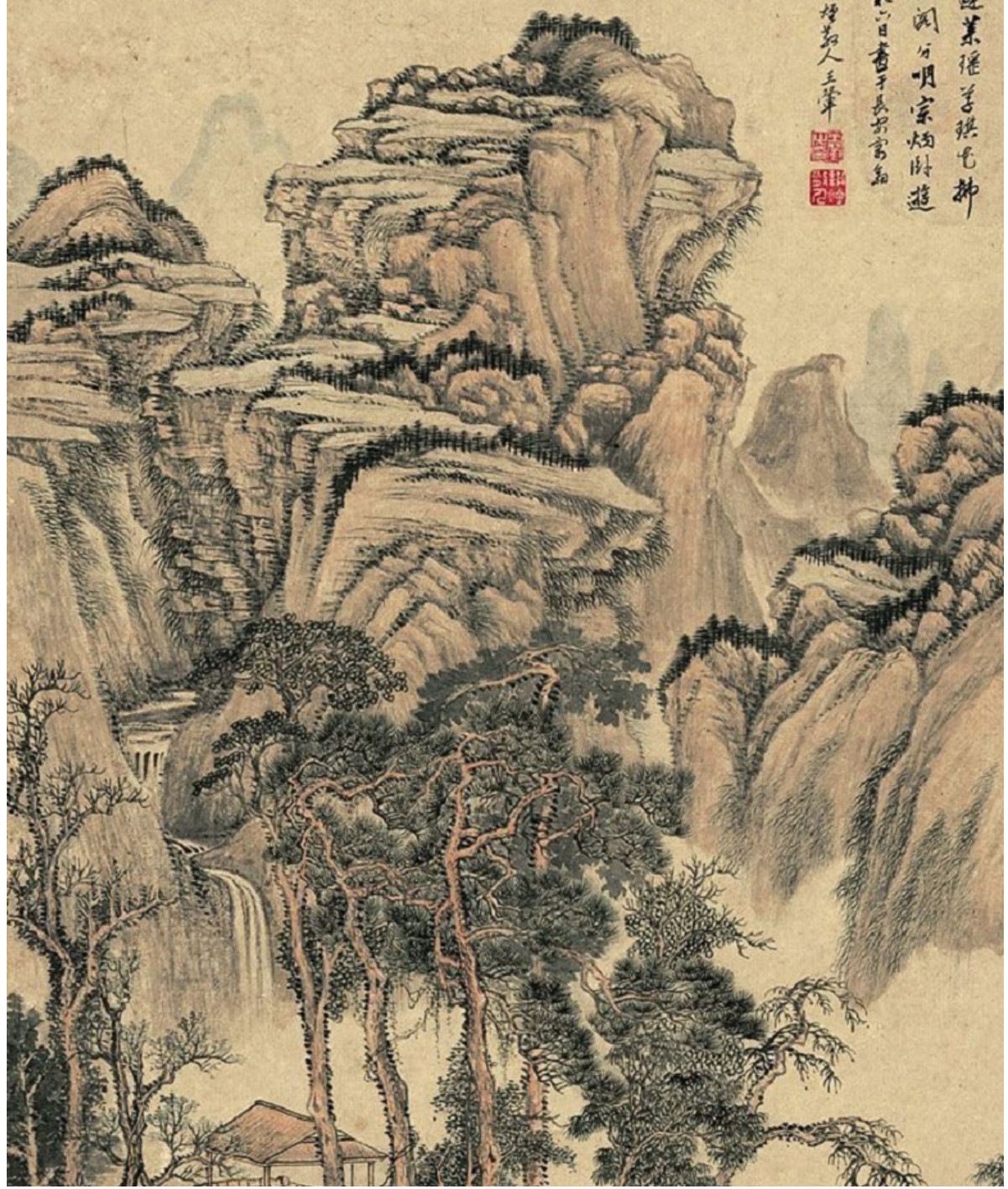
Chúng ta thường nói phải tích phúc tu hành. Thật ra, nấu cơm cho người nhà chính là sự tu hành tốt nhất, chính là sự cúng dường của tình yêu.

Chương 4

*Ngắm hết nạm thành huyện nào, cuộc Đời của bạn sẽ
không còn mặt mũi nữa.*

千巖萬壑鎖蓬萊
蒼苔點點石生皑
洞開溪上涵秋月
水涵分明宗炳遊
來
歲次戊寅陽和六日書于長安寓齋

海虞胡增如人三筆

Sắp Xếp Ôn Thỏa Linh Hồn Của Minh Tại Thành Phố Lớn

1

*C*hiều thứ Bảy, tôi được mời tham gia cuộc họp hằng năm của công ty Phục Linh. Cô đứng trên bục đối diện mấy trăm người, nói năng đĩnh đạc, rất có khí thế của lãnh đạo.

Năm đó, trong một hội nghị ngành quy mô lớn, chúng tôi được sắp xếp ngồi cùng một bàn tròn ăn cơm. Khi ấy, Phục Linh chỉ là đại diện tiêu thụ khu vực của một nhãn hiệu nào đó. Giống như tất cả những nhân vật nhỏ không bắt mắt, cô dè dặt ngồi trong góc, khao khát được người ta phát hiện, lại khổ sở vì không có cơ hội thể hiện.

Phục Linh chia người ta thành hai loại, một loại là người hữu dụng một loại là người vô dụng.

2

Cô gái hai mươi tuổi đã bắt đầu phải nhờ vào thuốc ngủ mới có thể chợp mắt này chưa bao giờ phủ nhận sự khôn khéo và thực tế của mình. Đến từ vùng đất nghèo khó miền Tây Bắc, cô quá khát khao thành công muốn đứng vững ở thành phố lớn. Cô nói, đây là một thế giới cá lớn nuốt cá bé, kẻ yếu phải biết tỏ ra yếu kém, bằng không, mãi mãi chỉ có thể trở thành tầng thấp nhất của chuỗi thức ăn.

Ở trong ngành IT, kỹ thuật không ngừng đổi mới, quản lý nam chiếm đa số, muốn mở ra một chỗ đứng phải dùng thành tích để nói chuyện, mà thói đời ấm lạnh, tình người mỏng như tờ giấy, cô chỉ dám tin tưởng vào bản thân.

Tâm mắt của Phục Linh luôn hướng về những khách hàng lớn. Đối với người hữu dụng một khi cô xác định mục tiêu thì sẽ không mảy may do dự chen vào giới đó. Trong bữa cơm, gấp thức ăn, mời rượu, ân cần chu đáo, hoặc hết sức cung kính đưa danh thiếp. Sự lấy lòng đó là ước mơ không hề che giấu của cô.

Đối với người vô dụng, xưa nay thái độ của cô kiên quyết, tuyệt đối không lãng phí thời gian và tinh lực để chơi những trò xã giao qua loa.

Mấy năm đó, vì liên tiếp ký được đơn hàng lớn, lập được chiến công hiển hách, nên địa vị trong công ty của Phục Linh lên thẳng một mạch, vẻ mặt cũng tràn đầy kiêu hãnh.

3

Thế nhưng, nào ai có thể thật sự thấu hiểu nỗi chua xót của một cô gái quanh năm bôn ba cố gắng? Khi vừa tiếp nhận chức Tổng giám sát kinh doanh của một khu vực lớn, cô từng vì áp lực quá

nặng nề mà lao lực thành bệnh, dẫn đến dạ dày xuất huyết, được đồng nghiệp đưa đến bệnh viện cấp cứu.

Có lẽ, đối với Phục Linh, tôi cũng xem như có một chút lợi ích nhỏ, cộng thêm giữa đôi bên không tồn tại xung đột lợi và hại, chúng tôi luôn qua lại theo kiểu không mặn không nhạt, có khi cùng họp xong cũng tiện đường ăn cơm, dạo phố.

Vào thời gian uống trà chiều, sau khi đã bận rộn hơn nửa ngày trời, cơ thể và tinh thần thả lỏng, Phục Linh thỉnh thoảng nói vài câu thật lòng, phàn nàn với tôi về những nỗi lúng túng và bị đối xử lạnh nhạt mà cô gặp phải khi tiếp khách hàng. Nói đến khóa bồi dưỡng, cô từng học, giống như cách ủng gãi ngựa, cô cho rằng khoa học đó lãng phí thời gian mà lại không thật sự giải quyết được vấn đề.

Dần dần, tôi nhìn thấy một mặt tính cách thực của Phục Linh. Theo tôi thấy, sự bình tĩnh tự kiềm chế của cô là một bản năng bẩm sinh, càng là một dạng tự bảo vệ.

Lúc đêm khuya người vắng, cô là một cô gái không có cảm giác an toàn, quen bật đèn, ôm chăn ngủ. Lo lắng, mệt mỏi, đau lòng, sau khi che mặt khóc xong, ngày hôm sau, xuất hiện trước mặt mọi người, cô vẫn tươi cười rạng rỡ, tiếp tục tỉnh bơ canh giữ con mồi, sát phạt quyết đoán, không có kẻ hờ nào có thể công kích, dường như áng mây bay qua không để lại dấu vết.

Có một dạo, Phục Linh đột nhiên bật vô âm tín. Không online QQ, di động cũng tắt máy. Nghe mọi người đồn rằng, Phục Linh bị sếp cho thôi việc vì thành tích không tốt, cô cảm thấy quá ấm ức nên lẳng lặng về quê, mấy tháng đóng cửa không ra ngoài, một mình liếm láp vết thương rỉ máu để trị thương.

Khi gặp lại, thân phận kinh doanh thương mại điện tử của Phục Linh khiến người ta thấy trước mắt bừng sáng. Cô bán hoa quả trên mạng, không những đã đăng ký thương hiệu của mình mà còn sở hữu đến mấy cơ sở trồng trọt đã ký hợp đồng, dùng tư duy internet tiến hành kinh doanh thương mại, offline thể nghiệm, online đặt hàng.

Để thực hiện ước mơ khởi nghiệp, Phục Linh gần như dốc hết toàn bộ tâm sức vào việc kinh doanh, nhẫn nại nhiệt tình tiếp xúc với từng khách hàng, đến nơi sản xuất ban đầu chụp ảnh trồng và hái hoa quả, thậm chí lúc ăn cơm, đi đường đều suy nghĩ làm thế nào nâng cao sức cạnh tranh của sản phẩm.

Mặc dù công việc căng thẳng mệt nhọc, hàng ngày một, hai giờ sáng mới đi ngủ, nhưng trên mặt cô thường nở nụ cười kín đáo.

Chẳng ai bằng lòng thấp kém, khom lưng uốn gối trước người khác, chẳng ai bằng lòng sống dưới cái bóng của người khác, dựa dẫm vào hơi thở của người khác. May mắn thay, chúng ta có cơ hội lựa chọn.

Chúng ta có thể thông qua sự nghiệp mà mình yêu thích, nhất tâm nghiêm về từng chút một, không còn là kẻ tiếp nhận bị động trong văn hóa chuỗi thức ăn nữa. Ít ra, Phục Linh không muốn thế.

Cuộc sống làm nông dân trồng cây ăn quả của cô có hương hoa và tiếng côn trùng kêu của thiên nhiên, ngẩng đầu lên nhìn thấy ánh sao đầy trời. Những ngày tháng cố gắng mua vui cho “nhân vật lớn” bên cạnh, lấy lòng nịnh bợ người khác, hoàn toàn không có, cái tôi đã xa rồi, chẳng còn liên quan đến cô nữa.

Một con người càng để tâm đến cảm nhận của người khác thì càng hèn mọn, càng yếu thế. Thật ra, chỉ cần bạn muốn, bất cứ lúc

nào bạn cũng có thể trở về thân nhiên, tìm thấy tia sáng của bình minh trong tâm tối, sống tự tin là chính mình.

Xử Lý Với Cái Tâm Trong Sáng

 ể cho mọi người nghe một câu chuyện thời xưa nhé. Vào đầu thời Thanh, có một tướng lĩnh trẻ tuổi, theo đại thần quan trọng của triều đình ra biên cương tác chiến.

Nhưng vị đại thần này hết sức bảo thủ cố chấp, bàn việc binh trên giấy, ở trong kinh thành nói đầu ra đấy, ra đến chiến trường đối mặt cục thế phức tạp lại thua liểng xiểng. Tướng quân thống lĩnh đại quân đánh thua trận còn cùng đại thần này bàn bạc, đẩy nguyên nhân thất bại cho tướng lĩnh trẻ tuổi này, dùng anh gánh tội, rồi giết người diệt khẩu.

Có người thấy chướng mắt, nửa đêm báo tin cho tướng lĩnh trẻ tuổi này. Anh biết tin, vội vàng ra khỏi đại doanh, mang theo một ít tiền, che giấu thân phận, định về kinh thành cáo trạng.

Thời xưa giao thông không tiện lợi, từ vùng Tây Nam của Trung Quốc đến kinh thành ít nhất phải đi mười ngày nửa tháng. Thật không đúng lúc, vị tướng lĩnh trẻ tuổi giữa đường gặp chuyện bất bình, không tìm được đã ra tay. Lần này anh đã chuốc lấy phiền phức lớn cho mình.

Anh vốn là kẻ có tội, hiện giờ lại phạm tội giữa đường bị quan phủ địa phương bắt giữ, tạm thời giam trong ngục.

Cai ngục xưa nay tác oai tác phúc là một kẻ hung hăng ngang ngược. Tướng lĩnh trẻ tuổi tính tình nóng nảy, lại ôm nỗi oan

khuất lớn lao, vào ngục liền đắc tội với cai ngục. Gã lạm dụng quyền riêng hành hạ anh đến sống không bằng chết.

Lúc đó, anh thâm nghĩ, thù này không trả, không đội trời chung. Sau đó, anh bị đưa đến kinh thành. Âm mưu của cấp trên bị bại lộ, tướng lĩnh trẻ tuổi được rửa sạch nỗi oan. Chẳng bao lâu, anh lại được cử ra chiến trường xuất chinh. Trùng hợp sao, gã cai ngục kia vốn vẫn trốn tránh anh cũng chạy đi đầu quân, vừa khéo được sắp xếp dưới quyền anh.

Khi luyện binh trên sa trường anh tìm thấy cai ngục đó, mọi người đều cho rằng gã cai ngục lúc trước này không giữ được tính mạng.

Ai ngờ, tướng lĩnh trẻ tuổi chỉ hung dữ đánh cai ngục một trận. Sau đó công khai nói với gã, hôm nay ta đánh ngươi, đã hả giận rồi, ân oán của hai chúng ta một bút xóa sạch. Về sau, ngươi không cần thấp thỏm lo sợ ta âm thầm ra tay với ngươi, ngươi cứ hết lòng dốc sức phục vụ trong quân ngũ, dùng tâm tư vào việc làm sao đánh thắng trận đi.

Bấy giờ tiếng vỗ tay như sấm dậy, những binh sĩ và bộ hạ khác đang vây quanh xem nhao nhao khen ngợi tướng lĩnh trẻ tuổi này.

Thật ra, anh vốn định đánh chết gã cai ngục đó.

Quân tử trả thù, mười năm không muộn. Năm xưa ở trong ngục, cai ngục sỉ nhục anh, suýt nữa đã hành hạ anh đến chết.

Có oán trả oán, có thù trả thù, lục lâm hảo hán* trên giang hồ đều làm như thế. Hơn nữa, chuyện ở trong ngục của anh đã truyền ra từ lâu, mọi người đều biết gã cai ngục đó không thoát khỏi bị trả thù.

Tuy nhiên, có một vị đại thần nổi tiếng đã nhắc nhở tướng lĩnh trẻ tuổi này. Ngươi là một võ tướng, hơn nữa hùng tâm hùng hực,

nước nhà tin tưởng người, cử người ra trận, người cũng định giành lại hòa bình biên cương cho trăm họ, lưu lại tiếng thơm trong sử sách. Nếu đuổi cùng giết tận đối với một kẻ thủ hạ chức vụ thấp kém, sức cô thế yếu, thật ra người khác sẽ cho rằng người thù vật cũng phải trả, nhất thiết không thể phạm lỗi, cũng nhất thiết không thể đắc tội với người. Bằng không một khi phạm tội thì không có cơ hội cứu vãn, mọi người đều khó mà yên tâm bán mạng vì người, đi theo người. Chiến trường chỉ trong chốc lát mà có bao nhiêu biến đổi, trong nhân tính có một mặt xu lợi tránh hại, người có thể bảo đảm người chắc chắn đánh thắng trận không? Nếu thua trận, mọi người đều sợ bị truy cứu trách nhiệm, liệu có phản bội chạy trốn không?

Tướng lĩnh trẻ tuổi này nghiền ngẫm nhiều lần, nghe theo đề nghị, công khai kết thúc ân oán riêng tư ngày xưa. Chuyện thâm máu nhuộm tại chỗ đã biến thành một giai thoại.

Quả nhiên, cai ngục tòng quân đó vô cùng cảm kích, đã trở thành dũng tướng dưới cờ của anh. Tướng lĩnh trẻ tuổi này xử lý thỏa đáng, được các quan binh nhất trí khen ngợi và kính phục, lòng người theo về, trở thành danh tướng một thời của nhà Thanh.

Còn có một câu chuyện của Phật. Con cáo xảo quyệt nấu mình trong chùa, quấy phá gây rối, phá hoại đồ vật, còn ăn vụng thức ăn của nhà bếp, đánh lén và cắn bị thương nhà sư làm công việc phục dịch.

Sau đó, con cáo này bị nhà sư làm công việc phục dịch bắt được. Nhà sư nghĩ bụng, con nghiệt súc nhà người rơi vào tay ta rồi, bèn đốt cháy đuôi cáo để trừng phạt nó. Không ngờ, con cáo vùng ra chạy trốn chạy đến Tàng Kinh các, làm sách bốc cháy. Ngọn lửa lớn đã làm tổn hại không ít sách kinh quý giá, suýt nữa gây nên họa

lớn nguy hiểm đến tính mạng. Nhà sư làm công việc phục dịch bị trách phạt.

Nhẽ ra, nhà sư này có thể tìm chiếc lông nhốt con cáo, đưa đến sở thú, hoặc cơ quan quản lý tương ứng, thì sẽ không gây ra họa lớn.

Trong cuộc sống, chúng ta chung sống với người khác, khi giải quyết sự việc nhớ phải đi đường chính, mang một tấm lòng trong sáng, dùng thái độ tốt để chuyển hóa thành sức mạnh ổn thỏa.

Vận dụng biện pháp tối tệ để xử lý sự việc, trút ra nỗi bức bối oán hận của mình, nhất thời có thể hết sức sảng khoái, hết sức hả giận, nhưng họa phúc đi liền nhau, gieo xuống mỗi lửa thì sẽ khó lòng thu dọn, thậm chí hủy hoại sự vật quý giá.

Sự Khen Thương Cao Nhất Dành Cho Một Người

 ó một chàng trai vừa gặp đã yêu một cô gái, bắt đầu điên cuồng theo đuổi cô. Mấy tháng trôi qua, hai người hòa hợp đến nỗi gần như hình bóng không rời. Trước những lời hứa hẹn thề thốt thành khẩn, cô gái đang yêu say đắm cảm động khôn xiết, định bàn chuyện cưới gả với chàng trai.

Cô gái này vừa khéo là bạn tôi. Khi cô đến hỏi ý kiến, tôi đề nghị trước tiên cô hãy bình tĩnh suy nghĩ “Hôn nhân không giống với tình yêu, không những cần đôi bên mến mộ mà còn phải bao dung khuyết điểm của anh ấy. Do đó các cậu cần một chút thời gian để tìm hiểu đối phương thật kỹ. Tình cảm đến nhanh thì đi cũng nhanh, vẫn nên thận trọng một chút quá thì hơn.”

Sau đó, xuất phát từ nhiều nguyên nhân, tình yêu của họ gặp phải sự phản đối của gia đình cô gái, cộng thêm chàng trai tính cách mạnh mẽ, đôi bên thường xảy ra tranh chấp. Hai người càng gây gỗ càng bế tắc, cô gái đau khổ hạ quyết tâm đề nghị chia tay với chàng trai.

Sau khi biết tin, chàng trai không nén nổi cơn giận, Hàng ngày không ngừng dùng tin nhắn và điện thoại oanh tạc cô gái, quát tháo chửi bới, nói hết những lời làm tổn thương đối phương. Bị quấy rầy nhiều lần như vậy, cô gái sợ hãi và phản cảm, cảm thấy đã tin nhầm người, chỉ muốn tháo chạy khỏi cuộc tình này nhanh hơn.

Chàng trai trở nên càng thêm kích động, ngày ngày đến công ty cô gái làm âm ỉ, cố ý khiến cô mất mặt. Anh ta nhiều lần kể lể với người khác rằng mình yêu đối phương tha thiết thế nào, toàn tâm toàn ý trao ra vì cuộc tình này ra sao, vậy mà vì sao cuối cùng người chịu tổn thương vẫn là anh ta?

Anh ta không thể nào nghĩ thông suốt bản thân sai ở đâu. Anh ta nói, anh ta phải chống cự đến cùng với tất cả những người “xem thường” anh ta. Nếu không, sự đơn độc phẫn đấu của anh ta ở thành phố này trong những năm qua sẽ mất đi ý nghĩa.

Tình huống giống như chàng trai này không hiếm thấy. Báo chí, tin tức và cả trên mạng thật ra còn có những trường hợp điên cuồng hơn. Tôi đề nghị cô gái đem những bản tin loại này, thông qua bạn bè bên cạnh chàng trai, chuyển gửi hết cho anh ta, khuyên anh ta hãy nghĩ đến người nhà của mình. Trong những bản tin này, tất cả những người có hành vi cực đoan đều bị pháp luật xét xử trừng phạt.

Trên đời này, rất nhiều người lấy danh nghĩa tình yêu để làm những chuyện điên cuồng, kỳ thực là đang trút ra oán hận tích lũy

nhiều năm của mình.

Nghe nói, nếu cho người giận dữ phát điên một tấm gương, để anh ta soi thấy bản thân, anh ta sẽ kinh ngạc sững sờ. Bởi vì anh ta không nhìn thấy sự điên cuồng mất kiểm soát của mình, khi soi thấy bản thân chân thực trong gương mới tỉnh ngộ.

Anh ta không phải điên cuồng vì tình yêu mà là vì bản thân bị xem thường, vì bản thân kiếm sống trong thành phố lớn không có cảm giác an toàn nên suy sụp phát điên, dây dưa không thôi. Thật ra trường hợp này thuộc về vấn đề tâm lý tương đối nặng.

Thiền ngữ nói: “Tâm như đài gương sáng”, ví tâm với tấm gương lau sạch bụi bặm, soi thấy bản thân nhiều hơn thì có thể loại bỏ khí chất hung ác.

Có nhà tâm lý học nói: “Sự khen thưởng và khuyến khích cao nhất dành cho một người không phải là tiền bạc cũng không phải là vòng nguyệt quế. Sự khen thưởng cao nhất là: cho người đó một tấm gương để người đó ngắm xem mình là người như thế nào.

Nghe nói, sau này anh chàng kia đã bình tĩnh lại, thấy xấu hổ, không còn quấy rầy cô gái nữa.

Mỗi Cô Đơn Của Bạn Là Do Yêu Bản Thân Quá Múc

 hi thuyết trình ở Đại học Stanford của Mỹ, Steve Jobs - cựu Tổng giám đốc điều hành của công ty Apple nói: “Tôi là người may mắn, khi còn rất nhỏ, tôi đã biết mình thích làm gì.”

Thế nhưng trong cuộc sống, không có nhiều người dám nghĩ dám làm, biết mình thích thứ gì liền theo đuổi như Steve Jobs. Suy cho cùng người mạnh dạn thực hiện ý nghĩ của mình là thiểu số. Rất nhiều người quen với việc gửi gắm hy vọng cho người khác y lại người khác để giải quyết vấn đề.

Một anh chàng làm IT vẻ ngoài xuềnh xoàng, còn hay đỏ mặt nói với tôi: “Tôi là người hướng nội, có một đồng nghiệp mới đến bộ phận chúng tôi, rất hoạt bát, tôi muốn mời cô ấy ăn cơm, nhưng không thốt nên lời, muốn nhờ chị giúp đỡ!”. “Rõ ràng thích người ta, vì sao cậu không tự mình hẹn hò chứ?” Tôi cảm thấy rất kỳ lạ. “Ừm, sợ cô ấy không bằng lòng...” Cậu ta do dự một thoáng, vẫn nói ra.

“Nếu cậu không bao giờ dám chủ động thì mãi mãi không thể biết rốt cuộc cô ấy có bằng lòng hay không! Được rồi, giả sử cô ấy nói với cậu: ‘Ồ, không được đâu, hôm nay tan sở em còn có việc, hôm khác nhé.’ Cậu sẽ thế nào?”

“Tôi sẽ rất khó xử, rất mất mặt, trong lòng cảm thấy rất khó chịu.”

“Vì sao trong lòng lại khó chịu như thế?”

“Chắc chắn cô ấy cho rằng tôi quê mùa, không thú vị lắm, vóc người quá thấp...” Cùng với những tính từ tiêu cực gán cho mình càng lúc càng nhiều, sắc mặt cậu ta trở nên càng u ám. Thấy đáng vẻ không tự tin của cậu ta, tôi thật sự giận cho sự cam chịu của cậu: “Sao cậu có thể khẳng định cô ấy có những ý nghĩ này? Đó là cách nhìn của cậu đối với bản thân sao? Nếu là tôi, tôi sẽ an ủi bản thân, cô ấy quả thật có việc, cùng lắm hẹn lại một lần; có lẽ cô ấy cảm thấy cùng ăn cơm tối với một người mới quen quá trịnh trọng, thế thì có thể mời cô ấy cùng ăn cơm trưa ở cơ quan; cũng có lẽ cô ấy đã có bạn trai, không tiện nhận lời mời của cậu.”

Cậu ta cúi đầu im lặng.

“Cuối cùng, nếu cô ấy thật sự không thích cậu, ít nhất cậu có cơ hội hiểu rõ, cô gái dạng nào không bằng lòng qua lại riêng với cậu, đây cũng là một bài học rút ra mà.”

Được tôi ra sức khuyên nhủ, cuối cùng cậu ta đánh bạo gửi tin nhắn mời cô đồng nghiệp đó ăn cơm, cô ấy vui vẻ nhận lời.

Rất nhiều sự việc không hề khó như chúng ta tưởng tượng. Chỉ cần ta không bỏ cuộc, không buông bỏ, bằng lòng sỏi ra bước đầu tiên, nói không chừng có thể dễ dàng giải quyết. Nếu quá sợ mất mặt, sợ bị từ chối, thật ra là ta yêu mình thái quá, lòng hư vinh yêu bản thân vẫn nhiều hơn so với tình yêu thương dành cho người khác.

Bình Tâm Thương Trà Bên Thác Nước Ôn Ao

Một ngày thu mát mẻ, cả đám chúng tôi chợt nảy ý định đi thăm di tích xưa. Ở Hoàng Mai, điểm thu hút người ta nhất là văn hóa Thiền tông. Nơi này đã thai nghén ba đời tổ sư của Thiền tông Trung Quốc là Tứ tổ Đạo Tín*, Ngũ tổ Hoằng Nhẫn* và Lục tổ Huệ Năng*. Từ xưa đã có câu nói “Hoàng Mai thiên hạ Thiền”. Có lẽ, vì sau khi mưa tạnh trời quang đãng, bầu trời của núi Tử Vân xanh ngắt. Con đường núi gập ghềnh uốn lượn đi lên, vượt qua một ngọn núi, chỉ thấy trời nước một màu, cây xanh bao quanh. Chùa Lão Tổ khí thế hiên ngang tọa lạc ngay giữa rừng tre rậm rạp.

Nuôi cá, quét nhà, tụng kinh, chuyển tre, ngắm sao, cuộc sống như thế cho người ta cảm giác ấm áp và thân thiết, hình thành đối lập rõ rệt với sự ồn ã của đô thị. Điều này khiến tôi nhớ đến câu thơ:

*“Xuân có trăm hoa, thu có trăng,
Hạ về gió mát, tuyết động giăng,
Ví lòng thanh thản không lo nghĩ,
Ấy buổi êm đêm chốn thế gian.”**

Đói thì ăn, mệt thì ngủ, nóng thì hóng mát, lạnh thì sưởi ấm. Cái tâm bình thường tức là tự nhiên, không mảy may làm bộ làm tịch, không mảy may phải trái lấy bỏ.

Ừm, thời khắc đẹp dễ như thế, nhất định phải dùng để thưởng vào việc uống trà! Nghĩ vậy, tôi bèn chạy vụt đi lấy nước sôi, lại tìm đến sư tiếp khách ở phòng khách, muốn mượn dùng trà thất nhỏ một lát.

Vị sư phụ trung niên đó nghe xong thỉnh cầu của tôi, nghiêm túc nói: “Nếu thí chủ có lòng ở đâu cũng là trả thất mà! Khi nghỉ ngơi, chúng tôi thường xách mấy phích nước nóng lên núi, ngồi trên một tảng đá lớn bên thác nước uống trà, cảm giác đó thật sự quá hạnh phúc!”

Hóa ra, hạnh phúc lại đơn giản như thế. Bên thác nước ồn ào, cũng có thể yên tĩnh vui vẻ uống trà.

Nghe được lời cảnh tỉnh của sư phụ tiếp khách, tôi cảm thấy rất hổ thẹn vì sự nông cạn và tham lam của nội tâm mình. Cùng là uống trà, thứ các sư phụ uống là tâm cảnh, đơn giản, chẳng có cầu mong gì, còn thứ tôi uống lại là hoàn cảnh, môi trường, niên đại, nội tâm tràn đầy thành kiến và cố chấp, thậm chí là làm bộ làm tịch.

Hạnh phúc luôn ở bên cạnh đợi tôi, nhưng đối với nó, tôi lại nhìn mà không thấy, nghe mà không lọt, thân ở trong phúc nhưng không biết phúc. Trên thực tế, nếu không đồ đi trà còn sót lại trong chén, đổi lại trà nóng, thì làm sao cảm nhận được độ ấm của trà?

Trực Giác Không Tin Được

*T*rước đây có một mẫu quảng cáo truyền hình kinh điển: Một anh chàng trông rất “mốt” chỉ vào chiếc tivi hoa chân múa tay nói: “Bạn cho rằng đây là tivi à? Đây là loa!” Sau đó, lại chỉ vào bộ loa và nói: “Bạn cho rằng đây là loa sao? Đây là tivi”

Mỗi lần gặp một số phiền não trong tình cảm hoặc cuộc sống, tôi đều nảy sinh ảo giác, tưởng như đang phát lại mẫu quảng cáo ấy! Trong cuộc sống, đâu đâu cũng đều là thiên cơ.

Trong hành trình sinh mệnh của chúng là sự xuất hiện của từng giai đoạn mới đều liên quan đến nhân tố nhiều mặt, sự bận rộn bởi đủ thứ người và việc ngày ngày giầy vò đến nỗi ta rã rời, sức cùng lực kiệt. Chịu ảnh hưởng và tiêm nhiễm của cảm giác lo lắng này, tâm trở nên càng lúc càng nóng này, một khi rơi vào thất bại hoặc chịu đả kích trong tình cảm hay sự nghiệp thì sẽ ân hận, từ đó gục ngã không đứng dậy nổi nữa.

Thật ra, giống như mẩu quảng cáo kia - có lúc sự thực mà chúng ta vẫn tưởng chẳng qua là tưởng tượng chủ quan. Rất nhiều phiền não đều bắt nguồn từ nhận thức lệch lạc, muốn giải quyết, thì cần trí tuệ của tâm hồn.

Theo nhà Phật, không thể chỉ dựa vào trực giác để phán đoán về người, việc, vật mà chúng ta gặp trong cuộc sống, nếu không sẽ rơi vào tình cảnh khó khăn.

Có một câu chuyện nhỏ kể rằng, con bọ sống trên người con mèo, ngửi thấy mùi tanh của cừu bèn nhảy lên người cừu, nào ngờ lại bị lông cừu dày cộp làm cho bức bối không thở nổi, cuối cùng còn bị chết đói.

Còn có một câu chuyện, trong rừng rậm, các sư phát hiện giữa lá cây có đốm sáng và cả tiếng vỗ cánh, bèn đồn rằng có quái thú, ai nấy vô cùng hoảng sợ.

Nhà sư trẻ tuổi hỏi pháp sư có tu hành, pháp sư lắc đầu nói, trên thực tế quái thú thật sự là nỗi sợ trong lòng chúng ta, thậm chí chúng ta đã quên tìm hiểu tình hình chân thực rốt cuộc như thế nào.

Sau đó, có người mang đèn pin đi xuyên qua rừng rậm phát hiện đó thật ra là một số chim cú. Những con mắt mở to này, trong lúc chim cú đỗ lại nghỉ ngơi, trông rất giống con người của dã thú.

Đột phá bề ngoài của sự việc, nhận thức bên trong, ta mới không bị sa vào tình cảnh khó khăn mơ hồ. Trực giác của chúng ta thường thường không đáng tin cậy.

Biết Phúc Tức Phúc

 người Trung Quốc đặc biệt thích chữ “Phúc”, mỗi lần xuât
đến, trên cửa nhà nào nhà nấy đều có một chữ “Phúc”
dán ngược, ngụ ý “Phúc đến rồi”, mong rằng luôn giữ
được cái phúc ở lại trong nhà.

Thật ra, cái phúc không thể nào tự dưng mà đến, chúng ta
muốn giữ lại cái phúc lâu dài thì không những phải cầu phúc mà
còn phải tích phúc, tiết phúc, không thể “người ở trong phúc mà
không biết phúc”.

Một trong bốn cao tăng nổi tiếng thời Dân Quốc, Hòa thượng
Hư Vân luôn sống giản dị tiết kiệm. Theo đệ tử của ông nhớ lại,
chùa Chân Như trên núi Vân Cư tỉnh Giang Tây luôn chấp hành gia
phong “nông thiền đều quan trọng như nhau”, nhưng do địa thế
cao, hoa màu không dễ sinh trưởng chỉ có khoai lang dễ sống nên
các sư thường phải ăn khoai lang qua ngày. Hòa thượng Hư Vân,
lúc đó đã một trăm mười bảy tuổi, cháo loãng và rau ông ăn
thường ngày đều lấy từ căn lều lớn, giống hệt với thức ăn của mọi
người. Nếu không có khách, ông không bao giờ thêm một món ăn
nào.

Có lần, hai đệ tử ăn cháo ở chỗ ông, ăn phải vỏ khoai lang, do cát
trữ lâu ngày trong hầm ngâm, nên vừa đắng vừa chát, liền nhổ ra
để trên bàn. Hòa thượng nhìn thấy không nói một lời, đợi mọi
người đều ăn xong, ông lặng lẽ nhặt những vỏ khoai lang ấy lên,
bỏ vào miệng chậm rãi ăn hết. Từ đó, các đệ tử không dám không
ăn vỏ khoai lang nữa.

Sau chuyện này, các đệ tử hỏi hòa thượng: “Thầy đã lớn tuổi như
vậy rồi, trong khi những vỏ khoai lang ấy rất đắng! Sao thầy vẫn ăn
nổi chứ?” Hòa thượng thở dài, nhắc nhở với ngôn từ chân thành,
tình ý sâu xa: “Những thứ này là lương thực đấy! Chỉ cần ăn được
thì không thể lãng phí.”

Bất kể xuân thu đông hạ, Hòa thượng Hư Vân quanh năm mặc một chiếc áo cà sa, mùa đông thêm một chiếc áo bông ở bên trong mùa hè bên trong chỉ mặc một chiếc áo mỏng.

Chiếc chiếu ông ngủ bị rách, liền bảo người dùng vải vá lại giúp ông. Không lâu sau, chiếc chiếu đó lại rách đúng chỗ ấy, thấy không còn cách nào vá lại, mọi người khuyên ông đổi chiếc chiếu mới, không ngờ nghe xong, ông lớn tiếng mắng: “Tốt phúc quá nhỉ! Muốn hưởng thụ việc thường xuyên nằm trên một chiếc chiếu mới.”

Về mặt này, Đại sư Ấn Quang - Tổ sư đời thứ mười ba của Tịnh thổ tông* có chỗ giống nhau khiến người ta kinh ngạc. Đại sư mỗi bữa chỉ hạn chế một đĩa rau một bát cơm, ăn đến trong bát không sót một hạt cơm, lại dùng nước đun sôi tráng qua uống sạch. Một chiếc áo dài của ông được mặc suốt hai mươi năm, một sợi dây thừng để buộc hành lý được dùng năm mươi năm. Nếu là giấy có chữ, ông nhất định trước tiên cắt đi chỗ có chữ, chỗ không chữ dùng vào việc khác. Sau khi nhận được thư, ông lật trái phong bì, dán lại để sau này lại dùng. Từ đó, ta có thể thấy rõ sự tiếc phúc của Đại sư Ấn Quang.

Các bậc Tổ sư Đại đức như Hòa thượng Hư Vân, Đại sư Ấn Quang còn không dám tùy ý lãng phí, phí phạm của trời, hướng chỉ người bình thường như chúng ta?

Đời người biết phúc càng phải tiếc phúc. Một người. hiểu được hàm nghĩa của hạnh phúc sẽ trân trọng mọi thứ hiện có, không những khiến dòng nước nhỏ chảy xa, mà còn tìm được phương pháp chính xác tăng thu giảm chi để hạnh phúc tiếp tục phát triển, trở nên lâu dài hơn chứ không phải trong thoáng chốc đã dùng hết cái phúc.

Tây Hi Sinh Trưởng

Rất nhiều năm trước, tôi từng đọc *Hạt cải dầu* của nhà văn Đài Loan Liêu Huy Anh. Bà dùng góc nhìn riêng có của phái nữ đối mặt với hoàn cảnh sinh tồn khó khăn của những nhân vật dưới đáy xã hội, khiến người ta có ấn tượng sâu sắc.

Trong tiểu thuyết, người Mẫn Nam* dùng “hạt cải dầu” để ví với số phận của phụ nữ vùng này, ý chỉ trong cơ thể nhỏ bé yếu đuối của họ ẩn giấu sức sống mạnh mẽ, giống như hạt hoa cải dầu bay theo gió, rơi đến mảnh đất nào thì mọc lên ở đấy.

Từ xưa đến nay, vùng ven biển Mẫn Nam đất chật người đông, đất đai cằn cỗi, vì kiếm sống và phát triển, người địa phương buộc phải rời xa quê hương ra ngoài mưu sinh. Còn phụ nữ Mẫn Nam ở lại phần lớn đều một mình cáng đáng gánh nặng chăm sóc người già và quán xuyến việc nhà, mấy mươi năm như một ngày, lặng lẽ cống hiến cho gia đình, chịu thương chịu khó, không rời không bỏ, gập sao yên vậy, truyền thụ và kế thừa đạo đức tốt đẹp truyền thống của dân tộc Trung Hoa.

Tuy nhiên, đối với hầu hết mọi người, bốn chữ “gập sao yên vậy” này có chút ý vị thỏa hiệp và bất lực. Trong bối cảnh kinh tế toàn cầu hóa, một kẻ thiếu ý chí phấn đấu và dã tâm rất dễ bị người ta dẫn cái nhãn “tâm thường” lên người. Đứng trước quá nhiều cơ hội, mọi người đều nóng lòng muốn thử, hùng hục hoài bão định làm nên một phen sự nghiệp, cho rằng phải dám phấn đấu, dám tranh đoạt, quét sạch mọi chông gai trên đường, cuối cùng mới có thể xuất sắc hơn người.

Dưới sự thúc đẩy của ý thức mạnh mẽ về hoạn nạn khốn khó này, mọi người thường bất mãn đối với trạng thái sinh hoạt hiện

có. Cứ thế, hết ngày này sang ngày khác, hết năm này sang năm khác, để sống tốt hơn, chúng ta không thể không suốt ngày bôn ba; để khiến bố mẹ cảm thấy mừng vui thanh thản, chúng ta không thể không cố gắng học tập; để theo đuổi tình cảm nam nữ, danh lợi của cải, chúng ta thân bất do kỷ trong cuộc sống rối rắm phức tạp, đến nỗi tâm hồn cuồng loạn khó lòng nghỉ ngơi, suốt ngày không được yên ổn.

Thế nhưng rất nhiều lúc, đời người không thể vận hành theo quỹ đạo đã định. Lúc này, nếu có thể tôi luyện nên một trái tim gập sao yên vạy, không bận tâm đến điều hơn lẽ thiệt, biết tùy theo nhân duyên, thuận thế mà làm, có lẽ bạn sẽ thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Có một hòa thượng già và một chú tiểu sống trong ngôi chùa nhỏ ở làng núi. Mùa thu, chú tiểu mua về một túi hạt cỏ, cẩn thận gieo trên bãi cỏ trước chùa, mong đợi đến mùa xuân sang năm, bãi cỏ khô vàng này khôi phục sức sống đầy màu xanh.

Khổ nỗi, vừa gieo xuống thì gió lớn đã thổi phân nửa hạt cỏ đi mất. Chú tiểu lo lắng: “ Sư phụ! Hạt cỏ gieo xuống đều bị gió lớn thổi đi rồi!” Hòa thượng già cười đáp: “Không sao, hơn nửa hạt cỏ bị thổi đi đều rỗng ruột, cho dù gieo xuống cũng khó nảy mầm.”

Chú tiểu đành tiếp tục vùi đầu làm việc. Vừa gieo xong, không biết một đàn chim sẻ từ đâu bay đến, đậu trên bãi cỏ, mổ những hạt cỏ chưa bị thổi đi. Chú tiểu lập tức cuống quýt giậm chân: “Sư phụ, hỏng chuyện rồi! Hạt cỏ còn lại đều bị chim sẻ ăn mất rồi!”

Hòa thượng già lại ôn tồn an ủi: “Hạt cỏ nhiều như thế, chim sẻ không ăn hết được đâu.”

Đêm đó, đột nhiên trời đổ mưa to. Chú tiểu nghĩ đến những hạt cỏ vừa gieo, nằm trên giường trần trọc, gần như suốt đêm không ngủ. Sáng hôm sau, chú vội vàng chạy ra bãi cỏ xem xét, phát hiện

quả nhiên hạt cỏ không còn nữa. Chú tiểu ủ rũ nói: “Sư phụ, việc làm hôm qua thành công cốc rồi, hạt cỏ đã bị cơn mưa to đêm qua cuốn đi hết” Nhưng hòa thượng già vẫn khoan thai nói: “Hạt cỏ bị cuốn đến đâu thì sẽ nảy mầm ở đó, tùy duyên thôi!”

Chớp mắt, mùa xuân năm sau đã đến, trên bãi cỏ ngoài một vạt lớn cỏ non xanh mướt mọc lên, còn có một số hoa dại hé nở. Lần này, chú tiểu vui mừng vỗ tay cười mãi. Hòa thượng già điềm đạm nói: “Tùy hỉ!”

Người xưa có câu: “Tính việc ở người, xong việc nhờ trời, không thể cưỡng cầu.” Khi sự việc trái với ý nguyện, có nóng vội cũng không nóng vội được. Thế thì, chúng ta chỉ có thể làm theo lời hòa thượng già: tùy duyên.

Dứt khoát không để ý đến nữa, tất cả tùy nó đi thôi! Kiên nhẫn trải qua những ngày tháng tồi tệ nhất, đợi đến khi điều kiện chín muồi, tự nhiên trăng đến rằm trăng sẽ tròn, dưa chín thì rụng.

Tùy hỉ sinh trưởng, tự nhiên thu hoạch thứ bạn muốn thu hoạch.

Cha Con Tự Do

Mùa hè năm ngoái, khi đi công tác, tôi gặp mưa to dai dẳng ở sân bay, chuyến bay bị hoãn. Trong lúc chờ đợi, có lẽ vì chúng tôi chỉ là bè nước gặp nhau, một phụ nữ trung niên ăn mặc đẹp đã tâm sự với tôi hơn ba tiếng.

Trong cuộc trò chuyện, cô thở dài nói, sự chăm sóc mà cô dành cho con trai về mặt sinh hoạt có thể nói là chu đáo, hơn nữa cũng

rất quan tâm con về mặt học tập, vậy mà con trai đang học đại học ở Úc luôn khùng khỉnh với gia đình.

Lúc con còn ở trong nước, họ không tiếc tiền cho con học trường tư thục tốt nhất. Để bầu bạn con học tập, họ còn mua một căn hộ trong khu trường học ở Úc, cô xin nghỉ việc, làm bà nội trợ, chồng ở lại trong nước lo liệu việc kinh doanh của gia tộc, liên tục qua lại giữa hai nơi.

Khổ nỗi, con trai không học khoa Thương mại theo mong đợi của gia đình mà tự lựa chọn chuyên ngành Thiết kế Nghệ thuật. Điều khiến cô ăn ngủ khó yên nhất là con không những thường xuyên tụ tập một số bạn bè đêm khuya phóng xe điên cuồng mà còn nộp đơn xin nghỉ học một năm đi châu Phi dạy học tình nguyện,

Cô nói, để thỏa mãn yêu cầu của con trai, có thể nói họ răm rắp chiều theo con, hận không thể moi cả trái tim ra cho con. “So với rất nhiều người, nó không lo cái ăn cái mặc, nhưng lúc nào cũng nói sống rất buồn chán, rất bức bối. Rốt cuộc con trai tôi làm sao vậy, nó cứ tiếp tục như thế thì hỏng hết!”

Nghe xong tâm sự trăm mối âu lo của người phụ nữ này, tôi đành than thở tấm lòng của cha mẹ trên đời thật đáng thương! Theo tôi thấy, con trai cô là một thanh niên có cách nghĩ, có cá tính.

Dưới sự che chở từng li từng tí của cha mẹ, cậu thanh niên ngộ nghĩnh không chịu gò bó này không hề thỏa mãn, cậu muốn tìm tòi chân tướng của cuộc đời và bức thiết muốn biết: Con người từ đâu đến, phải đi đâu? Sống, rốt cuộc là vì điều gì?

Thật ra, điều mà đứa con này thật sự cần là tình yêu thương và sự bầu bạn. Đây lại là thứ mà cha mẹ không cho cậu.

Vấn đề không nằm ở cậu thanh niên, mà bắt nguồn từ người phụ nữ này và chồng cô. Họ ôm đồm mọi chuyện, để con không lo cái ăn cái mặc, muốn xây dựng một thế giới an toàn, phòng chống rủi ro trong quá trình trưởng thành của con, đồng thời, cũng tước đoạt cơ hội thăm dò phát hiện niềm vui trong đời mình của con.

Thế là, cậu thanh niên này dốc toàn bộ sức lực vào việc thoát khỏi niềm mong đợi của cha mẹ, tràn đầy oán hận đối với sự ôm đồm của họ. Trên bản chất, đây là nỗi tuyệt vọng và sự kháng cự, cũng là sự tiêu hao tuổi thanh xuân một cách bất đắc dĩ.

Chính vì sinh mệnh con người khó có được mà dễ mất đi, nên người làm cha mẹ không những phải thỏa mãn nhu cầu ham muốn hưởng thụ vật chất của con cái mà còn có trách nhiệm bầu bạn với con để tìm được phương hướng cuộc đời đúng đắn. Có những việc, con trẻ phải hoàn thành một mình, cha mẹ giúp con phát hiện nhu cầu của mình, để con tự theo đuổi, thực hiện là được.

Điều cha mẹ cần làm không phải là dắt tay, mà là mạnh dạn buông tay, cho con cơ hội độc lập giải quyết vấn đề, để con tự nhiên khôn lớn, chỉ giúp đỡ vào thời khắc máu chốt.

Lời Hay Là Báu Vật Trên Đời

 gôn ngữ của con người chỉ có hai loại, một loại là lời hay, một loại là lời dở.

Dương Dương con trai của bạn tôi, năm nay vừa lên lớp Tám. Đứa trẻ này từ bé đã có tính cách hướng nội, làm bài tập cũng rất qua loa, thường vừa làm vừa chơi trò “kéo dài thời gian”.

Học kỳ này, lớp Dương Dương đổi thầy giáo tiếng Anh mới. Nhưng Dương Dương không muốn nghe thầy giáo này giảng bài, cho rằng thầy dạy không hay bằng thầy giáo lúc trước, dần dần mất đi hứng thú đối với học tập, bài vở càng ngày càng sa sút. Bị phê bình, cháu dứt khoát cố ý làm ngược lại lời thầy cô và phụ huynh, không làm bài tập cũng không nghiêm túc nghe giảng, đi trễ về sớm là chuyện như cơm bữa.

Tháng trước, bạn tôi phát hiện Dương Dương trốn học, đến quán net chơi game. Sau khi bị trách mắng một trận, Dương Dương bắt đầu táo tợn, trốn học, có lúc còn cả đêm không về nhà. Trước lời gạn hỏi của bố mẹ, cháu đều đáp: “Cần bố mẹ quản à?” với vẻ mặt mất kiên nhẫn.

“Bảo nó lên lớp nghe giảng cho tử tế, nó không nghe; bảo nó làm bài tập cho đàng hoàng, nó không chuyên tâm, còn thường xuyên nhốt mình trong phòng không ra ngoài, cũng không cho chúng tôi vào. Thật là tức chết đi được!” Nói đến biểu hiện của con trai, bạn tôi nổi trận lôi đình, tỏ vẻ hận sắt không rèn thành thép được.

Chẳng lẽ thật sự là con trẻ đã sai sao? Tôi đến phòng Dương Dương đưa hoa quả cho cháu, để tránh cháu phản cảm, tôi không nói thẳng chuyện học tập với cháu mà trước tiên bắt đầu từ việc xin chỉ vẽ về trò chơi trên mạng mà cháu thạo nhất, dần dần đổi lấy sự tin tưởng của cháu, cháu đã chịu nói chuyện.

“Dì ơi, cháu thật sự không muốn đến trường.”

“Vì sao cháu không muốn đến trường? Nghe nói cháu đánh bóng rổ cũng giỏi lắm mà!”

“Họ đều chỉ quan tâm thành tích của cháu, ngày ngày cứ nói cháu thế này không được thế kia không được, cháu chưa từng nghe một lời hay nào.” Dương Dương phụng phịu nói.

Tôi đề nghị cô bạn, sau này khi tức giận đừng dạy dỗ con. Một phút sau, đợi cảm xúc của mình lắng dịu rồi mới xử lý theo kiểu đánh giá đúng sai căn cứ bản chất sự việc, cố gắng hết sức đừng nói những lời làm tổn thương lòng tự ái của con. Đứa trẻ ở thời kỳ ngộ ngược càng cần sự thấu hiểu và kiên nhẫn hướng dẫn của bố mẹ, chứ không phải con vừa có sai sót liền dùng đánh mắng để giải quyết vấn đề.

Có ai lại muốn ngày ngày nghe thấy những lời trách mắng như tát nước vào mặt kia chứ? Người xưa dạy: “Dao sắc cắt vào da thịt thì vết thương vẫn dễ khép miệng, nhưng lời nói cay nghiệt làm tổn thương người ta thì oán hận khó tiêu tan.” Khi chúng ta bùng bùng lửa giận, thường nói không lựa lời, thốt ra những lời làm tổn thương người khác, gây nên hậu quả không thể cứu vãn.

Khi con trẻ vì phạm lỗi mà cảm thấy ỉu rũ, nếu chúng ta bình tĩnh hòa nhã nói chuyện với con, kịp thời cho con sự an ủi và cổ vũ, sẽ khiến con phấn chấn trở lại, lòng tự tin tăng gấp bội. Còn những lời chỉ trích, quát mắng thì sẽ làm tổn thương rất lớn đến tính tích cực và độc lập của con, thậm chí khiến con buồn bã kém vui, mờ mịt bơ vơ.

Thiền sư Sengai* là cao tăng thời kỳ Edo của Nhật Bản, ông không bao giờ dùng giọng điệu quyền uy để trách mắng đệ tử, mà dùng trí tuệ và từ bi để cảm hóa họ, chỉ ra con đường trưởng thành đúng đắn cho mọi người.

Trong ngôi chùa mà Thiền sư Sengai ở, một vài đệ tử bướng bỉnh thường trèo tường ra ngoài vui chơi vào đêm khuya, điều này hiển nhiên đã làm trái quy củ.

Một buổi tối, khi đi tuần, Thiền sư Sengai phát hiện có một chiếc ghế chân cao đặt ở góc tường. Ông không nói cho người khác biết,

chỉ tiện tay dời chiếc ghế đi, bản thân đứng ở chỗ để ghế, lặng lẽ chờ các đệ tử trở về.

Đêm khuya người vắng, các đệ tử vượt tường trở về, không biết chiếc ghế đã bị dời đi, vừa nhấc chân liền giẫm lên đầu Thiền sư Sengai, sau đó nhảy xuống đất mới nhìn rõ là thiền sư, lập tức kinh hãi luống cuống không biết nên làm thế nào mới phải! Nào ngờ, Thiền sư Sengai lại an ủi: “Đêm khuya sương dày, các con phải chú ý sức khỏe nhé, đừng để bị lạnh, mau về mặc thêm chiếc áo đi.” Từ đó về sau, hơn một trăm đệ tử trong chùa không còn ai ra ngoài chơi đêm nữa.

Có thể nói Thiền sư Sengai đã phát dương đặc sắc tự giáo dục của cửa Phật đến cực điểm. Có câu: “Dùng lời nói để truyền thụ không bằng dùng hành động để làm mẫu”. Chỉ trong tích tắc, một câu nói thân thiết. quan tâm đã thắp sáng ngọn đèn trong lòng các đệ tử. Ánh sáng đó tỏa ra không những chiếu sáng con đường đi đêm của họ mà còn khiến họ ý thức được sai lầm của mình, từ đó sinh lòng sám hối, chủ động sửa sai, tự thay đổi.

Pháp sư Tinh Vân*, người sáng lập Phật Quang Sơn tại Đài Loan hoàng pháp* đã hơn bảy mươi năm. Ông dạy người không biết mệt mỏi, đệ tử rất đông luôn đề xướng “dùng khích lệ thay thế quở trách, dùng khen ngợi thay thế quát mắng”. Pháp sư Tinh Vân cho rằng, đây không những là phương pháp tốt nhất trong giáo dục mà còn là cao chiêu hay nhất trong đối nhân xử thế. Mỗi người chúng ta đều cần sự quan tâm yêu thương. Do đó, trong quá trình chung sống với người khác, bất kể là giữa vợ chồng, con cái hay giữa cấp trên và cấp dưới, giữa đồng nghiệp, bạn học, chúng ta đều phải làm từng chút một, từ từng lời nói từng hành động tạo thành thói quen thường nói những lời yêu thương. Bản thân ngôn ngữ đã có sức mạnh, lời nói yêu thương khiến đối phương cảm nhận được sự

quan tâm như mưa bụi gió xuân, lặng lẽ thấm nhuần vạn vật. Dùng ngôn từ khen ngợi, khẳng định để trao cho lời chúc phúc, dùng ánh mắt hiền từ, khích lệ để kết mối duyên lành, giải quyết mâu thuẫn và ngăn cách một cách tích cực.

Tâm Dũng Mạnh Tâm Lâu Dài

*T*rong cuộc sống hiện thực, có thể nói, người kiên trì làm một việc nào đó lâu dài hiếm hoi như lông phụng sừng lân. Giống như người thích chạy bộ rất nhiều, song người ngày ngày chạy bộ không nhiều; người có ước mơ vô số, nhưng người kiên trì theo đuổi ước mơ ít ỏi; người thích đọc sách đầy rẫy, mà người đọc sách hàng ngày lèo tèo. Vì vậy, kinh sách nói: “Tâm dũng mạnh dễ phát, tâm lâu dài khó cầu.”

Khi phỏng vấn một người mới nổi tiếng trên mạng, anh nói với tôi một câu thế này: “Người trẻ tuổi, bất kể làm công việc gì, cũng đừng xem mình là người làm công, nếu không, mãi mãi đều là kẻ làm công.”

Anh lĩnh ngộ được điều tâm đắc này khi làm việc tại một trung tâm kinh doanh thời trang. Trong lúc các đồng nghiệp ngày ngày phàn nàn lương ít việc nhiều, làm việc qua loa cho xong chuyện, anh lại hàng ngày đều là người đầu tiên đến công ty và là người cuối cùng ra về, để tâm nghiên ngẫm từng chi tiết trong quản lý doanh nghiệp.

Năm năm sau, anh từ bỏ chức vụ Tổng giám sát điều hành lương cao, cùng mấy người bạn học thời đại học sáng lập thương

hiệu thời trang của mình, do định vị rõ ràng nên chỉ trong nửa năm ngắn ngủi đã trở thành thương hiệu bán chạy trên mạng.

Trải nghiệm của anh đối lập rõ rệt với rất nhiều người liên tục nhảy việc, chuyển ngành hiện nay. Hiển nhiên anh đã lĩnh ngộ được, có những việc cần chuyên chú, cần kiên trì, thay vì tung lưới rộng, chi bằng tập trung tinh lực đào một cái giếng thật sâu mới nhìn thấy dòng nước trong vắt ngọt lịm tuôn ra.

Là dân công sở, thường ngày làm nhiều hay làm ít, làm tốt hay làm tệ trong công việc, kết quả cuối cùng không giống nhau. Một người đi đến tình cảnh nào, hoàn toàn do bản thân người ấy quyết định chứ không phải do sếp của anh ta.

Bị sếp trách mắng bị cấp trên quát nạt, thật ra đều chỉ như mây bay gió thoảng. Việc duy nhất bạn phải làm hiện tại chính là nhận định chính xác mục tiêu, làm ra làm, chuyên tâm kiên trì làm tiếp, mỗi ngày trưởng thành một chút, cuối cùng thể hiện ra giá trị độc đáo của mình.

Nếu chỉ chăm chăm vào cái lợi trước mắt, không thể kiên trì đến cùng, vừa bị mắng liền lập tức đổi việc, đổi nghề, đổi tới đổi lui, chỉ khiến tâm thái nông nổi hơn, cuối cùng không thành công một việc nào cả.

Tôi nghe một vị sư phụ kể một câu chuyện. Một thanh niên đầu óc linh hoạt và có dã tâm đặt ra mục tiêu cho mình, chính là trước bốn mươi tuổi anh phải trở thành triệu phú. Để hoàn thành ước mơ này, anh đã ra ngoài phấn đấu từ rất sớm, cố gắng làm việc kiếm tiền.

Thế nhưng, chẳng bao lâu anh đã hối hận. Anh cảm thấy, chỉ dựa vào việc làm công cho người khác như thế này thì khả năng trở thành triệu phú rất nhỏ. Thế là anh đã bỏ việc, tay trắng khởi nghiệp.

Sau đó, anh lần lượt thử vô số cách: đến một số địa phương bán vải, mở tiệm nhỏ, bán điện thoại di động... Việc kinh doanh nào kiếm được tiền nhiều nhất, anh cấp tốc làm việc đó.

Khổ nổi, lăn lộn mấy năm, anh không những không thực hiện được ước mơ mà còn giống như con gấu nhỏ bẻ ngô trong truyện cổ tích, vừa bẻ vừa vút suốt dọc đường đã chẳng có thu hoạch gì, còn thua hết tài sản trong nhà.

Vợ anh không thể nhịn nổi nữa, chạy đến chùa năn nỉ một vị sư phụ đức cao vọng trọng: “Sư phụ à, xin thầy chỉ bảo cho chồng con tỉnh ngộ, để anh ấy thiết thực nghiêm túc làm tốt dù chỉ là một việc.” Sư phụ lắng nghe lời khẩn cầu của người vợ rồi bảo: “Hãy mời chồng con đích thân đến chùa một chuyến!”

Để qua loa với vợ thanh niên nọ đành đến chùa. Sư phụ dẫn anh ra sân sau, trên nền gạch của mảnh sân đầy lá rụng. Sư phụ chỉ những chiếc lá ấy nói với anh: “Nếu con có thể quét sạch lá rụng trong sân thì ta sẽ truyền thụ cho con bí quyết làm thế nào trở thành triệu phú.”

Tuy nửa tin nửa ngờ nhưng thấy sư phụ nghiêm túc như vậy, thanh niên nọ vẫn quyết định làm, dù sao so với thân phận triệu phú, chuyện quét xong một cái sân thật sự nhỏ nhặt không đáng kể.

Lấy chổi bắt đầu quét sân, chẳng dễ dàng gì mới quét từ đầu này sân sang đầu kia, ngẩng đầu lên, lá rụng lại rơi đầy trên mặt đất vừa quét sạch. Anh vô cùng ảo não, đành cố quét nhanh hơn.

Cứ thế, anh đã quét cả ngày, song lá vẫn không ngừng rơi xuống. Cuối cùng anh mất kiên nhẫn, dùng dùng tức giận vút chổi xuống đất, chất vãn sư phụ vì sao phải đùa bỡn mình.

Sư phụ nhìn anh bằng ánh mắt bình tĩnh như nước và nói: “Trong lòng con có dục vọng một triệu, nhưng trong tay chỉ có lòng kiên nhẫn một ngày. Làm việc chỉ có tâm dũng mãnh mà không có tâm lâu dài, làm sao có được của cải chứ?”

Người trẻ tuổi đến thành phố lớn phiêu bạt, trong lòng ôm ấp lý tưởng, nôn nóng muốn thành công, cái tâm cũng dao động bất định theo. Người công thành danh toại không những phải có đầu óc thông minh hơn người mà còn phải có lòng kiên nhẫn chịu được hiu quạnh.

Thiền sư Hoàng Bá Hy Vận* nói:

“Vượt khỏi trần lao việc chẳng thường,

Đầu dây nắm chặt giữ lập trường.

Chẳng phải một phen xương lạnh buốt,

*Hoa mai đâu dễ gửi mùi hương”**

Một phen xương lạnh buốt này, không phải đôi ba ngày, mà là năm năm tháng tháng. Ngoài dũng mãnh, còn cần có lòng kiên nhẫn dài lâu.

Chương 5

Ứng dụng Đèn Ắt với ngày tháng loạn lãc

心自得中

Chỗ Dự Khuyết Đầu Tiên

Có một câu chuyện nhỏ về cách làm việc rất thú vị. Bạn gọi điện thoại đến Mexico, hoặc bất cứ nơi nào khác mà bạn muốn đi, nhớ rằng, nhất định phải là bạn tự gọi, đừng nhờ công ty du lịch hoặc trợ lý của bạn gọi thay. Nếu bạn gọi điện thoại đi, câu trả lời nhận được là “Hết chỗ rồi”, bạn hãy hỏi tên của đối phương, sau đó nói với người ấy:

“Thưa chị (hoặc anh) xx, tuy các bạn có một trăm phòng đều được đặt rồi, nhưng theo kinh nghiệm trước đây, trong lòng bạn và tôi đều rõ, trong một trăm người đặt phòng ấy, dù sao cũng có người không đến! Có lẽ do nguyên nhân sức khỏe, có lẽ do việc kinh doanh không thể dành thời gian đi được, có lẽ... Tóm lại bất kể thế nào, trong một trăm người này, chắc chắn sẽ có người không đến được. Nói cách khác, nhất định sẽ có phòng trống, có điều hiện nay vẫn chưa biết rốt cuộc là ai sẽ không thể đến mà thôi. Còn yêu cầu của tôi không phải là đòi bạn cho tôi một căn phòng đặt trước, chỉ là nhờ bạn xếp tôi vào vị trí đầu tiên trong danh sách dự khuyết, vì tôi tin chắc đến lúc đó ắt hẳn sẽ có phòng trống.

Bây giờ tôi sẽ chuyển khoản chi phí khách sạn. Khi có phòng trống, bạn có thể gọi điện thoại thông báo cho tôi. Lúc đến, tôi sẽ vô cùng cảm kích bạn!”

Tiếp theo, nói cho đối phương biết tên và phương thức liên lạc của bạn, sau khi cúp máy lập tức chuyển khoản. Có lẽ bạn sẽ bảo: “Phương pháp

này quá đơn giản!” Quả thật phương pháp này đơn giản, nhưng lại thử đầu trúng đấy.

Tiểu Phi là sinh viên Học viện Máy tính của một trường Đại học Kỹ thuật, học chuyên ngành An toàn mạng, tính cách cậu hướng nội, không giỏi ăn nói. Khi tốt nghiệp, tôi hơi lo lắng cho cậu, sợ cậu không tìm được việc làm tốt. Nào ngờ, do sức nhẫn nại và dẻo dai không lay chuyển của cậu, vậy mà lại thành công, đã vào một công ty IT nổi tiếng ở Tô Châu.

Lúc đó, sau khi tổ chức ngày hội việc làm ở trường, công ty ấy đã tuyển đủ số người. Nhưng Tiểu Phi không nản lòng, liền tìm đến người phụ trách tuyển dụng năn nỉ cho cậu một chỗ dự khuyết. Sau đó, phỏng vấn, cuối cùng cậu được xác định là nhân viên. dự định tuyển dụng. Lại vì có người sau khi ký hợp đồng lại hủy bỏ, như vậy, cậu theo lẽ đương nhiên được tuyển dụng chính thức.

Nếu bạn không thể có được phòng đặt trước, nhất định phải nghĩ đủ mọi cách để đối phương xếp bạn ở vị trí đầu tiên của danh sách dự khuyết; nếu mục đích của bạn chưa đạt được, cũng nhất định phải nghĩ cách làm người dự khuyết đầu tiên.

Làm vậy, thông thường có thể đạt được hiệu quả như mong đợi của bạn.

Nhạc Sĩ Trong Chùa

Tôi gặp một số người lười biếng sống tạm bợ qua ngày, hoặc người tiêu cực lẫn công, ứng phó công việc, mọi người thường thốt ra lời phê bình: “Làm hòa thượng một ngày, gõ chuông một ngày”.

Thật ra đây hoàn toàn là một sự hiểu lầm. Nhất là việc gõ chuông, trông có vẻ đơn giản, kỳ thực không hề đơn giản.

Một buổi sáng sớm, trong chùa vọng ra một tràng tiếng chuông êm ái du dương. Phương trượng nhắm mắt, chăm chú lắng nghe, tiếng chuông vừa dứt, ông hỏi thị giả*: “Sáng nay người gõ chuông là ai?” Thị giả đáp:

“Là một tiểu sa di* mới đến trọ lại để tham quan học tập ạ.” Phương trượng gật đầu, dẫn dò thị giả gọi tiểu sa di này đến. Ông hỏi tiểu sa di: “Sáng nay con gõ chuông với tâm trạng thế nào nhỉ?”

Tiểu sa di không biết vì sao phương trượng lại chỉ đích danh muốn gặp mình, trả lời với vẻ hơi sợ sệt: “Mỗi ngày con đều chỉ vì gõ chuông mà gõ chuông ạ, không có tâm trạng đặc biệt gì cả.”

“Không hẳn đâu nhỉ? Khi con gõ chuông chắc chắn trong lòng đang nghĩ gì đó, tiếng chuông hôm nay nghe khác hẳn mọi khi, vang vọng, sâu xa, tràn đầy từ bi.”

Tiểu sa di cúi đầu trầm tư, sau đó thưa: “Con quả thực không có ý nghĩ gì cả, có điều, nếu đã chọn xuất gia tu hành, thì phải nghiêm túc tận tâm tận lực làm tốt công việc thuộc bốn phận.”

Phương trượng nghe xong hết sức hài lòng, bảo: “Làm hòa thượng một ngày thì phải gõ chuông thật tốt một ngày, như vậy mới trở thành người tài giỏi, có thể làm việc lớn.

Đối với một nhân viên, nếu cũng đạt được sự tỉ mỉ chu đáo này thì sẽ trở thành người đáng được tin cậy trong doanh nghiệp, có được nhiều không gian phát triển hơn nơi công sở.

Sa Sa là Giám đốc Thị trường của một công ty nhãn hiệu Mẹ và Bé, mái tóc cắt ngắn gọn gàng, xưa nay nổi tiếng trong ngành vì sự thận trọng vững vàng, giỏi giang già dặn. Cho dù cuối tuần được nghỉ, cô cũng không ngừng trao đổi nghiệp vụ với các đại lý khu vực qua điện thoại và email. Như vậy, thứ Hai vừa đi làm, cô liền có thể giải quyết ổn thỏa những sự vụ cấp bách, quan trọng nhất.

Tuy nhiên, lúc mới đi làm, Sa Sa cũng là một tay lính mới. Năm đó, công ty cử cô đến thành phố A khảo sát thị trường. Cô nhìn thấy đám đông rộn ràng nhộn nhịp và xe cộ như nước chảy trong thành phố này, rất đổi hưng phấn, vội vàng về công ty báo cáo, nói mình phát hiện thị trường của thành phố này có tiềm lực rất lớn.

Sa Sa cho rằng mình đã hoàn thành nhiệm vụ, nào ngờ sếp rất không hài lòng, cau mày hỏi: “Đặt cửa hàng chuyên doanh, căn cứ của cô là gì?”

Hệ thống giá cả sản phẩm và sách lược thị trường của chúng ta có hợp lý với khu vực này không?” Sa Sa bị một loạt câu hỏi làm cho nghẹn lời, sắp mắng cô té tát một trận.

Ngay sau đó, công ty lại cử một nhân viên lão làng đi. Anh làm việc cực kỳ cẩn thận, bỏ ra gần một tháng điều tra tình hình cơ sở hạ tầng, giao thông, mùa ế hàng và đắt hàng của thị trường thành phố A, còn đi từng nhà từng hộ thăm những cửa hàng chủ yếu, tìm hiểu kết cấu tiêu dùng và đặc điểm nhu cầu của người địa phương, và số lượng mạng đầu cuối.

Trong báo cáo của mình, anh không những thuật lại tỉ mỉ tình hình điều tra được mà còn đề ra phương án giải quyết cụ thể đối với các vấn đề như chiêu mộ đại lý, mặt bằng, trưng bày, giá đặc biệt... Đọc được báo cáo với nội dung tường tận xác thực này, Sa Sa lập tức tâm phục khẩu phục, cảm thấy trong thoáng chốc mình đã trưởng thành rất nhiều.

Rất nhiều người nơi công sở giống như Sa Sa năm xưa, hàng ngày tất bật đi làm và tan sở, khi làm việc chỉ thỏa mãn với việc làm xong mà đã xem nhẹ vấn đề làm thế nào hoàn thành công việc nên làm đến nơi đến chốn. Theo họ thấy, bản thân chỉ là nhân viên bình thường làm công ăn lương, nên không ngừng đứng núi này trông núi nọ. Còn doanh nghiệp có thể trở nên lớn mạnh hay không, đó là chuyện của sếp, chẳng liên quan đến mình.

Trên thực tế, “Làm hòa thượng một ngày thì phải gõ chuông thật tốt một ngày”, gõ chuông cũng có sự khác biệt vang vọng hay không, nghiêm túc hay không, chuyên tâm hay không. Người qua loa chỉ lừa dối được bản thân chứ không lừa dối được người khác, càng không lừa dối được bề trên có kinh nghiệm. Gõ chuông tốt, thành kính nghiêm túc, chính là nghiêm túc diễn tấu âm nhạc. Hòa thượng như vậy có thể sánh với nhạc sĩ xuất sắc cõi tục, cảm xúc trực tiếp cảm hóa nội tâm con người, kích thích lòng khao khát của con người.

Chúng ta chịu trách nhiệm với tương lai của mình. Mỗi một việc chúng ta đang làm đều đáng được nghiêm túc mà làm, càng phải để tâm mà làm.

Phái Hành Động

Do công việc, tôi luôn bị người ta xem là đối tượng giải bày. Tuy nhiên, cảm nhận cá nhân của tôi là phần lớn mọi người không phải thật sự muốn tìm kiếm sự giúp đỡ, giải quyết hoang mang, mà là gấp gáp tìm một “hốc cây” thổ lộ tâm sự, lảm bảm một hồi, để cảm xúc tiêu cực tích tụ được trút ra.

Cô bạn A là người phụ trách tài chính của công ty, người mới của bộ phận cô khá nhiều, công việc cũng nhiều, làm thêm giờ là chuyện như cơm bữa. Cô đi làm đến một tuần trước ngày dự sinh mới nghỉ. Sinh con chưa được mấy hôm, trong vòng một ngày sếp đã gọi tận mấy cuộc điện thoại cho cô, hỏi đã nhận được khoản thanh toán theo tiến độ công trình chưa, lại thúc giục cô sau Tết đi làm. Trong lòng nôn nóng, cô đột nhiên bị mất sữa, còn đêm đêm mất ngủ, ở cũ cũng không yên ổn.

Sau khi tốt nghiệp nghiên cứu sinh, để ở lại thành phố, bạn học B đã khăng khăng lấy con gái của Viện trưởng. Sau khi cưới, vợ suốt ngày xoay quanh con ngoài công việc không có hoạt động xã giao nào khác. Cô thường bực tức với B, chê anh kiếm tiền quá ít, không thể chăm sóc vợ con tử tế, muốn ép anh chuyển ngành. Anh cảm thấy cuộc hôn nhân này giống như một đầm nước tù, hoàn toàn không nhìn thấy tương lai, hàng ngày về đến nhà, chẳng thà chơi game cũng không muốn giao lưu với vợ. Lâu ngày, quan hệ vợ chồng càng lúc càng lạnh nhạt.

Dạng người này có một đặc tính chung đều là phái oán trách. Vút cảm xúc tiêu cực của mình cho người khác, sau đó nên sống thế nào vẫn sống thế ấy, đó không gọi là thổ lộ, đó gọi là trốn tránh và từ chối.

Tôi rất thích một câu nói: “Quản tốt tâm mình giữ kín miệng mình, làm tốt việc mình.” Người dạng này thuộc phái hành động.

Phái oán trách vừa nhắc đến hôn nhân liền lắc đầu than thở, nói chẳng may đi vào năm mớ của tình yêu gì đó. Người anh yêu trước đây không phải là cô ấy, mà là điều kiện gia đình của cô ấy, chính là dĩ tâm năm xưa

mới dẫn đến kết quả hiện nay, giờ đây mới nghĩ đến việc đập nổi đập chầu, hình như hơi muộn.

Còn theo phái hành động, cuộc hôn nhân tốt là cùng trưởng thành với người bầu bạn tâm hồn, cho dù kết bạn sống qua ngày, cũng phải để tâm vun vén, không cầu lâu dài, chỉ mong đôi bên bình an vô sự.

Lúc này, bạn phải có lòng nhẫn nại. Muốn để hôn nhân luôn ở trong thời kỳ tươi mới, bạn phải học được cách tôn trọng lẫn nhau, bao dung lẫn nhau, vừa giữ tính độc lập của cá thể vừa trao ra từ bi và quan tâm, cho đối phương cảm giác an toàn. Bớt một chút thể non hèn biển, thêm một chút chân thực, cố gắng hết sức để che chở người nhà thật tốt, mới là chuyện bốn phận.

Phái oán trách ngày ngày, lửa giận bùng bùng, phàn nàn tiền lương quá ít, công việc quá bận, trên đường quá ùn tắc, sắp ngày càng khó hầu hạ, bệnh thoái hóa cột sống cổ của bản thân cũng ngày càng nghiêm trọng.

Nhưng là người làm công, đương nhiên là “Ăn cơm chúa phải múa tối ngày”. Bạn cần cù chịu khó đối với công việc, kinh nghiệm càng lúc càng nhiều, khả năng kinh tế ngày càng lớn mạnh, tất nhiên sẽ có vốn liếng để ra điều kiện. Sếp không dám quá đáng, bạn cũng có được không gian tự do cho mình.

Tôi không muốn nghe thấy lời hối hận của bạn, trách móc bố mẹ không có bản lĩnh, không cho bạn một xuất thân tốt; ganh tị người bạn học nào đó thi đỗ vào một trường đại học tốt hơn trường của bạn; phàn nàn thành tích thi cuối kỳ của con lại không tốt bằng con nhà hàng xóm, lãng phí tiền học thêm.

Việc mà bạn thật sự cần làm là ngồi xuống, liệt kê ra một kế hoạch thiết thực khả thi, tiến dần theo thứ tự, từng bước từng bước thực hiện mục tiêu.

Thay vì nghĩ xem làm thế nào ma lanh lười biếng, chi bằng hàng ngày dậy sớm nửa tiếng rèn luyện thân thể, ban ngày nghĩ đủ mọi cách nâng

cao hiệu quả công việc, dành thời gian vào việc quan trọng nhất, từ chối tiếp tục thức đêm làm thêm giờ.

Còn về người khác, ai thích nói gì thì nói, bản thân nên sống thế nào thì sống thế ấy!

Cuộc sống không phải là không này thì nọ, không đen thì trắng. Mãi mãi không thể xuất hiện sự hoàn mỹ thật sự. Do đó, bất kể ở đâu, ta đừng vội oán trách tình cảnh khó khăn mình đối mặt, phải là một người thuộc phái hành động thực sự, trước tiên hạ quyết tâm thay đổi bản thân, làm tốt mỗi một việc hiện tại, mới có thể “chuyển phiên não thành bồ đề”.

Người thường xuyên oán trách bị cuộc sống áp đảo, còn người thường xuyên hành động sẽ thắng được cuộc sống.

Bạn Vốn Có Thể an Nhàn

 uối tuần, tôi hẹn cô bạn cùng ngành ở một tòa soạn uống trà chiều, cô phàn nàn: “Hiện giờ cậu hoàn toàn là mây ngàn hạc nội rồi nhỉ, tớ rất muốn đi, nhưng chưa viết xong bản thảo, không có thời gian!”

Nghe cô nói vậy, tôi bất giác đồng cảm, nhớ lại trạng thái cuộc sống “dân công tin tức” đầy va vấp thuở nào của mình:

Hàng ngày có những cuộc họp kế hoạch chọn đề tài họp mãi không hết, những buổi họp báo chạy mãi không xuể, lúc làm phóng viên tòa soạn, để tranh công điểm, vắt óc khai thác tin tức, gửi bản thảo; lúc làm chủ biên tạp chí, lại ngày ngày lo lắng vì giá thành kinh doanh và thành tích quảng cáo, buổi tối còn phải thường xuyên làm thêm giờ cùng khách hàng uống rượu xã giao. Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, một ngày hai mươi tư tiếng không biết mệt mỏi, lao tâm lao lực, chỉ hận thời gian không đủ nhiều.

Hậu quả tích lũy lâu ngày là, sức khỏe của tôi như: tòa cao ốc sụp đổ, trong chớp mắt đã nặng nề gục xuống, bệnh tiểu đường nghiêm trọng,

bệnh sỏi mật, bệnh thoái hóa cột sống cổ như hình với bóng. Lúc nằm trên giường bệnh của bệnh viện truyền nước biển, đối mặt với trần nhà trắng toát, tôi bắt đầu nghiêm túc ngẫm lại trạng thái cuộc sống của mình.

Ra sức làm việc thế này có xứng đáng không? Câu trả lời là không xứng đáng. Tiền kiếm được nhiều đến mấy nhưng không còn mạng nữa thì có ý nghĩa gì đâu? Tuy nhiên, quan hệ và kinh nghiệm tích lũy bao năm cũng quả thật khó lòng cắt bỏ.

Trong khi do dự phân vân, tôi đọc được một câu chuyện nhỏ về vui vẻ. Một phú ông đeo vàng bạc châu báu đi khắp nơi tìm niềm vui, song đi qua nghìn núi muôn sông vẫn chưa tìm thấy.

Ông ta ủ rũ ngồi bên con đường núi, hỏi một nông dân gánh củi từ trên núi đi xuống: “Vì sao tôi không vui vẻ?” Người nông dân đặt bó củi nặng trĩu xuống, thoải mái lau mồ hôi, đáp: “Thật ra niềm vui rất đơn giản, buông xuống chính là vui vẻ! Sau khi đọc xong, tôi dăm chiêu, cảm thấy phú ông trong câu chuyện chính là tôi, rõ ràng rất giàu có nhưng không may may hay biết. Nếu đã như vậy, chi bằng buông xuống từ đây.

Nghỉ ốm ba tháng xong, tôi kiên quyết xin nghỉ việc, đổi một công việc mới, giảm bớt tất cả xã giao không cần thiết, tuy lương không cao như trước, song cường độ công việc khá nhẹ nhàng, hàng ngày vẫn có thể đi bộ đi làm và tan sở, bình tâm mà sống.

Tôi phát hiện, trong vườn hoa của tiểu khu không những có lạp mai, thạch lựu, quảng ngọc lan, mà còn có hoa anh đào và thạch nam lá đỏ; tôi còn có thể ung dung cùng con gái ăn xong bữa sáng và bữa tối, cả nhà cùng đi dạo, xem triển lãm tranh; mỗi cuối tuần, gọi điện thoại cho bố mẹ bảo bình an, nghe họ căn nhắc, cảm nhận sự ấm áp của tình thân. Cuộc sống mây mù sâu thẳm lúc trước từ đó trở thành mây nhạt gió nhẹ.

Do đó, theo tôi thấy, điều mấu chốt nhất trong chuyện này là trật tự giá trị trong cuộc sống. Cô bạn cùng ngành đó vốn có thể vui vẻ an nhàn, nhưng e rằng cô càng không cắt bỏ được công việc bận rộn bộn ba, không cắt bỏ được những thứ mà công việc mang đến cho cô.

Trà Mộc Lông

 ó một năm, tôi cùng mấy người bạn vì hâm mộ danh tiếng nên đến thăm một đạo trường Thiền tông. Trong phòng phương trượng, kẻ vào người ra, thị giả đứng sau lưng hòa thượng già là một tiểu sa di vừa xuất gia không lâu.

Hòa thượng vừa mời mọi người ngồi xuống, vừa bảo thị giả đi rửa hoa quả. Hòa thượng lấy từ trong tủ ra một chiếc ấm sứ chuẩn bị pha trà, mở nắp ấm lại phát hiện trà bên trong đã mọc lông.

Thế là, ông gọi thị giả đến: “Gần đây con có quét dọn phòng phương trượng không?” Thị giả trả lời: “Có ạ, mỗi buổi sáng con đều vào lau nền nhà, đổi nước sạch trên bàn thờ.”

Hòa thượng cười tუმ тм gật đầu khen: “Ừ, con làm tốt lắm, tốt hơn nhiều so với ta lúc bằng tuổi con, chỉ là lần sau phải nhớ rửa sạch ấm trà nhé!” Thị giả hơi đỏ mặt, ngại ngùng le lưỡi, nói lần sau con nhất định chú ý.

Sau đó, hòa thượng nói với chúng tôi: “Làm người phải học cách đặt mình vào hoàn cảnh của người khác mà suy nghĩ cho họ. Gia đình hiện nay phần lớn chỉ có một đứa con. Những đứa trẻ này rời bỏ cội tục, xa cách người thân đề xuất gia đã rất khó rồi. Mỗi người đều có ưu điểm và khuyết điểm, chúng ta phải nhìn vào ưu điểm của người khác, đối với khuyết điểm nhỏ của người khác, phải giả vờ hồ đồ một chút.”

Phật giáo đề xuống tu hành phải chấp hành “đạo Trung dung”*, khi căng khi chùng, cứng mềm điều chỉnh lẫn nhau. Thật ra, sự chung sống giữa người và người cũng là như thế. Trong cuộc sống, có những chuyện mang tính nguyên tắc, cần phải trái rõ ràng, còn có những chuyện nhỏ lại không cần phải quá đoi so đo, bằng không “nước quá trong thì không có cá, người xét nét quá thì không có bạn.”

Hòa thượng không những giữ lại lòng tự tôn cho thị giả mà còn làm cảm động đối phương bằng tình ý chân thực, khiến cậu ta tự giác sửa đổi

khuyết điểm, điều này có hiệu quả tốt hơn hẳn việc mắng cậu ta té tát một trận.

Nghiên cứu tâm lý học đám đông cho biết, loài người không thể rời bỏ tập thể sống một mình, chúng ta phải sống trong môi trường xã hội nhất định, tiếp xúc với những người có tính cách và phẩm hạnh khác nhau xung quanh, tham gia những hoạt động quần thể nhất định.

Một người nếu chuyện gì cũng tinh ranh, xem mình là trung tâm, đối với khuyết điểm nhỏ và sai sót nhỏ của người khác nắm chặt không buông, thì rất có khả năng thông minh quá sẽ bị thông minh hại, khéo quá hóa vụng. Tôi nghĩ, có lẽ đây chính là lý do vì sao người ta nói “Đời người phải nhìn thấu, nhưng đừng nhìn toạc”.

Cao tăng thời Đường là Đại sư Vĩnh Gia Huyền Giác* cũng nói trong *Vĩnh Gia Chứng đạo ca*:

*“Voi lớn đâu thềm đi dấu thỏ,
Ngộ lớn sá gì chút tiết nhỏ
Đừng dòm trong ống biếm trời xanh,
Chưa tỏ, vì anh ta mở rõ.”**

Do đó, làm người không ngại gì chịu chút thiệt thòi trước mắt, lòng dạ độ lượng rộng rãi, đặt mình vào hoàn cảnh của người khác mà nghĩ cho họ, không cần thiết phải hao phí tinh lực vào những chi tiết vụn vặt.

Tuy nhiên, có những người do lòng dạ hẹp hòi, hay thủ dai, giữa người thân bạn bè thường vì một vài chuyện nhỏ không đáng nhắc đến mà không hòa thuận, chỉ trích lẫn nhau, dẫn đến cãi vã, trường hợp như vậy trong cuộc sống của chúng ta đâu đâu cũng có.

Năm đó Trần Nhĩ và Lý Tu tốt nghiệp đại học, cùng lúc vào bộ phận thiết kế của công ty, do tính cách hợp nhau, chẳng bao lâu họ đã trở thành bạn thân. Một lần trong liên hoan cuối năm của công ty, Trần Nhĩ vô tình tiết lộ với các đồng nghiệp khác rằng Lý Tu bất mãn với chế độ đánh giá của công ty.

Chuyện này truyền đến tai Lý Tu, anh vô cùng tức giận, mắng Trần Nhĩ làm người không tốt. Sau chuyện, Trần Nhĩ ý thức được sai lầm lắm

lời của mình, nhiều lần xin lỗi Lý Tu, song Lý Tu vẫn không buông tha, sự việc càng diễn biến càng gay gắt.

Từ đó, hai người không đội trời chung trong công ty, mâu thuẫn không ngớt trong công việc, thậm chí liên tiếp “phá đám” lẫn nhau, khiến một dự án lớn họ cùng phụ trách không thể hoàn thành đúng kỳ hạn, cả hai bị buộc phải nghỉ việc. Đến đây, Lý Tu mới hoàn toàn tỉnh ngộ về những gì mình đã làm, hối hận khôn xiết. Nhưng đã muộn.

Nếu Lý Tu giả vờ hồ đồ, không so đo từng li từng tí với Trần Nhĩ, hai người không những duy trì tình bạn mà còn nắm tay cùng tiến trong sự nghiệp, không đến nỗi rơi vào tình cảnh cả hai bên đều bị tổn thương.

Trong cuộc sống và công việc chúng ta cần phương thức tư duy suy bụng ta ra bụng người, khi gặp chuyện, bình tĩnh suy nghĩ: Mình đứng ở góc độ của đối phương sẽ nghĩ thế nào, làm thế nào?

Thế thì, còn ai gây khó dễ với bạn chứ?

Không Làm Nô Lệ Của Đồ Vật

Có một hiện tượng rất thú vị, mỗi lần đổi mùa, sắp xếp quần áo, đối diện với tủ áo lớn nhét đầy ăm ắp, rất nhiều cô gái đều thành khẩn thề thốt rằng: sau này không thể “phá cửa” nữa, mua đồ linh tinh nhất định phải chặt tay. Có điều, những lời này nói thì dễ chứ làm thì đúng là rất khó.

Sống ở thành phố lớn, người phụ nữ gần như lúc nào cũng có quần áo, giày, túi xách, đồ trang sức, mua mãi không hết.

Gần đây, một người bạn của tôi lấy được bằng lái, liền bắt đầu nghiêm túc đi chọn xe. Yêu cầu của anh về xe: một là kiểu dáng thời trang; hai là giá cả dưới một trăm năm mươi nghìn; ba là ít hao xăng. Hễ rảnh rồi anh bèn lên mạng chịu khó nghiên cứu, từ thương hiệu đến mẫu xe, từ khoảng cách trục đến ngoại hình, từ mức hao xăng đến động cơ, từ phối

trí đến tính năng... mấy vòng như vậy, cuối cùng cũng xem như xác định được mẫu xe mình thích.

Hôm đó, anh vừa vào cửa hàng 4S*, nhân viên cửa hàng liền vồn vã dẫn anh đi xem xe và giảng giải. Sau khi chạy thử chuẩn bị đặt hàng, đối phương đột nhiên thêm một câu: “Mẫu xe này sau khi cải tiến đưa ra đời mới, phối trí phong phú hơn một chút, giá tiền chỉ đắt hơn mười nghìn.”

Nếu chỉ chênh lệch mười nghìn, vì sao không mua một chiếc xe đời mới chứ? Anh bạn tôi hơi động lòng. Nhân viên cửa hàng lại giới thiệu: “Bất kể vào lúc nào bảo đảm an toàn cũng rất quan trọng nhất định không thể lơ là. Về điểm này có một mẫu xe khác, thường thường có ưu thế hơn mẫu xe này, hơn nữa vô cùng thích hợp du lịch đường dài...”

Cuối cùng, anh bạn tôi đã mua một chiếc xe việt dã gần ba trăm nghìn. Thế nhưng, đó thật sự là chiếc xe anh cần chăng?

Anh vẫn chưa mua nhà, thì đã mua chiếc xe khá đắt tiền trước rồi.

Trong thời đại đại công nghiệp, mục tiêu cuối cùng của nghệ thuật nói chuyện tiếp thị chính là kích thích ham muốn mua sắm tiềm tàng của khách hàng, khiến họ mua sản phẩm vượt quá nhu cầu thực sự của mình.

Lại kể một câu chuyện về Thiên. Có một hòa thượng đi ngang qua bãi đất trống của chùa, rắc xuống một ít mật ong, thế là rất nhiều côn trùng có cánh ngửi thấy mùi thơm ngọt liền tới tập bay đến ăn mật, ăn mãi ăn mãi, vì không nở rời đi, bị mật dính lấy chân, không bay lên được nữa.

Nhà triết học nổi tiếng Russell* từng tiếp đãi hai cô bé đến từ Estonia, khó khăn lắm mới thoát ra khỏi nạn mất mùa, giống như đối đãi với bạn bè. Họ sống trong nhà Russell, đương nhiên là không lo cái ăn cái uống. Nhưng họ vừa rảnh rỗi liền chuồn đến nông trường gần đó trộm khoai tây, rồi bắt đầu tích trữ khoai tây.

Russell nói: “Tuổi thơ của Rockefeller* có trải nghiệm hết sức nghèo túng, do đó, sau khi trưởng thành, ông vẫn giữ thói quen tiết kiệm. Tương tự, tù trưởng của người Ả Rập ở trong phòng họp Byzantium mềm

mại nhẵn bóng của họ, vẫn không thể quên đi sa mạc, vẫn tích trữ tài sản mà trên thực tế không thể tiêu hết.”

Đối với điều này, Russell nhìn rất thấu đáo, đằng sau ham muốn của chúng ta ẩn giấu tâm tư khác: “Muốn chiếm hữu tài sản nhiều hết mức có thể và ghi dấu ấn cá nhân lên tài sản, tôi nghĩ động cơ của nó bắt nguồn từ sự pha trộn giữa tâm lý sợ hãi và tâm lý khao khát đối với nhu yếu phẩm.”

Nếu chúng ta có thể kiểm soát thể xác và tâm hồn của mình thì không còn khuất phục dưới ách nô dịch của ham muốn nữa. Chúng ta sử dụng đồ vật, nhưng không cần phải trở thành nô lệ của đồ vật. Chúng ta nên trở thành người làm chủ cuộc sống của mình.

Chúng ta thiếu cảm giác an toàn với cuộc sống Mà tự do, vừa khéo nằm ở việc chúng ta phải buông bỏ thói cố chấp đối với cảm giác an toàn. Bạn có thật sự cần nhiều quần áo như thế không? Hay thứ bạn cần là sự che chở đối với bản thân?

Quần áo không thể cho ta tình yêu thương và sự che chở vững chắc đáng tin cậy, chỉ có người thân, bạn đời mới cho được. Bạn nên làm phép trừ cho cuộc sống của mình.

Khi Bạn Điêu Dàng

 ó một thời gian, khóa trình lý luận về nhân cách ngũ hành trong đào tạo công sở bán rất chạy. Các bậc thầy sẽ căn cứ học thuyết Ngũ hành truyền thống nhắc nhở bạn làm thế nào thông qua diện mạo, làn da, thể hình và giọng nói của người khác để phán đoán thuộc tính ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ của đối phương, nhanh chóng trở thành cao thủ kinh doanh, hoặc có thể phát huy hết tài năng của mỗi người.

Quan sát con người thật ra không khó.

Lúc vừa vào nghề làm phóng viên mảng IT và kinh tế tài chính, tôi từng gặp một số sếp lớn của những doanh nghiệp IT thuộc TOP 500 trên thế giới trong buổi họp báo. Tỉ mỉ nhớ lại lời nói, cử chỉ của họ sẽ phát hiện, họ có một đặc điểm chung, chính là kín đáo.

Bất kể khi tiếp nhận phỏng vấn hay chén tạc chén thù trên bàn tiệc, những vị sếp lớn này thường mặt mày khiêm hòa điềm đạm, lại lễ nghi chu toàn, mọi chuyện đều nghĩ cho người ta. Ngược lại, một vài vị sếp của công ty nhỏ lại vênh váo, cuồng vọng không khiêm tốn.

Tại hiện trường của một chương trình ra mắt sản phẩm mới, vì xảy ra chút sơ suất nhỏ, một ông sếp người Đài Loan lại chỉ vào mũi cấp dưới mắng nhiếc ở ngay trước mặt đám đông. Mọi người từ trên xuống dưới đều rất kìm nén, nói chuyện cũng không dám lớn tiếng. Thấy tình cảnh này, tôi thầm nghĩ, có một người sếp không biết che giấu sự sắc sảo như thế, e rằng thương hiệu của công ty ông ta khó thành công. Người đứng ngoài quan sát cũng không khỏi có ấn tượng không tốt về phẩm hạnh của ông sếp người Đài Loan này.

Năm đó, trong các đệ tử của Thiền sư Mã Tổ Đạo Nhất* có một vị là Thiền sư Ấn Phong, vì tâm tính cao ngạo, ông từng bị Mã Tổ tỉnh bơ dạy bảo một phen.

Thiền sư Ấn Phong từ núi Ngũ Đài đến Giang Tây, theo học Mã Tổ ba năm, chưa thể kiến đạo*. Ông nghe nói Thiền sư Thạch Đầu Hy Thiên mở thiền tịch ở Nam Nhạc* liền định từ biệt Mã Tổ, theo Thiền sư Thạch Đầu học tập.

Trước khi ông lên đường, Mã Tổ đặc biệt nhắc nhở: “Con phải cẩn thận nhé, đường Thạch Đầu trơn.” Câu này một lời hai ý, nghĩa đen là núi cao đường trơn, cẩn thận bị hòn đá vướng chân ngã nhào; nghĩa bóng là thiền sư Thạch Đầu nói chuyện nhanh nhạy sắc bén, làm không tốt sẽ gặp trở ngại không vượt qua được.

Thiền sư Ấn Phong lại không cho là đúng, hăm hở đeo hành lý ra đi. Vừa đến chỗ Thiền sư Thạch Đầu, ông liền đi một vòng quanh pháp tọa, dương dương đắc ý hỏi: “Tông chỉ của ngài là gì?” Thiền sư Thạch Đầu

không buồn nhìn ông, hai mắt hướng lên trời, đáp “Trời xanh! Trời xanh!” Thiền sư Ấn Phong không biết nói sao, lúc này, cuối cùng ông đã biết sự lợi hại của “Thạch Đầu”, đành quay lại chỗ Mã Tổ.

Mã Tổ nghe xong đầu đuôi câu chuyện, liền bảo Thiền sư Ấn Phong: “Con lại đi hỏi một lần nữa, đợi ông ta lại nói ‘Trời xanh’, thì con suyt suyt hai tiếng.”

Ừ, câu trả lời này không dùng câu chữ, thật là tuyệt diệu! Thiền sư Ấn Phong nghe xong vui vẻ lên đường. Ông còn dùng động tác giống nhau, hỏi câu hỏi giống nhau. Nào ngờ, Thiền sư Thạch Đầu lại suyt suyt hai tiếng với ông trước, khiến ông trở tay không kịp, không còn sự ngạo mạn ban đầu, đành tiu nghỉu ra về. Thế là, ông quyết định không đi lung tung khắp nơi nữa, ngoan ngoãn theo bên cạnh Mã Tổ tiếp tục học tập.

Đây gọi là “Người tài có người tài hơn, bên ngoài bầu trời có bầu trời khác”. Bất cứ ai đều không thể thập toàn thập mỹ, những kẻ cuồng vọng tự đại, vời vọi trên cao, không để người khác trong mắt sớm muộn sẽ chịu thiệt thòi. Không biết khiêm tốn, không biết tôn trọng người khác, đến cuối cùng kẻ chịu tổn thương vẫn là bản thân. Còn những người thật sự làm việc lớn sẽ cực mềm mà cũng cực cứng giống như nước vậy, không tranh tốt xấu nhất thời, có lý cũng sẽ tha cho người ta.

Trong một lần phỏng vấn, ông Phùng Luân - Chủ tịch Hội đồng quản trị của tập đoàn Vạn Thông* nhắc đến tình cảnh ông và bạn học ở Học viện Thương mại Trường Giang vì mến mộ danh tiếng nên đi Hồng Kông gặp Lý Gia Thành*.

Trong ký ức của ông, một số chi tiết nhỏ có ý vị sâu xa. Cả đoàn người đi thang máy lên tầng cao nhất của tập đoàn Trường Giang. Không ai ngờ, cửa thang máy vừa mở ra, họ đã nhìn thấy Lý Gia Thành hơn bảy mươi tuổi đứng ở trước cửa đón tiếp mọi người. Ông còn lần lượt đưa danh thiếp của mình đến tay mọi người, thân thiết dặn dò mọi người thông qua bốc thăm quyết định khi ăn cơm ngồi bàn nào để tránh lúng túng.

Sau khi khách và chủ trò chuyện rất vui vẻ, Lý Gia Thành ngồi xuống cùng khách ăn mười mấy phút, rồi đứng dậy xin lỗi, nói mình còn phải đến bàn khác ngồi một lát. Lúc này mọi người mới phát hiện, hóa ra, trên bốn chiếc bàn đều bày thêm một bộ bát đĩa. Tâm thái quân tử khiêm nhường của Lý Gia Thành đã làm tất cả mọi người có mặt cảm động, mọi người đồng thanh vỗ tay cảm ơn.

Buổi tiệc kết thúc, Lý Gia Thành không đi trước mà một lần nữa bắt tay tạm biệt từng người. Phát hiện có mấy nhân viên phục vụ còn đứng ở góc tường, ông đặc biệt bước tới bắt tay họ. Có thể thấy rằng, Lý Gia Thành trở thành người đứng đầu mười người Hoa giàu nhất, tuyệt đối không phải là không có nguyên nhân. Thái độ làm người hiền hòa, kín đáo này không những khiến tất cả mọi người như được tắm trong gió xuân mà còn khiến người ta cảm nhận được đức hạnh khác với người thường của Lý Gia Thành.

Nhược điểm của nhân tính quyết định con người sẽ khao khát có được sự xem trọng và tôn trọng thật sự theo bản năng.

Dù năng lực học thức, xuất thân gia đình, địa vị xã hội của mỗi người khác nhau, nhưng điều không cần nghi ngờ là, bất kể đối phương là nhân vật lớn giàu có cao quý hay nhân vật nhỏ nghèo túng hèn mọn, đều không thích những kẻ thái độ cứng nhắc, khiến người ta khó xử.

Chúng ta có thể thật lòng thật dạ tôn trọng đối phương, dịu dàng tự nhiên, không cần phải kiêu ngạo, cũng không cần phải xu nịnh. Khi bạn dịu dàng tự nhiên sẽ có sức mạnh, mềm mại bao dung, nuôi dưỡng vạn vật như nước vậy.

Khi bạn dịu dàng người bên cạnh sẽ gần gũi với bạn, đồng thời sức mạnh tích cực cũng kéo đến.

Sự Bù Đắp Đẹp Đẹp

hông biết bạn có nghĩ rằng khoảng cách xa nhất trên thế gian chính là tôi và bạn ngồi bên nhau nhưng đều cúi đầu nghịch di động? Đây là tình cảnh lạnh nhạt biết mấy.

Nghĩ ngược lại, nếu chúng ta bình đẳng tôn trọng người xung quanh, kiên trì đáp lại họ bằng nụ cười thân thiết, câu khích lệ chân thành, lời khen ngợi nhiệt tình, chủ động tháo gỡ lo lắng khó khăn cho họ cho dù chỉ là sự giúp đỡ nhỏ như một cái nhắc tay, cũng sẽ thắt chặt quan hệ giữa đôi bên, từ đó lấy dài bù ngắn cùng nhau trưởng thành. Nếu là như vậy, sao không vui vẻ mà làm?

Khi tôi làm việc ở công ty, đã có một nhân viên ưu tú như vậy. Tôi quan sát rất lâu, phát hiện cậu ta luôn vui vẻ chủ động tìm “phiên phức”. Thấy sắp tan sở, đồng nghiệp bên in ấn bản vẽ đều tỏ vẻ lơ đãng, một lòng tính toán xem làm thế nào tận hưởng thời gian nghỉ. Vì nhu cầu nghiệp vụ khách hàng là ông Lý vô cùng nôn nóng, hy vọng nhanh chóng sửa đổi bản thiết kế hai mẫu quảng cáo. Ông hỏi Tiểu Lỗi: “Có thể tìm đâu được một nhà thiết kế?”

Tiểu Lỗi cho ông biết, mình chỉ là nhân viên thực tập, chủ yếu giúp photocopy và in tài liệu ở đây mà thôi, tất cả nhà thiết kế của công ty đều đã tan sở, nếu ông đến muộn thêm vài phút thì cậu cũng đi xem phim rồi. Tuy nhiên, Tiểu Lỗi nói, nếu ông Lý tin tưởng, cậu bằng lòng ở lại làm thêm giờ.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cuối cùng ông Lý cũng hài lòng với bản thiết kế sau khi sửa đổi. Trong lúc không hay không biết đã mười một giờ tối, ông Lý hỏi, nên trả cậu bao nhiêu tiền. Tiểu Lỗi thành thật đáp: “Ồ, nếu ông in kỹ thuật số ở đây thì không thu bất cứ chi phí nào.” Ông Lý cười, không nói gì, chỉ luôn miệng cảm ơn.

Thấm thoát một tháng trôi qua, Tiểu Lỗi quên mất chuyện này, nhưng ông Lý lại tìm cậu và mời cậu đến công ty ông làm việc, tiền lương khá khả quan.

“Bàn tay tặng hoa hồng bao giờ cũng phảng phất hương thơm. Khi chúng là chân thành giúp đỡ người khác, bản thân cũng sẽ có kết quả.

Phật giáo cũng luôn đề xướng mọi người phải từ bi giúp người, quảng độ chúng sinh, mang một tấm lòng cảm ơn gắng sức giúp đỡ những người cần giúp đỡ.

Ngược lại, tác thành cho mọi người, Phật Đà cũng mãn nguyện.

Thật ra đứng trước cơ hội người người đều bình đẳng, song người chủ động tìm “phiền phức” biết nắm bắt dịp may mọi lúc, vô tình có được niềm vui bất ngờ và thu hoạch.

Vì vậy, nhà triết học người Mỹ Emerson* nói: “Một trong những bù đắp đẹp đẽ nhất của đời người chính là khi mọi người chân thành giúp đỡ người khác, đồng thời cũng đã giúp chính mình.”

Người Chia Tay Ra Trước

 Có một câu chuyện nhỏ về Phật Đà. Phật Đà yêu cầu đặc biệt nghiêm khắc đối với các hoàng tử theo mình xuất gia. Một lần, khi Phật Đà thuyết pháp, A Na Luật ngủ gật, Phật Đà phê bình: “Dốt thay kẻ mê ngủ, Thu mình trong vỏ sò, Một giấc ngủ nghìn năm, Không nghe danh hiệu Phật.”

A Na Luật cảm thấy rất hổ thẹn, từ đó bắt đầu chuyên tâm đọc kinh, thường xuyên suốt đêm không ngủ. Thế nhưng, do mệt mỏi quá độ, mắt ông đã bị mù. Tuy A Na Luật hơi đau lòng, song không sa sút tinh thần mà ngược lại càng thêm chăm chỉ học tập.

Có một hôm, áo ông bị rách một lỗ, ông liền tự tay vá. Sau đó chỉ tuột khỏi lỗ kim, ông lại không nhìn thấy, vô cùng thảm hại. Phật Đà thấy A Na Luật lúng túng, bèn lấy chỉ xỏ kim giúp ông. “Là ai xỏ kim giúp ta vậy?” A Na Luật hỏi. “Là Phật Đà xỏ kim cho ngươi.” Phật Đà vừa trả lời, vừa vá lỗ rách trên áo cho ông. Nghe thấy lời này, nước mắt của A Na Luật bất giác chảy xuống.

Lúc đó, còn có một vị tỳ kheo* già ốm rất nặng, toàn thân nổi đầy nhọt mủ không thể đứng dậy, cũng chẳng có ai đến chăm sóc ông. Sau khi

nghe nói chuyện này, Phật Đà lập tức dẫn đệ tử đến chỗ ở của tỳ kheo già. Còn chưa vào nhà, mọi người đã ngửi thấy một mùi hôi hám khó ngửi.

Tuy nhiên, Phật Đà không mảy may do dự đi đến bên cạnh người bệnh, bảo đệ tử múc nước vào, đích thân lau rửa người cho tỳ kheo già, còn dọn sạch giường đệm của ông ta.

Sau đó Phật Đà vẫn không yên tâm, ở lại đó chăm sóc mấy ngày liền, mãi đến khi tỳ kheo ấy dần dần khôi phục thể lực mới rời đi. Mọi người biết chuyện đều cảm động sâu sắc và kính phục khôn xiết trước phẩm hạnh từ bi nhân hậu của Phật Đà.

Con người là động vật cấp cao dễ chịu ảnh hưởng của người khác. Chủ động quan tâm và giúp đỡ người xung quanh, tích cực nhiệt tình, bằng lòng trao đi, chắc chắn bạn sẽ có kết quả bất ngờ.

Muôn ngàn lời nói không bằng tự mình bắt tay làm. Nếu không tin, bạn có thể làm một thí nghiệm ở nhà. Sau khi tranh cãi, bạn đừng tức giận dùng dưng sập cửa bỏ ra ngoài, hoặc đánh mặt chiến tranh lạnh đến cùng, hãy chủ động rót cốc nước cho đối phương, hay viết mẫu giấy xin lỗi, cho nhau một lối thoát, thì có thể giúp quan hệ ấm áp trở lại.

Cuộc sống không phải là chiến tranh một mất một còn, tích cực chủ động thỏa hiệp thì có thể hóa giải vấn đề. Người chìa tay ra trước có nhiều hạnh phúc hơn, nắm bắt nhiều quyền chủ động hơn.

Mếu Bạn Không Khinh Mạn

ó một vị Bồ tát Thường Bất Khinh. Vì sao gọi là “Thường Bất Khinh”? Vì ông không bao giờ Khinh mạn bất cứ một ai.

Tu hành cả đời của vị Bồ tát này chính là gặp người thì dập đầu lạy, thậm chí gặp con chó nhỏ cũng dập đầu lạy. Có người cảm thấy kỳ lạ, hỏi ông vì sao làm như vậy. Bồ tát Thường Bất Khinh đáp rằng: “Tất cả chúng sinh đều có Phật tính, tương lai đều sẽ thành Phật, do đó, hiện tại ta phải cung kính sụp lạy trước các người.”

Một vài kẻ rất ngạo mạn, không đếm xỉa đến điều này, không những ra tay đánh mắng ông mà thậm chí còn giơ chân đá ông, Bồ tát Thường Bất Khinh liền quỳ ở chỗ đối phương không đá tới mà dập đầu. Về sau những kẻ này lại lấy đá ném ông, ông đành nấp vào nơi đá không ném đến được, dập đầu từ xa.

Mỗi lần đọc đến đây, tôi đều gấp sách trầm tư, cảm khái bản lĩnh nhẫn nhục của Bồ tát Thường Bất Khinh thật là phi thường. Khi người khác đánh mắng bạn, bạn vẫn có thể sừng sững bất động, tiếp tục giữ thái độ khiêm hòa cung kính, đối với đông đảo mọi người mà nói, quả là cần dũng khí không nhỏ.

Khi có người hỏi một doanh nhân bí quyết thành công là gì, ông nói: “Muốn bước vào một cánh cửa, thì phải để đầu của mình thấp hơn khung cửa; muốn được người khác tôn trọng, thì phải tôn trọng người khác trước đã; muốn leo lên đỉnh cao thành công, thì phải cúi đầu, khom lưng, chuẩn bị sẵn sàng để leo lên. Có câu ‘Cúi đầu là bông lúa, ngẩng đầu là bo bo’, càng là bông lúa chín muồi càng rủ xuống thấp, chỉ có bo bo mới ngẩng đầu thật cao.”

Đối với điểm này, tôi vô cùng tán thành. “Mình thương người sẽ được người thương lại; Mình kính người sẽ được người kính lại.”* Qua lại với người ta, chung sống với người ta, chỉ có thái độ thành khẩn, khiêm tốn, lễ độ, kín đáo, biết tôn trọng người khác ở từng chi tiết mới có được sự tôn trọng và yêu mến của đối phương.

Nhật Bản có một công ty bất động sản nổi tiếng, dự định thu mua một mảnh đất để xây trung tâm thương mại. Ban đầu, dự án tiến triển vô cùng thuận lợi, phần lớn đất đều mua được, nhưng ở khoảnh đất quan trọng có một hộ gia đình nói thế nào cũng không chịu bán đi ngôi nhà của mình.

Người chủ của ngôi nhà đó là một bà cụ ở góa. Mặc dù công ty trả giá thu mua rất cao nhưng bà vẫn không động lòng, công ty nhiều lần cử người đến thương lượng, bà vẫn không nhận lời. Do ngôi nhà đó nằm ở vị trí trung tâm của khu vực này, nên dù sửa đổi quy hoạch cũng không thể

đi vòng qua, dự án này có thể rơi vào bế tắc. Công ty rất đau đầu, bà cụ cũng không chịu nổi sự quấy rầy của họ.

Một buổi chạng vạng mùa đông, trời đổ tuyết, lạnh căm căm. Bà cụ ra ngoài mua đồ xong, cất công đi đường vòng đến trụ sở chính của công ty này, muốn nói với họ bất kể thế nào bà cũng sẽ không bán ngôi nhà.

Bà đến cửa công ty, một nữ nhân viên phục vụ trẻ mở cửa, mỉm cười đón bà vào, đón lấy ô và túi xách của bà, sau đó lấy ra một đôi dép bông, ngồi xổm xuống thay dép cho bà, rồi mới dẫn bà đến chỗ tiếp tân ngồi xuống. Một lát sau, cô gái đó lại đi tới đưa cho bà một chiếc lò sưởi nhỏ để sưởi ấm tay, mỉm cười nói: “Trời lạnh quá, bà cầm cho ấm tay ạ.”

Trong căn phòng ấm áp, trái tim bà cụ bị nụ cười trên mặt cô gái này làm tan chảy. Nhìn đôi dép bông dày dặn trên chân và lò sưởi cầm trong tay, bà đã thay đổi chủ ý. Lúc này giám đốc bước ra, vội vã mời bà cụ vào văn phòng, bà xua tay, không nói gì liền ra về, để lại giám đốc ngơ ngác không hiểu ra sao cả.

Hôm sau, vị giám đốc này bỗng dưng nhận được điện thoại của bà cụ, nói bà đồng ý bán ngôi nhà. Đối với công ty, đây là tin mừng rất lớn, họ vội vàng đến nhà bà, sợ bà đổi ý. Sau khi ký xong hợp đồng, giám đốc không kìm được hỏi: “Xin hỏi là điều khiến cụ đổi ý trong khi chúng tôi gần như sắp bỏ cuộc rồi?”

Bà cụ trả lời: “Tôi và bạn đời đã sống mấy mươi năm ở đây. Mấy năm trước ông ấy đi rồi, ngôi nhà này có hồi ức cả đời của chúng tôi, tôi thật sự không nỡ rời khỏi đây. Hôm qua, đến công ty các anh, khi thay dép giúp tôi, cô gái đứng ở cửa cười rất ấm áp, còn nghĩ đến việc mang cho tôi lò sưởi để sưởi ấm tay, cô ấy không vì tôi là một bà già ngoan cố mà tiếp đón không được chu đáo, khiến tôi rất cảm động. Có nhân viên tốt như thế, tôi nghĩ ắt hẳn công ty các anh có thể xây một tòa nhà lớn đẹp đẽ, cung cấp tiện lợi cho nhiều người hơn!”

Lúc này giám đốc mới vỡ lẽ. Sau đó, ông không những khen ngợi cô gái ấy mà còn phổ biến trường hợp này trong toàn công ty.

Giá cao không lay động được bà cụ, nhưng hành động ầm áp của một nhân viên nhỏ ngược lại đã khiến bà đổi ý. Khao khát sự tôn trọng là nhu cầu của mỗi một người.

Do đó, chúng ta phải đối đãi với từng người không bắt mắt xung quanh như nhau, dành cho họ sự tôn trọng và xem trọng trọn vẹn, phải cố gắng để bằng Bồ tát Thường Bất Khinh.

Nếu bạn không khinh mạn, đối nhân xử thế thỏa mãn nhu cầu tâm lý của người khác, đương nhiên cũng sẽ có được sự tôn trọng của người khác, khi làm việc đã bỏ nhiều công sức đương nhiên đạt được thành công.

Chương 6

Thề gian không rời không bỏ, chỉ về cò bản ở bên cạnh.

乙卯春日 少梅陳雲章寫

Gặp Bạn Học Thiếu Niên

Khóe mắt bên phải của tôi có một nốt ruồi nhỏ nhàn nhạt. Có bề trên bảo, đây là nốt ruồi giọt lệ đa sầu đa cảm, vì thế tôi vừa chào đời, nước mắt đã nhiều hơn người bình thường.

Những năm ấy, tôi bề ngoài bình tĩnh, nội tâm nhạy cảm sắc sảo, không ai nghe hiểu được những nỗi cô độc ấy của tôi. Để bảo vệ mình không bị tổn thương cho dù đối với người gần gũi nhất, lớp vỏ ngoài cứng rắn ấy trên người tôi cũng khiến người ta không thể tiếp cận. Mẹ không những rất ghét nghe thấy tiếng khóc của tôi, mà còn thường xuyên phàn nàn với người khác rằng đứa con gái này không tâm giao với mẹ.

Trong trường, tôi hầu như không qua lại với ai, cũng không có bạn bè gì cả.

Do học lệch dài hạn, thành tích thi trung học của tôi rất tệ. Trải qua nỗi giày vò dài đằng đẵng suốt một mùa hè, cuối cùng thông báo nhập học đã phát xuống, tôi được xếp vào lớp 8872 Tài chính thành phố. Trong lòng thấp thỏm, tôi một mình xách hành lý, ôm cả đồng sách, chạy ngược chạy xuôi trong khuôn viên trường xa lạ. Làm thủ tục nhập học và nộp phí xong, tôi thở phào một hơi, rốt cuộc có thể đi tìm phòng ký túc xá rồi.

Tôi dè dặt đẩy cánh cửa phòng 205 của ký túc xá nữ sinh. Vào khoảnh khắc cửa mở ra, tôi nhìn thấy mấy cô gái đang ngồi trong

phòng say sưa trò chuyện, một cô gái mặt mày sáng sủa ngồi xếp bằng trên giường tầng trên, cười toe toét. Đối mặt với tình cảnh náo nhiệt thế này, tôi hơi không thích ứng, khẽ cau mày.

Hiển nhiên cô ấy để ý thấy, kịp thời thôi cười, hỏi: “Này, cậu là người mới đến phải không?” Tôi gật đầu. Cô ấy chỉ vào giường dưới của mình: “Ở đây còn lại một giường trống, bọn mình làm bạn nhé!” Tôi vẫn hơi do dự. Đưa mắt nhìn quanh, thấy chỉ còn lại một chiếc giường bên dưới cuối cùng, không còn lựa chọn nào khác, tôi đành xếp hành lý ở dưới giường cô ấy. Buổi tối, trước khi đi ngủ, cô ấy thò đầu ra khỏi màn, nói với tôi cô ấy họ Dư.

Tôi sống ở đây hai năm. Tình bạn giữa các nữ sinh thật ra rất đơn thuần, chẳng qua là cùng lấy nước, ăn cơm, dạo phố, kết bạn đùa dai. Tôi nhiều năm đi về một mình, lần đầu tiên phát hiện, bên cạnh có một cô bạn thân đối xử chân thành cởi mở, không có chuyện gì không nói thật sự rất hạnh phúc.

Tuy nhiên, Lão Dư cũng thường xuyên bày tỏ sự ghét bỏ đối với tôi, không hề che giấu. Trong mắt cô, khả năng sinh tồn của tôi quả thật quá kém, chỉ biết nấp trong màn đọc sách làm thơ, không biết trèo cây, cũng không biết đi xe đạp, thậm chí đến phòng nước xách xô nước nóng cũng phải nhờ người ta giúp. Còn cô ấy thì mười tám ban võ nghệ món nào cũng tinh thông, mọi việc không cầu cạnh người ta.

Cô ấy cắt tóc ngắn mát mẻ, luôn xuất hiện trước mọi người với hình ảnh như một cậu con trai, quanh năm mặc áo thun và quần thể thao chạy lung tung khắp phố. Cuối cùng có một hôm, khi Lão Dư đứng trên bàn trong phòng ký túc, trình diễn với mọi người chiếc váy dài đầu tiên mà cô ấy mặc trong đời, tất cả đều bất giác tròn tròn mắt, xét lại tư chất nữ tính của cô ấy.

Thời tiết càng ngày càng nóng nực, những bài hát của các ban nhạc thần tượng thanh xuân cũng đang gây sốt. Lão Dư ồn ào đòi đến Đại học Sư phạm khiêu vũ giao tiếp, cô ấy đóng vai bạn nhảy nam, làm mẫu động tác cho cả đám không biết nhảy trong phòng.

Lúc nửa đêm, trong không khí lưu động vẫn tỏa ra nhiệt lượng cực lớn. Vũ hội đã tan, chúng tôi cười nói rôm rả dưới bóng râm rậm rạp của những cây ngô đồng Pháp, suốt dọc đường không biết đã quấy nhiễu bao nhiêu cặp tình nhân đang nỉ non trò chuyện, có lúc cố ý chọn con đường nhỏ để đi, lén nấp sau lưng những đôi tình nhân ho vài tiếng, sau đó hít hà hương thơm thoang thoảng của hoa dành dành, nghênh ngang bỏ đi.

Sau khi tốt nghiệp, tôi làm việc ở một cơ quan nhà nước không khí nặng nề, tuy hăng hái hăm hở, một lòng không cam chịu tầm thường, nhưng ở cái nơi sống lâu lên lão làng này lại chịu bài xích đủ điều. Tôi muốn thoát khỏi hiện thực, song khổ nỗi không có phương hướng, điều này khiến tôi cực kỳ thất vọng, ngày càng chán chường, uể oải. Mỗi lần nhắc đến nỗi hoang mang trong công việc với bố mẹ, họ đều tỏ ra không hiểu: “Công việc ổn định như thế, vì sao con muốn xin nghỉ việc?” May mà có Lão Dư âm thầm khích lệ tôi: “Chẳng có gì to tát cả, nghĩ rõ ràng rồi thì tớ cùng cậu đi phỏng vấn.”

Tôi dự định dốc toàn lực sống mái một phen, giấu gia đình lén làm thủ tục xin nghỉ không hưởng lương đến công ty du lịch làm nghiệp vụ liên hệ đối ngoại, rồi vào một công ty dầu khí có vốn đầu tư của Hồng Kông một mình thuê nhà sống ở bên ngoài. Tiền lương chưa tới tám trăm đồng một tháng, trả xong tiền thuê nhà và chi phí sinh hoạt, đã chẳng còn lại bao nhiêu.

Đối mặt với áp lực cuộc sống nhiều và nặng nề, tôi có đầy bụng oán trách và ảm ức. Thế nhưng, không thể nói với bố mẹ, không

dám nói với đồng nghiệp, chỉ có thể tìm Lão Dư thổ lộ. May thay, tác dụng của cô ấy còn hơn cả thầy thuốc hay. Dần dần, tôi cũng đi một ngày đằng học một sàng khôn.

Còn Lão Dư đã trở thành một người phụ nữ công sở tao nhã, làm kế toán ở công ty. Cô ấy luôn ăn vận rất đúng mực và tinh tế, được mọi người từ trên xuống dưới hoan nghênh, không mấy may nhìn ra dấu vết giống con trai ngày xưa. Có điều, trong cốt cách, cô ấy vẫn hào sảng trượng nghĩa, mỗi lần cùng tôi dạo phố ăn cơm, đều tranh trả tiền.

Thấm thoát, đã đến lễ Tình nhân. Tôi cùng cô ấy đến chùa Quy Nguyên thắp hương cầu phúc. Giữa đám đông, thấy trên tay các cô gái qua lại trên phố đều ôm hoa hồng hoặc quà bạn trai tặng, còn mình hai tay trống không, tôi lại vừa bị thất tình nên trái tim mong manh tan nát. Để an ủi tôi, Lão Dư đã tặng tôi một chiếc cài áo hình chuồn chuồn màu vàng kim. Sau đó, chúng tôi mỗi người ôm một chậu hoa thủy tiên chen chúc trên xe buýt về nhà ăn cơm. Đây thật sự là một lễ Tình nhân đặc biệt. Không có tình nhân, vẫn có bạn thân không rời không bỏ.

Đến nỗi hiện giờ nhớ lại, tôi vẫn nhớ món đậu phụ sốt nóng hôi dưới nhà cô, và cả hơi ấm được tình bạn đánh thức nơi đáy lòng.

Trải qua nỗi đau tất yếu trong quá trình trưởng thành, những lời thề non hẹn biển kia hóa thành số không, những vết thương máu tươi đầm đìa kia cũng lành lặn, duy có tình bạn vẫn bền vững như xưa.

Chúng tôi tin cậy lẫn nhau, môi hở răng lạnh, cùng bầu bạn nhau trưởng thành. Mỗi người từng bước đi làm, xem mắt, kết hôn sinh con, nhớ mãi những chuyện nực cười giữa đôi bên, thường ngày trò chuyện không mặn không nhạt trên WeChat, gặp dịp lễ Tết lại qua thăm viếng như họ hàng.

Ai nói tình bạn giữa phụ nữ không tin cậy được chứ? Không hay không biết, hơn hai mươi năm đã trôi qua như thế. Bạn xưa nay thấy đều vinh hiển*, đời người ai nấy có gặp gỡ, mọi người đều cần chịu trách nhiệm về cuộc sống của mình, có lẽ chưa chắc sẽ thêm hoa trên gấm, nhưng nhất định trời tuyết tặng than.

Niềm Vui Của Một Người Mẹ

Tình cờ xem tivi, một cậu con trai đã lớn, được mẹ công đi học. Người mẹ đó lão đảo bước đi ở chỗ rẽ của cầu thang, tiến về phía một phòng học. Tôi vừa xem vừa thấy thắc mắc vô cùng chẳng lẽ hiện giờ vẫn còn con nhà giàu sang quyền quý như vậy? Có quá đáng lắm không? Tỉ mỉ xem tiếp, không phải, là tôi đã nhìn nhầm.

Vào mười bảy năm trước, cậu con trai đó chào đời chưa bao lâu thì bác sĩ chẩn đoán cậu bị dị tật bẩm sinh cột sống, từ đó về sau phần thắt lưng trở xuống không có mấy may cảm giác, mất khả năng kiểm soát đại tiểu tiện.

Con bị bệnh, đối với một gia đình không hề sung túc chắc chắn là tiếng sấm giữa trời quang. Nhưng mẹ cậu không bị đánh gục, tình yêu dành cho con đã chống đỡ chỉ đi tiếp. Năm con trai lên chín, người mẹ chuẩn bị cho cậu đến trường học tập như những đứa trẻ bình thường. Để chăm sóc con, người mẹ từ lâu đã nghỉ việc ở nhà, hàng ngày đến trường học cùng con.

Con ngồi trong lớp nghe giảng, người mẹ liền tìm một chiếc ghế nhỏ, ngồi ngoài cửa phòng học lặng lẽ chờ đợi. Để con trai có thể đi vệ sinh thuận tiện, chị đặc biệt chuẩn bị một chiếc ống nhỏ để ở

ngoài cửa lớp cho con trai, nhân lúc các học sinh đều lên lớp, chị bế con trai lên “đi vệ sinh” ở hành lang.

Tám năm như một ngày, người mẹ bế con trai mình đến lớp.

Ngày lại qua ngày, người mẹ bế con từ nhà đến trường, rồi từ trường về nhà. Trong tám năm, con trai mỗi năm một lớn lên, chị cũng cảm thấy đứa con trong lòng mình càng ngày càng nặng. Hiện giờ, để tiết kiệm chút sức, người mẹ để con ngồi trên xe đạp, chậm chậm đẩy cậu về nhà.

Cậu con trai choai choai nặng hơn 50kg, hàng ngày bế lên bế xuống như thế không mệt sao? Phóng viên đến phỏng vấn không tìm được hỏi người mẹ ấy. Chị cười: “Tôi bế con mình mà, sao lại cảm thấy mệt chứ?”

Cuối chương trình, hai nhân vật chính trong tivi mỉm cười trò chuyện, ấm áp yên bình. Người mẹ này tên Tiết Tú Vân, là một cái tên phụ nữ Trung Quốc bình thường nhất. Nhưng người mẹ mang tên này lại dùng thời gian và hành động để ứ ra tình thân cảm động lòng người nhất.

Điều gì là giá trị của đời người? Tôi cho rằng là tình yêu.

Yêu là một sự lựa chọn. Người khác cảm thấy là hy sinh rất lớn, nhưng thật ra bản thân người trong cuộc hài lòng thỏa ý. Người có thể trao ra tình yêu thương, nội tâm rất vui vẻ. Người mẹ này sống rất có ý nghĩa mà vui vẻ.

Lời Không Nói Ở Nhân Gian

âm Huy Nhân là tài nữ một thời, tác giả bài thơ *Anh là những ngày tháng Tư của nhân gian* được lưu truyền

đến nay.

Lương Tư Thành là tài tử, hậu duệ của danh nhân, Kim Nhạc Lâm là học giả lớn. Tuy nhiên, Lâm Huy Nhân lại là phu nhân của Lương Tư Thành. Kim Nhạc Lâm ái mộ Lâm Huy Nhân, mấy mươi năm luôn chờ đợi. Cho nên có lời khen ngợi “Lâm Huy Nhân trau chuốt cho Lương Tư Thành, Lương Tư Thành tô điểm cho Lâm Huy Nhân, Kim Nhạc Lâm nhuận sắc.”

Thật ra trước họ còn có một nhà thơ tuyệt thế ngưỡng mộ Lâm Huy Nhân - Từ Chí Ma, người đã viết *Tạm biệt Cambridge*. Với tâm tình hoảng loạn đó, anh bị tổn thương vì tình yêu, nhưng trước sau không quên cô. Mãi đến khi anh qua đời vì tai nạn máy bay.

Ba người họ quả thật đã trở thành một thể không chia cắt được. Vì yêu Lâm Huy Nhân, từ tuổi trẻ đến tuổi già, Kim Nhạc Lâm gần như “theo Lâm mà ở”. Nhà họ Lương sống ở đâu, anh cũng sống ở đó, sân trước sân sau.

Một hôm, Lâm Huy Nhân mếu máo nói với Lương Tư Thành, cô cực kỳ đau khổ phiền não, bởi vì cô cùng lúc yêu hai người, không biết nên làm thế nào mới phải. Lương Tư Thành suy nghĩ cả đêm rồi nói, em tự do, nếu em chọn Lão Kim, anh chúc hai người mãi mãi hạnh phúc.

Lương Tư Thành từng nói với người khác: “Khi Lâm Huy Nhân chuyển lời của tôi cho Lão Kim, câu trả lời của Lão Kim là, xem ra Tư Thành thật sự yêu em, anh không thể làm tổn thương một người thật sự yêu em, anh nên rút lui. Từ lần nói chuyện đó về sau, tôi không còn nhắc đến chuyện này với Huy Nhân nữa. Vì tôi biết Lão Kim là một người nói được làm được, Huy Nhân cũng là người thành thực.

“Sau đó, sự thực đã chứng minh điểm này, từ đầu chí cuối ba người chúng tôi là bạn tốt. Bản thân tôi gặp phải khó khăn trong

công việc thường đi hỏi ý kiến Lão Kim, thậm chí ngay cả tôi và Lâm Huy Nhân cãi nhau cũng thường nhờ Lão Kim làm trọng tài, vì anh ấy luôn rất lý trí, phân tích rất rõ ràng những vấn đề mà chúng tôi hồ đồ do cảm xúc kích động.”

Lâm Huy Nhân qua đời nhiều năm, có một lần, Kim Nhạc Lâm mời khách ở khách sạn Bắc Kinh. Bạn bè cũ nhận được thông báo, đều thắc mắc: Vì sao Lão Kim mời khách? Sau khi đến, anh mới tuyên bố: “Hôm nay là sinh nhật của Huy Nhân.”

Đến cuối đời, khi chỉnh lý *Tuyển tập Lâm Huy Nhân*, biên tập viên của Nhà xuất bản Văn học Nhân dân đến thăm Kim Nhạc Lâm, thấy Kim Nhạc Lâm vừa lật tập thơ của Lâm Huy Nhân vừa nhớ lại: “Con người Lâm Huy Nhân rất đặc biệt, tôi thường không biết cô ấy đang nghĩ gì. Có nhiều lần cô ấy sốt ruột, hình như cô ấy không làm thơ được. Có câu thơ gì nhỉ, ồ, hình như là ‘Vịt trắng trong ao nước vàng, có lẽ sau này thơ chưa làm xong...’

Nhưng lật tới lật lui, Kim Nhạc Lâm chợt reo lên: “Ôi chao, *Nỗi ưu sầu tháng Tám*! Ôi chao, vịt trắng bơi trong ao nước vàng, cọng cao lương xanh vừa cao quá đầu... Cuối cùng cô ấy đã viết xong rồi, cuối cùng cô ấy đã viết xong rồi!” Bài thơ *Nỗi ưu sầu tháng Tám* ấy của Lâm Huy Nhân được đăng vào năm 1936, cách nửa thế kỷ, Kim Nhạc Lâm vẫn nhớ kỹ câu đầu tiên như thế.

Sau này, biên tập viên lại đến thăm anh, mong rằng anh viết gì đó cho tập thơ của Lâm Huy Nhân, nhưng sức khỏe anh đã yếu, không tiện cầm bút. Thế là biên tập viên mở máy ghi âm, xin anh nói về Lâm Huy Nhân. Kim Nhạc Lâm rất nghiêm túc nói với biên tập viên: “Tất cả những lời của tôi đều nên nói với chính cô ấy, tôi không thể nói, những lời mà tôi không có cơ hội nói với chính cô ấy, tôi không muốn nói, cũng không muốn có những lời kiểu này.”

Cả đời yêu tha thiết không đổi là một cảnh giới thế nào? Ham muốn chiếm hữu theo ý nghĩa thông thường, ở đây đã vô hiệu. Tình yêu chân thành này chỉ để trong lòng mình, không ép buộc đối phương. Anh cũng không muốn để sự đồn đoán của người đời quấy nhiễu đến Lâm Huy Nhân.

Lời trong lòng anh, không muốn để lại ở nhân gian mà phải mang lên trời, đích thân nói với Lâm Huy Nhân. Chuyện này khiến chúng ta biết rằng, trên thế gian này, tình yêu có cảnh giới càng cao thượng.

Sư Phụ Chăm Sóc Hoa Cỏ

hùa Trúc Lâm nằm ở nơi hẻo lánh, đường núi vừa hẹp vừa dốc đứng, điện đường và tăng xá ẩn giữa một vạt rừng tre rậm rạp, nếu không có người quen dẫn đường, dù đứng ngay trước cửa chùa cũng chưa chắc biết ở đây là một ngôi chùa.

Sau khi dùng cơm buổi trưa, các khách hành hương và tín đồ đều tản đi, ngôi chùa trở lại với sự tĩnh lặng. Sư phụ trụ trì thay áo vải thô, xắn tay áo lên, dẫn mọi người rửa sạch mười mấy chiếc ang lớn trước điện đường, chuẩn bị trồng hoa sen.

Sư phụ là người yêu hoa, ngoài tu hành thường ngày, ông chú tâm chăm sóc hoa cỏ trong chùa. Chùa một năm bốn mùa hương thơm không ngớt, nhiều người cất công đến thưởng thức và chụp ảnh. Nếu có người thấy thích, sư phụ liền tặng hạt giống, kết duyên với người.

Ông nói, trồng dưa được dưa, trồng đậu được đậu. Thế giới ngày nay người người theo đuổi danh lợi, bất chấp thủ đoạn, anh lừa tôi

gạt, vật chất càng phong phú, lòng người càng không bình yên. Nếu chúng ta có thể trồng một hạt giống của thiện niệm trong lòng, giống như Hòa thượng Mộng Tham* chỉ rõ, “Nghĩ cách để người khác vui vẻ, nghĩ cách để người khác rời xa đau khổ, nghĩ cách để người khác hoan hỉ”, thì có thể tích lũy cái thiện nhỏ thành cái đức lớn, suốt dọc đường rắc xuống hương sen của từ bi hỉ xả.

Thấy dáng vẻ đăm chiêu của mọi người khi nghe xong, sư phụ cười khà khà, xua tay: “Đi thôi, mau đi nghỉ ngơi!”

Trí tuệ và tài tình của sư phụ khiến người ta rất cảm khái. Tôi đột nhiên thấu hiểu, gần đây năm nay thứ ông trông thật ra không phải là hoa cỏ mà là nguyện lực* đầy ắp!

Tôi càng tin rằng, ở sâu thẳm tâm hồn mỗi người, đều có thiện căn*. Nói cho cùng “Nhân chi sơ, tính bản thiện”*. Khi một người học được cách dùng lòng cảm ơn và yêu thương tưới tắm cho thiện căn, thì những cái gai ác kia sẽ khô héo từng chút một, tâm của chúng ta cũng sẽ tương ứng với Phật tâm, vĩnh viễn rời xa thân nóng tâm phiền, đi về phía quang minh trí tuệ vô lượng.

Tôi cho rằng, lòng thiện không phân biệt khu vực, cũng không phân biệt ranh giới quốc gia. Ví như, Thủ tướng Ấn Độ Gandhi đã quá cố chính là một người lòng dạ hiền lành.

Có một lần, Gandhi chuẩn bị ngồi tàu hỏa, bất cẩn đánh rơi một chiếc giày xuống bên đường ray, lúc này tàu hỏa đã chuyển bánh, không thể nhặt chiếc giày về nữa. Thế là, ông nhanh chóng cởi chiếc giày còn lại vứt ra qua cửa sổ. Sau đó, hành khách bên cạnh thắc mắc hỏi ông vì sao làm như vậy, Gandhi cười đáp: “Như vậy, người nghèo nhặt được giày có thể sở hữu một đôi giày hoàn chỉnh.”

Người dân bình thường cách xa miếu đường cao vợi vợi, thế thì, chúng ta làm thế nào gieo hạt thiện niệm trong cuộc sống? Rất đơn

giản, chỉ cần có lòng, người người đều có thể “mỗi ngày làm một việc thiện” Có lòng tốt, làm việc tốt, làm người tốt, sức mạnh của tâm niệm sẽ khiến sinh mệnh khác hẳn từ đây.

Khi Tống Triết Tông chấp chính, từng có một câu chuyện đàn bà trẻ con đều biết. Cát Phồn lúc đó nhậm chức Chủ bộ Binh khí giám kiên trì mỗi ngày làm một việc tốt, bốn mươi năm chưa từng gián đoạn. Có người xin ông chỉ dạy, Cát Phồn liền nói: “Ta không có phương pháp kỳ diệu gì cả, chỉ là mỗi ngày làm một hai việc có lợi cho người khác mà thôi.” Ông giơ tay chỉ mảnh ván kê chân giữa ghế ngồi và nói: “Nếu mảnh ván kê chân này đặt không ngay ngắn thì sẽ làm người ta đứng phải bị thương ở chân, do đó ta liền kịp thời đặt nó lại cho ngay ngắn; người khác khát nước, ta liền cho người đó uống cốc nước, đây đều là những việc có lợi cho người!”

Thật ra, việc mà Cát Phồn làm được, bạn cũng có thể làm được. Đôi khi một cái nhấc tay là có thể giúp đỡ người khác.

Chẳng hạn, dìu cụ già té ngã ở đầu phố dậy, mua thức ăn cho con mèo hoang dưới nhà, dùng giấy gói lại kẹo cao su người đi đường nhai xong vứt xuống đất rồi bỏ vào thùng rác, nhường chỗ cho người già yếu bệnh tật, phụ nữ có thai, vân vân. Có lẽ chỉ là một hành động rất nhỏ, nhưng những điều thiện nhỏ này lại truyền đạt chân tình nồng hậu, khiến giữa người và người không còn mất tín nhiệm lẫn nhau, thù địch lẫn nhau, nhờ đó thế giới này đã có tình yêu thương ấm áp.

Hãy trồng một ao sen nơi đáy lòng sau đó lặng lẽ đợi nó nở rộ, từ trong đó cảm nhận được niềm vui của sinh mệnh thức tỉnh, từng bước từng bước đạt đến bờ bên kia của giác ngộ.

Như thế, cho dù chứng kiến thời khắc tối tăm nhất, tối tệ nhất, bạn vẫn có thể mỉm cười đón nhận mọi thứ không hoàn mỹ, làm một người hiền lành, khoan dung và chính trực.

Nếu Em Là Con Gái Tôi

Tôi vẫn còn nhớ như in tình cảnh hồi hai mươi năm trước lần đầu tiên đến nhà thầy Trương ăn tiệc. Mùa đông năm đó cực kỳ lạnh giá, rõ ràng tôi đã mặc một chiếc áo bông dày, nhưng khi đi trên phố cơ thể vẫn run lẩy bẩy trong gió rét.

Tôi đẩy cửa, một làn hơi ấm chợt ủa tới. Máy sưởi chạy kêu o o, một cụ già đội chiếc mũ lưỡi trai màu lam hơi cũ, yên lặng ngồi trên sô pha mỉm cười với tôi. Có lẽ là vì đã mất đi cô con gái duy nhất, nên cả đời thầy Trương rất thích các cô gái. Hễ trong nhà bạn thế giao có con gái, thầy đều xem là con mình.

Nghe xong lời tự giới thiệu của tôi, thầy Trương xuất thân từ khoa Ngữ văn nghiền ngẫm tên của tôi, rồi nói đùa bằng giọng nói quê hương Lưu Dương đặc sệt: “Khà khà, nếu em là con gái tôi, tôi sẽ thêm bộ thảo vào tên em, để người ta biết em là một đóa hoa thiết lê có gai, uy lực vô cùng, như thế mới không dễ trêu vào!”

Lúc đó, tay tôi dính đầy bột mì, tôi cười vô tư lự, nhưng trong lòng lại rối bời, bánh chẻo gói xong cái nào cái ấy hình thù kỳ lạ.

Rất nhiều năm sau, cuối cùng tôi đã thấu hiểu, tôi tự cho rằng che giấu nỗi buồn khổ của mình rất tốt, thật ra thầy Trương đã nhìn rõ mòn một từ lâu. Thầy muốn nói với tôi, một cô gái, đầu tiên phải hết lòng yêu bản thân, để bản thân không dựa dẫm vào bất cứ ai, và có khả năng yêu thương người khác.

Mấy năm đó, tôi làm việc luôn không ổn định, để thực hiện giá trị nhân sinh của mình, tôi kiên quyết xin nghỉ việc ở cơ quan nhà nước, nhưng mãi vẫn chưa tìm được công việc thích hợp, thu nhập cũng rất ít ỏi. Cũng từng vì tình cảm mà yêu đến hăng hái quên

mình, song vẫn nhiều lần thất vọng. Khi khốn cùng, chán nản nhất, còn phải dựa vào tài trợ của cô bạn thân để trả tiền thuê nhà.

Chẳng bao lâu, bánh chẻo mà tôi và các đàn anh đàn chị gói xong cho vào nồi đã ra lò. Giữa hương bánh chẻo thơm lừng, thầy Trương nói chuyện say sưa, chúng tôi nghe chăm chú. Thầy nói, trong một doanh nghiệp luôn có “ba loại người”: người tầm thường, người tài giỏi, người nhàn rỗi. Tuy người tài giỏi chỉ chiếm thiểu số, nhưng làm người đừng kiêu ngạo tự đại, càng không nên tự rể rúng mình, cơ hội luôn dành cho những người có đầu óc và có chuẩn bị.

Thầy Trương còn kể một câu chuyện về “chàng ngốc” Lý Thâm làm hoàng đế. Đường Tuyên Tông Lý Thâm là con trai thứ mười ba của Đường Hiến Tông Lý Thuần, từ bé đã nổi tiếng ngốc nghếch. Để tránh xa đấu tranh trong cung đình, Lý Thâm mai danh ẩn tích, chạy đến chùa An Quốc ở Hải Ninh Chiết Giang, xuống tóc làm sư, pháp danh Quỳnh Tuấn. Một hôm, Lý Thâm gặp Thiền sư Hương Nghiêm Trí Nhàn* ở bên thác nước. Thiền sư Hương Nghiêm Trí Nhàn niệm một bài kệ: “Ngàn núi muôn khe không ngại nhọc, Trông xa mới rõ xuất xứ cao.” Lý Thâm đọc tiếp: “Khe nước làm sao lưu giữ được, Chung quy biển cả sóng cuộn trào.”

Sau này, cuối cùng Lý Thâm che giấu tài năng đã trở thành Đường Tuyên Tông. Sau khi lên ngôi, ông cần mẫn với việc triều chính, thương xót dân chúng khiến vương triều Lý Đường suy bại đã xuất hiện cục diện trung hưng.

Chính nhờ một câu chỉ rõ “Em có thể phát triển theo hướng sáng tác”, từ hôm đó về sau, tôi bắt đầu quá trình dài vừa làm việc, vừa gửi bản thảo. Tuy khó khăn chồng chất, nhưng lo thầy Trương hỏi thăm, tôi đành cắn chặt răng tiếp tục chịu đựng, không dám tùy tiện nói từ bỏ. Dưới sự thúc đẩy của tính cách bướng bỉnh được

hình thành từ bé, tôi nghĩ, chỉ bằng mạnh dạn thử xem có thể gánh vác giống như Lý Thâm ẩn nhẫn nửa đời.

Thời trẻ, thầy Trương dạy ở trường đại học, còn từng tham gia sáng lập tạp chí tình cảm sớm nhất trong cả nước. Thập niên 80 thế kỷ XX làm kinh doanh, vì vướng mắc kinh tế, thầy từng gánh chịu một tai họa ngục tù không đầu. Cuối cùng, thầy lại về trường đại học. Vì mắc bệnh hen suyễn nghiêm trọng nên cứ đến mùa đông là thầy gần như ở trong nhà, ít khi ra ngoài, còn cười bảo mình không sống qua mùa đông.

Thầy thường nói với các học trò, ba chuyện quan trọng nhất trong đời người là tình yêu, hôn nhân và gia đình. Còn bản thân thầy cả đời này ba chìm bảy nổi long đong vô thường, thời thanh niên mất con gái, trung niên mất vợ, tuổi già không ai bầu bạn, do đó tâm nguyện lớn nhất của thầy chẳng qua là cả nhà đoàn viên, con cháu quây quần bên gối.

Do sức khỏe yếu nên thầy Trương đã hiếm khi lên lớp, nhưng lại vì tính tình hiếu khách nên học trò đến nhà thầy vẫn tấp nập không ngớt. Nhất là cả đám học sinh nghèo quê Hồ Nam, mỗi lần đến Chủ nhật, nhất định cùng nhau tới nhà ăn cơm, mọi người tự mình thái rau nấu cơm, ăn uống no nê.

Mỗi lần tôi và các đàn anh đàn chị nói chuyện phiếm, thầy luôn lắng lặng ngồi một bên lắng nghe. Có lúc, thầy vừa khẽ thở dốc vừa ngồi co ro trên sofa mỉm cười. Đợi thầy hơi thu lại nụ cười trên môi, lại khiến người ta cảm thấy thầy không giận mà uy nghiêm, trong từng cử chỉ giơ tay nhắc chân có thể thấp thoáng thấy được sự quả cảm và tài giỏi ngày xưa của thầy.

Khi không có học sinh khác đến, tôi ngồi bên bàn, nghe thầy hào hứng kể những câu chuyện thú vị như năm xưa đi chân đất, khăn gói quả mướp từ Hồ Nam đến Đại học Nam Khai xin học thế nào;

làm người chần lộn trong đợt về nông thôn theo “chỉ thị 57” ra sao. “Lúc thê thảm nhất, thầy hai bàn tay trắng, nhìn không ai thân thích, thậm chí không có chỗ dừng chân ngủ...”

Trong lúc nói cười, những năm tháng đầy khổ nạn và chuyện xưa gian nan đó đều đã tan thành mây khói, như chim nhạn bay qua không để lại dấu vết.

Nhắc đến người vợ mất sớm, thầy Trương vẫn hơi thương cảm. Năm xưa bà là diễn viên múa của Nhà hát Ca Múa Nhạc, mỗi lần thầy lật album ảnh cũ, chỉ cho tôi xem tám ảnh sân khấu đen trắng, trong đó bà mặc chiếc váy múa của người dân tộc Di, đầu ngón tay thầy không giấu nổi vài phần nổi buồn của nhận lễ độc hành.

Thầy Trương ra đi vào một ngày xuân nắng đẹp. Được biết tin dữ, tôi không dám tin. Vì mấy ngày trước, thầy còn gọi điện thoại cho tôi nói sức khỏe hơi kém, định đến bệnh viện thở oxy, bảo tôi vài hôm nữa đến ăn món cháo thầy tự tay làm.

Từ bé đến lớn, xuất phát từ nỗi sợ hãi vô cơ đối với cái chết, tôi từng từ chối tham gia bất cứ tang lễ nào. Thế nhưng, tôi phải đi tiễn thầy, tôi biết thầy sợ cô đơn, đã sợ suốt một đời dài đằng đẳng. Hôm đó, đứng giữa rừng bia mộ trang nghiêm, tôi cung kính dâng một bó lớn hoa cúc vàng lên mộ thầy.

Cũng ngay trong tang lễ ấy, tôi tình cờ gặp một chị. Được chị làm mối, tôi đã quen biết chồng tôi. Nhớ lại chuyện xưa, tôi luôn cảm thấy đây là thầy ở trên trời linh thiêng âm thầm phù hộ cho tôi, đã tác thành nhân duyên của tôi.

Ước Mơ Làm Thơ May

Con gái từ bé đã rất thích đi học, theo lệ thường, trẻ mới đi mẫu giáo đều khóc lóc cả tuần, duy có con gái lau nước mắt liền vui vẻ nhoẻn miệng cười, bắt đầu chơi đồ gỗ xếp hình.

Cặp sách là mạng sống của con, xưa nay không cho ai chạm đến. Mỗi lần đưa con đi học, vóc dáng nhỏ nhắn đeo chiếc cặp sách to tướng lắc lư trước mặt tôi, luôn khiến người ta thấy mà thương vô cùng.

Con rất thích cảm giác trang trọng khi đi học, rõ ràng cách thời gian lên lớp vẫn còn rất sớm, nhưng con bắt đầu mất kiên nhẫn giậm chân, nôn nóng đến đỏ bừng mặt: “Đến muộn rồi, đến muộn rồi...” Mỗi cuối học kỳ, lời đánh giá “Giữ kỷ luật, yêu lao động” thật sự vô cùng xác đáng với con.

Năm lớp Ba môn Anh văn mới được đưa vào, thầy chủ nhiệm biết chúng tôi không đưa con đi học thêm ở Tân Đông Phương, bày tỏ hơi lo lắng con không theo kịp tiến độ dạy và học. Quả nhiên, tình hình hiện tại đúng như dự liệu của thầy chủ nhiệm. Xem ra nghe lời thầy cô giáo không sai bao giờ! Nghĩ đến môn Toán của con xưa nay không theo kịp, tôi đành theo đề nghị của thầy, sáng Chủ nhật hàng tuần đưa con đến tham gia lớp phóng viên nhí “rèn luyện khả năng tư duy logic”. Khả năng lĩnh ngộ của con gái đối với đề Toán nâng cao thật sự có hạn, thêm vào đó từ bé đến lớn luôn có khuyết điểm thiếu tập trung chú ý, bài vở hàng ngày tất nhiên rề rà đến khoảng mười giờ tối mới hoàn thành, thường khiến bố cháu hầm hầm tức giận.

Hôm qua, bố bày ra tư thế của Giả lão thái gia trong *Hồng lâu mộng*, hỏi con: “Con tiếp tục qua quýt như thế, sau này muốn làm gì?” Con gái đáp: “Con cảm thấy làm thợ may cũng không xoàng.” Kế đó, con hơi phiền não và nản lòng, “Có điều, hình như làm thợ

may cũng phải học Toán.” Nghĩ kỹ, có lẽ đứa bé này thật sự có chút năng khiếu làm thợ may, cắt giấy và thủ công có thể tập trung chú ý làm một mạch mấy tiếng, còn lén cắt một chiếc quần jeans cũ của tôi, hai ống quần cắt ra được con may thành bọc giày, chuẩn bị dùng khi lên lớp vi tính.

Bố tốt nghiệp trường khoa học tự nhiên thuộc Top 10 trong cả nước, đương nhiên rất giỏi môn Toán, do đó cú buồn phiền sao con gái mình không kế thừa chút ưu thế này. Tôi an ủi ông xã đang hết sức buồn bực sau này con gái anh làm thợ may thật cũng là chuyện tốt mà, cũng là một người lao động thủ công, đều ăn cơm kỹ thuật! Là bố mẹ, chúng ta luôn ôm ấp vô số mong đợi và tưởng tượng đối với con cái.

Tôi muốn chia sẻ với mọi người bài thơ kinh điển của Gibran* mà tôi thích nhất:

“Con cái các bạn chẳng của các bạn đâu. Đó là con gái con trai của Sự sống đang khát khao Sự sống. Chúng sinh ra thông qua các bạn chứ đâu từ các bạn. Và cho dẫu có ở cùng, chúng vẫn chẳng thuộc về các bạn.

Các bạn có thể cho chúng tình yêu nhưng không cho được tư tưởng. Vì chúng có tư tưởng riêng của mình. Các bạn có thể cho chúng nường thân nhưng không thể cho nường nấu tâm hồn. Vì tâm hồn chúng ngụ trong ngôi nhà của ngày mai mà các bạn không thể tới thăm dù là trong mộng tưởng.

Bạn có thể cố công giống chúng, nhưng đừng tìm cách làm chúng giống mình. Vì cuộc đời không đi giạt lùi cũng chẳng nấn ná với ngày hôm qua. Các bạn là những cánh cung từ đó con cái các bạn là những mũi tên sống được phóng đi.

Người giương cung nhìn thấy dấu tích dọc con đường vô tận, và Người dùng sức mạnh uốn bạn cho những mũi tên của Người lao

nhANH thật xa. Các bạn hãy vui khi được uốn cong bởi bàn tay Người Giương Cung...”*

Con yêu của mẹ, con cú khôn lớn theo kiểu của bản thân con. Làm một cô thợ may vui vẻ, là tâm nguyện của mẹ đã thỏa mãn rồi.

Không Dợ Già Yếu

Khi tan sở, một cơn mưa kèm theo tuyết bỗng nhiên ập tới, bộ quần áo phong phanh trên người cũng chẳng ích gì, tôi không kịp oán trách thời tiết, run rẩy đứng trong mưa chờ bắt tắc xi về nhà.

Về đến nhà, tôi ba chân bốn cẳng chạy lên tầng, con gái đang xem phim hoạt hình trong phòng khách nghiêng tai nghe thấy tiếng động, vội nhảy ra xách dép cho tôi.

“Mẹ ơi, hôm nay bên ngoài lạnh quá, chắc tay mẹ lạnh như băng rồi, con dùng tay con sưởi ấm tay cho mẹ nhé.” Không cho phân bua, con gái liền nắm tay tôi trong bàn tay nhỏ ấm nóng của mình. Tôi sững sờ một thoáng, trẻ con chung quy vẫn là trẻ con, xem ra, con đã quên sạch sành sanh cuộc tranh chấp gay gắt từng xảy ra giữa chúng tôi hôm qua.

Tối hôm đó, mẹ giống như một bà cụ bệnh tình nguy kịch nằm trên giường, yếu ớt không có chút sức lực nào, mẹ thản nhiên hưởng thụ nước mật ong và chè đậu xanh mà con mang đến, và cả lời phàn nàn của con: “Mẹ cứ giả vờ thỏa thích đi.”

Sau đó, con giúp mẹ xoa bóp ngón tay tê cứng, kể chuyện cười giải khuây cho mẹ. Mẹ có thể cảm nhận được độ ấm của ngón tay

con, và cả hơi thở nóng hổi. Lén mở mắt nhìn con, mẹ nghĩ, bị ốm cũng chưa hẳn không phải là một chuyện hạnh phúc.

Ngày tháng trôi qua như nước chảy, không hay không biết, bàn tay con đã bằng một nửa bàn tay tôi. Chỉ mong sau khi con gái khôn lớn, tôi vẫn có thể nhớ lại nỗi rung động dịu dàng mà bàn tay nhỏ nhắn của con truyền cho tôi, mơ một giấc mơ đẹp ngọt ngào ấm áp trong đêm.

Con gái hồi bé cá tính gàn bướng khiến người ta không sao chiều theo được, xung đột giữa chúng tôi thường bắt nguồn từ ba cố tật của con: đánh răng khó, ngủ khó và dậy khó.

Biết rõ người lớn đi làm phải tranh thủ thời gian, con bé lại hàng ngày đều rề rà đến sắp bảy giờ rưỡi còn ngủ nướng, khiến tôi sốt ruột giờ tay gãi lòng bàn chân con, bố con bé đứng bên cạnh phụ trách phát ra tiếng chim bố cóc kêu, con bé mới dụi đôi mắt ngái ngủ bò dậy.

Mỗi tối chuyện đi ngủ càng khó khăn, đến giờ ngủ, con bé vẫn nhảy vũ điệu Tân Cương trên giường, hoặc nằm xuống rồi ngồi dậy. Khi hao hết lòng kiên nhẫn, chúng tôi khó tránh nổi trận lôi đình trước con bé dạy mãi không sửa đổi. Nhìn thấy dáng vẻ con ngủ mà thút thít rơm rớm, tôi bất giác vừa hối hận vừa áy náy.

Trong tiếng khóc, con gái lại cười, con mọc chiếc răng cửa đầu tiên, có thể thêm đồ ăn cứng, biết vịn tường chập chững tập đi, còn biết đếm từ một đến mười... Một hôm thức dậy, thậm chí còn có cảm hứng với chiếc lá xanh ngoài cửa sổ, tự biên tự hát mấy câu đồng dao. Nhìn con ngày một khôn lớn, ngày một thay đổi, tất cả một nhọc đều trở thành niềm hạnh phúc.

Trong gia đình, con gái luôn giữ lập trường nhất trí cao độ với tôi một cách rõ ràng, khi tôi và ông xã thỉnh thoảng có đùa bỡn

tranh cãi, con gái lúc nào cũng vì nghĩa không chùn bước giờ cánh tay nhỏ lên, trở thành người ủng hộ kiên định nhất của tôi.

Hoàng hôn, gió mát thổi đến, tôi dắt bàn tay nhỏ của con nghe gió ngân, ngấm mưa rơi, leo dốc lội ao, tay con và tay tôi trong lúc buông buông nắm nắm đã chứng kiến sự ấm cúng của thế gian này.

Sinh mệnh không thể tưởng tượng như thế đấy, mười sáu năm đã trôi qua, đứa bé sơ sinh bọc tã năm xưa đã khôn lớn thành cô gái yêu văn nghệ từ lúc nào không hay, một lòng muốn rời khỏi vòng tay che chở của bố mẹ, đi gặp gỡ thế giới rộng lớn hơn. Thứ Bảy, trường tổ chức cho học sinh đến An Huy vẽ ký họa, khi tiễn con đi, nhìn thấy bóng lưng con ngẩng đầu đeo ba lô cầm giá vẽ, trong lòng tôi lại có phần không nở.

Con gái đang ngày một trưởng thành, còn tôi, lại ngày một già đi. Con tiếp diễn thanh xuân của tôi và dung nhan rạng rỡ của tôi, còn những góc cạnh không cam chịu tầm thường đó của tôi bị hiện thực mài mòn ngày càng bình đạm, tóc dài cũng đổi sang tóc ngắn. Từ bé gái đến thiếu nữ, rồi thiếu phụ.

Thời niên thiếu sợ già yếu, cảm thấy già mà suy nhược thật không chịu nổi, nhưng giờ đây tôi lại không sợ nữa. Trong dòng thời gian, tôi và con gái lặp lại vòng luân hồi vĩnh hằng của sinh mệnh.

Nếu người lớn không già đi, con trẻ làm sao khôn lớn chứ?

-HẾT-

Lấy bỏ làm có, thì
không tham,
Lấy bận làm vui, thì
không khổ,
Lấy chăm làm giàu,
thì không nghèo,
Lấy nhịn làm sức, thì
không sợ.

- Pháp sư Hoằng Nhất

-

Trên thế gian này,
không có lựa chọn
nào cho một lần vất
vả mà suốt đời nhàn
nhã, hoàn mỹ vô
khuyết. Bạn không
thể cùng lúc có hoa
xuân và trăng thu,
không thể cùng lúc
có quả to và hoa đẹp.
Không thể nào tất
thảy điều tốt đều là
của bạn. Bạn phải học
cách cân nhắc trước
sau, học cách buông
bỏ, rồi mới có thể ngộ
ra được điều gì đó.
Bạn phải học cách
chấp nhận sự tàn
khuyết và bị ai của số
mệnh, sau đó, bình
tĩnh hòa nhã. Bởi vì,
đây chính là đời
người.

- Đại sư Tinh Vân -

Chú Thích

* Xưa gọi là chùa U Cư, nguyên tên là chùa Chính Giác, lại có tên là chùa Song Phong, là đạo trường của Đại sư Đạo Tín - ông tổ đời thứ tư của Phật giáo Thiền tông Trung Quốc. Chùa nằm ở huyện Hoàng Mai (tỉnh Hồ Bắc), được bắt đầu xây dựng vào năm 624, đến nay đã có lịch sử gần 1.400 năm.

* Nghệ thuật nói hát mang màu sắc địa phương lưu hành trong dân gian.

* Lấy ý từ câu “Ngâm nga chậm bước chẳng đi nhanh” trong bài *Định phong ba* của Tôn Thúc thời Tống, bản dịch của Nguyễn Chí Viễn.

* Pháp sư Hoằng Nhất (1880 - 1912); Tục danh Lý Thúc Đồng. Trước khi xuất gia, người là một nhà nghệ thuật nổi tiếng rất mực tài hoa. Năm 1918, ngài xuất gia tu hành tại Hàng Châu (tỉnh Chiết Giang), được ban pháp danh Diễn Âm, hiệu Hoằng Nhất.

* Vương Hi Chi (303 - 361): Tên chữ Dật Thiểu, hiệu Đạm Trai, là nhà thư pháp nổi tiếng thời Đông Tấn.

* Phó Thanh Chủ (1607 - 1684): Nhà tư tưởng Đạo gia, nhà thư pháp danh y thời Minh Thanh.

* Trích Hồi thứ 98 *Tây Du Ký*, Ngô Thừa Ân, NXB Văn học Hà Nội - 1988.

* Bàng Uẩn (740? - 808): Tên chữ Đạo Huyền, lại xưng là Bàng cư sĩ người Hành Dương (nay thuộc tỉnh Hồ Nam). Ông cùng vợ và hai con tu theo Thiền tông, đều được coi như đã ngộ đạo. Tác phẩm ông để lại là *Bàng Cư sĩ Ngữ lục* (ba quyển).

* Cuộc sống giảm bớt phiền não và dục vọng, giảm đi sự phá hoại không cần thiết đối với môi trường (bằng cách tiết kiệm điện, bớt chạy xe...), từ đó trả lại cho chúng ta một tâm hồn bình yên, thuần khiết, đồng thời góp phần bảo vệ Trái Đất.

* Theo Phong Thủy, một ngôi nhà tốt cần “tàng phong tụ khí” tức là khí lưu chuyển cần thông thoáng tránh bị xung đối hay bị ngăn chặn.

* Tức *Bát-nhã-ba-la-mật-đa tâm kinh*, còn được gọi là *Bát-nhã tâm kinh*. Đây là kinh ngắn nhất chỉ có khoảng 260 chữ của Phật giáo Đại thừa và Thiền tông. Nó cũng là kinh tinh yếu của bộ kinh Đại Bát Nhã gồm 600 cuốn.

* Niềm vui và an lạc do sự thiền tập đưa tới.

* Niềm vui được nghe Pháp, được học Phật Pháp.

* *Đăng tử thấu song kệ* (*Bài kệ về con ruồi xuyên giấy dán cửa sổ*) của Thiền sư Thủ Doan thời Bắc Tống, bản dịch của Nguyễn Khuê.

* Viết tắt của từ “application”, có nghĩa là ứng dụng.

* *Cảnh Đức Truyền Đăng Lục*, cũng được gọi tắt là *Truyền Đăng Lục*, là tác phẩm lịch sử cổ nhất của Thiền tông Trung Quốc, được một vị Thiền sư thuộc tông Pháp Nhãn là Đạo Nguyên biên soạn vào năm Cảnh Đức, đời Tống Nhân Tông (1004). Bộ sách này nói về cơ duyên của chư tổ cho đến Thiền sư Pháp Nhãn Văn Ích (885 – 958).

* Trekking có nghĩa là đi bộ dài ngày, là một hình thức du lịch mạo hiểm dã ngoại ngoài trời ở những nơi hoang dã.

* Internet Plus: là một khái niệm tích hợp Internet di động, điện toán đám mây và dữ liệu lớn vào sản xuất và khuyến khích thương mại điện tử phát triển.

- * Từ dùng trong Phật giáo để chỉ những hình trạng thấy được.
- * Chỉ thành phố Vũ Hán.
- * Đại Châu Tuệ Hải: Cao tăng thời Đường, sư họ Châu, quê ở Kiến Châu, theo Hòa thượng Đạo Trí chùa Đại Vân ở Việt Châu xuất gia học đạo.
- * Bày trận tựa sông (Bội thủy nhất chiến). Dựa trên một trận đánh của Hàn Tín, thế đánh không có đường lùi, quyết chiến. Nó được sử dụng để mô tả tình huống người ta phải chiến đấu để giành chiến thắng hoặc là chết, hay một thời điểm khi người ta phải nỗ lực tối đa nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.
- * Hòa thượng Hư Vân (1840 - 1959): Thiền sư Trung Quốc, ông kiên nhẫn khổ hạnh hơn một trăm năm, trùng hưng sáu Tổ đình lớn, một thân kiêm thừa năm tông Thiền môn là: Tào Động, Lâm Tế, Vân Môn, Pháp Nhãn, Quy Ngưỡng.
- * Cúng dường: cung cấp và nuôi dưỡng.
- * Thạch Ốc Thanh Cung (1272 - 1352): Cao tăng thời Nguyên, thuộc tông Lâm Tế.
- * Chỉ cuộc sống giàu sang sung sướng, nhiều thê thiếp.
- * Bluma Zeigarnik (1900 - 1998) là nhà tâm lý học người Lithuaria. Theo Zeigarnik, các công việc bị bỏ dở sẽ “nằm lại” trong đầu người ta lâu hơn. Tương tự, trong chuyện tình cảm, người ta thường có xu hướng thương nhớ mãi một mối tình dang dở không thành trong quá khứ.
- * Trích *Kích cổ 4 (Đánh trống 4)* trong *Kinh Thi*, bản dịch của Tà Quang Phát.
- * Gồm nhà văn Kim Dung, nhà văn Nghệ Khuông, nhà soạn lời bài hát Hoàng Triêm và nhà phê bình âm thực Thái Lan.

* Từ 11 giờ đến 13 giờ.

* Hàn Dũ (768 - 824), tự Thoái Chi, tổ phụ người đất Xương Lê nên ông thường tự xưng là Hàn Xương Lê, làm quan vào đời vua Đường Hiến Tông tới Binh bộ Thị lang Lại bộ Thị lang. Về mặt văn học, Hàn Dũ để lại ít thơ nhưng là một văn gia kiệt xuất của thời Đường. Là người đứng đầu trong Đường Tống bát đại văn gia, ông chủ trương từ bỏ lối văn biền ngẫu lời đẹp mà ý rỗng. Ông viết rất nhiều bài văn gây ảnh hưởng lớn trong văn đàn thời đó.

* Viên Mai (1716 - 1797): tự Tử Tài, hiệu Giản Tề, biệt hiệu Tùy Viên lão nhân, cuối đời còn có tự hiệu Thương Sơn cư sĩ, là nhà thơ và nhà tản văn thời Thanh.

* Một đoạn trong *Tĩnh thế ca* của Đại sư Hám Sơn thời Minh.

* Một đôi câu đối trong *Hồng lâu mộng* hồi 5.

* Hiệp hội Bóng rổ Quốc gia, là giải đấu bóng rổ chuyên nghiệp của những cầu thủ ưu tú ở Bắc Mỹ, và được nhiều người coi là giải đấu bóng rổ chuyên nghiệp của những cầu thủ hàng đầu trên thế giới.

* Hiệp hội Bóng rổ Trung Quốc, là giải đấu bóng rổ chuyên nghiệp của Trung Quốc.

* Leslie Townes “Bob” Hope (1903 - 2003): Nghệ sĩ hài, diễn viên, ca sĩ, vũ công, vận động viên, tác giả người Mỹ.

* Thạch Đầu Hy Thiên (700 - 790): Thiền sư Trung Quốc, là môn đệ của Thiền sư Thanh Nguyên Hành Tư. Môn đệ của sư có ba vị danh tiếng là Dược Sơn Duy Nghiễm, Đan Hà Thiên Nhiên và Thiên Hoàng Đạo Ngộ. Sư ở Hồ Nam và Mã Tổ ở Giang Tây là hai vị thầy danh tiếng nhất đương thời.

* Là một phương pháp để độ mình và độ người, gồm có: Bồ thí tức là cho để trừ lòng tham; Trì giới tức là giữ giới để trừ ô nhiễm; Nhẫn nhục tức là nhường nhịn để trừ giận hờn; Tinh tấn tức là sốt sắng để trừ lười biếng; Thiền định tức là chuyên chú để trừ loạn tâm; Trí tuệ tức là sáng suốt để trừ si mê.

* Toxoplasmosis là nhiễm ký sinh trùng có thể gây ra triệu chứng giống cúm.

* Chỉ tỉnh Hồ Bắc, Trung Quốc.

* Bản dịch của Nhượng Tống.

* Hí khúc của tỉnh Hồ Bắc, Trung Quốc.

* Tịch Mộ Dung (sinh năm 1943): Nữ nhà thơ, nhà tản văn, họa sĩ người Đài Loan. Tác phẩm tiêu biểu: *Cây nở hoa, Hương bảy dặm...*

* Dư Quang Trung (1928 - 2017): Nhà văn, nhà thơ, học giả, dịch giả người Đài Loan.

* *Quan thư 2, Chu nam, Kinh Thi*, bản dịch của Tạ Quang Phát.

* *Quyển nhĩ 1 (Rau quyển 1), Chu nam, Kinh Thi*, bản dịch của Tạ Quang Phát.

* *Cốc phong 2 (Gió đông 2), Bội phong, Kinh Thi*, bản dịch của Tạ Quang Phát.

* Bá Di, Thúc Tề là con vua nước Cô Trúc - quốc gia chư hầu nhà Thương trong lịch sử Trung Quốc, Hai người nổi tiếng vì sự trung thành với nhà Thương bị nhà Chu tiêu diệt.

* Ở đây chỉ người anh hùng trong dân gian.

* Đạo Tín (580 - 651): Thiền sư Trung Quốc, vị Tổ thứ tư của Thiền tông. Dưới pháp môn của sư, Thiền được chia thành hai

nhánh, đó là nhánh Ngưu Đầu thiền do Pháp Dung thành lập và nhánh thứ hai là Thiền tông do Ngũ tổ Hoàng Nhẫn nối tiếp.

* Hoàng Nhẫn (601 - 674): Cũng được gọi là Hoàng Mai Hoàng Nhẫn, là Thiền sư Trung Quốc, vị Tổ thứ năm của Thiền tông. Sư có hai vị kế thừa xuất sắc, đó là Lục tổ Huệ Năng và Thần Tú.

* Huệ Năng (638 - 713): Vị Tổ thứ sáu của Thiền tông, môn đệ và pháp tự của Ngũ tổ Hoàng Nhẫn. Trước Huệ Năng, Thiền còn mang nặng ảnh hưởng Ấn Độ nhưng đến đời sư, Thiền bắt đầu có những đặc điểm riêng của Trung Quốc. Vì vậy, có người cho rằng sư mới thật sự là người Tổ khai sáng dòng Thiền tại đây. Huệ Năng không chính thức truyền y bát cho ai, nên sau đó không còn ai chính thức là truyền nhân. Tuy nhiên, sư có nhiều học trò xuất sắc. Môn đệ chính là Thanh Nguyên Hành Tư và Nam Nhạc Hoài Nhượng, là hai vị Thiền sư dẫn đầu hầu như toàn bộ các dòng Thiền về sau.

* Đây là bài thơ thiền của Thiền sư Vô Môn Huệ Khai thời Tống, bản dịch của Thiền sư Nhất Hạnh.

* Tịnh độ tông hay Tịnh thổ tông, có khi được gọi là Liên tông là một pháp môn quyền khai của Phật giáo Đại thừa, trường phái này do Cao tăng Trung Quốc Huệ Viễn (334 - 416) sáng lập và được Pháp Nhiên phát triển tại Nhật.

* Chỉ miền Nam tỉnh Phúc Kiến.

* Sengai Gibon (1751 - 1837): Thiền sư Nhật Bản, thuộc tông Lâm Tế (rinzai-shū), hệ phái Diệu Tâm tự (myoshin-ji).

* Pháp sư Tinh Vân (sinh năm 1927): tục danh Lý Quốc Thâm, pháp hiệu Ngô Triệt, năm mười hai tuổi xuất gia, là truyền nhân đời thứ 48 của tông Lâm Tế.

* Hoằng pháp: làm cho Phật pháp được lan rộng, mang ánh sáng giác ngộ đến với tất cả chúng sinh.

* Hoàng Bá Hy Vận (? - 850); Thiền sư Trung Quốc, một trong những nhân vật nổi tiếng của Thiền tông thời Đường. Sư là Pháp tự của Thiền sư Bách Trượng Hoài Hải và là thầy của Lâm Tế Nghĩa Huyền, người đã sáng lập dòng thiền Lâm Tế, được truyền cho đến ngày nay.

* Bản dịch của Trần Tuấn Mẫn.

* Chỉ vị sư theo hầu bên cạnh sư phụ hoặc bậc Trưởng lão.

* Chỉ hòa thượng trẻ mới xuất gia.

* Cách giữ cho ý nghĩ và việc làm luôn luôn ở mức trung hòa, không thái quá, không bất cập và phải cố gắng ở đời theo nhân, nghĩa, lễ, trí, tín, cho thành người quân tử.

* Vĩnh Gia Huyền Giác (665 - 713): Thiền sư Trung Quốc thời Đường. Sư còn có các tên Minh Đạo, Chân Giác và Đạo Minh, là đệ tử được Huệ Năng ấn chứng. Sư tinh thông cả ba tông: Thiền, Thiên Thai, và Hoa Nghiêm, nổi tiếng với tên Nhất Túc Giác, có nghĩa là “giác ngộ trong một đêm” với câu chuyện sư nghỉ lại chỉ một đêm với Lục tổ. Sư còn là tác giả của hai tác phẩm ngắn nhưng rất thông dụng là *Chứng đạo ca* và *Thiền Tông Vĩnh Gia tập*, Cả hai tác phẩm đều giải quyết những vấn đề tư tưởng quan trọng trong giai đoạn ấy và cũng là đề tài của luận *Đại thừa khởi tín*, kinh Viên Giác, kinh Thủ-lăng-nghiêm.

* Bản dịch của Cư sĩ Trúc Thiên.

* Dạng đại lý xe hơi “bốn trong một, đảm nhiệm tất cả các công việc từ sale (bán hàng), sparepart (phụ tùng thay thế), tới service (dịch vụ khách hàng) và survey (tiếp nhận thông tin phản hồi), thường thấy ở Trung Quốc.

* Bertrand Arthur William Russell (1872 - 1970): Nhà triết học, nhà logic học, nhà toán học người Anh.

* John Davison Rockefeller (1839 - 1937). Nhà công nghiệp người Mỹ, người đóng một vai trò quan trọng trong ngành công nghiệp dầu mỏ thời sơ khai, người sáng lập công ty Standard Oil.

* Mã Tổ Đạo Nhất (709 - 788): Thiền sư Trung Quốc thời Đường, là môn đệ và người đắc pháp duy nhất của Thiền sư Nam Nhạc Hoài Nhượng. Sư có rất nhiều môn đệ đắc đạo như Bách Trượng Hoài Hải, Nam Tuyền Phổ Nguyên, Đại Mai Pháp Thường, Đại Châu Huệ Hải, Trí Tạng Tây Đường, Trí Thường Quy Tông, Bảo Triệt Ma Cốc, Tề An Thạch Cựu...

* Cũng gọi là Kiến đế đạo hay Kiến đế. Chỉ cho giai vị tu hành dùng trí vô lậu quán xét Tứ đế để thấy rõ chân lý.

* Túc Hành Sơn, thuộc tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc.

* Một tập đoàn lớn chuyên sản xuất, nghiên cứu phát triển, tiêu thụ y dược phẩm của Trung Quốc.

* Lý Gia Thành (sinh năm 1928): Tỉ phú, nhà đầu tư, nhà tư bản công nghiệp, nhà từ thiện người Hồng Kông, được coi là nhà đầu tư có tầm ảnh hưởng lớn nhất châu Á.

* Ralph Waldo Emerson (1803 - 1882): Nhà viết tiểu luận, nhà thơ, nhà triết học người Mỹ, ông là người đi đầu trong phong trào tự lực cánh sinh và chủ nghĩa siêu việt.

* Tăng sĩ Phật giáo, người từ bỏ cuộc sống thế tục, thụ lãnh giới luật.

* Một câu trong sách *Mạnh Tử*.

* Một câu trong bài *Thu hứng kỷ 3 (Cảm xúc mùa thu kỳ 3)* của Đỗ Phủ thời Đường, bản dịch của Trương Việt Linh.

* Hòa thượng Mộng Tham (1915 - 2017): tục danh Lưu Thụy Đình, năm 1931 xuất gia, từng theo học các bậc cao tăng thời cận đại như Hư Vân, Hoàng Nhất.

* Nguyên lực: Năng lực của ý chí tiếp sức cho tư tác hoàn thành tâm nguyện của người học Phật và tu Phật.

* Thiện căn: Tính hiền hậu vốn có.

* Nghĩa là: Con người sinh ra bản tính ban đầu vốn thiện và tốt lành.

* Hương Nghiêm Trí Nhàn: Thiền sư Trung Quốc thời Đường. Sư thuộc tông Quy Ngưỡng đời thứ nhất, nối pháp Thiền sư Quy Sơn Linh Hựu.

* Khalil Gibran (1883 – 1931): Nghệ sĩ, nhà thơ và nhà văn Liban. Tác phẩm tiêu biểu: *Nhà Tiên Tri*.

* Bài “*Về con cá*” trong tác phẩm *Nhà tiên tri*. Bản dịch trên của Châu Diên.

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI

Địa chỉ: số 4 Tống Duy Tân, Hoàn Kiếm, Hà Nội

Điện thoại: 04 38252916 - Fax: 04 39289143

Email: nxbhanoi@yahoo.com.vn

Chịu trách nhiệm xuất bản

Tổng giám đốc Lê Tiến Dũng

NGÀY TÂM TA AN, SÓNG GIÓ SẼ TAN

Lý Lê *viết*, Thẩm Gia Kha *giám chế*

Nguyễn Vinh Chi *dịch*

Biên tập: Ngô Thu Linh

Text bìa: Trịnh Minh Đức

Trình bày: Leona

Sửa bản in: Thu An - Thanh Tâm

SKY BOOKS

Manager: Xuân Le

Sách được phát hành bởi:

Công ty TNHH Văn hóa và Truyền thông AZ Việt Nam,
thương hiệu Skybooks

Thông tin liên hệ

Email: tusachchualanh.skybooks@gmail.com

Website: www.skybooks.vn

Fanpage: [http://www.facebook.com/tusachchualanh skybook](http://www.facebook.com/tusachchualanh.skybook)

Tel: 0917997133

In 2.000 bản, khổ 13,5 × 20,5 cm tại Công ty Cổ phần In và
Dịch vụ Thương mại Phúc An.

Địa chỉ: Lô B226 khu công nghiệp Nam Thăng Long, Phường
Liên Mạc, Quận Bắc Từ Liêm, Hà Nội.

Số xác nhận DKXB: 3956-2018/CXBIPH/2-206/HN

Quyết định xuất bản số 670/QĐ-HN cấp ngày 05/11/2018.

Mã ISBN: 978-604-55-3373-4. In xong và nộp lưu chiểu năm
2018.